Frank Zückmantel

OZN
CONSPIRAȚIA TĂCERII

SERVICIILE SECRETE ȘI NOUA ORDINE MONDIALĂ

Modul în care guvernul mondial și serviciile secrete ascund acest fenomen

Frank Zűckmantel

CONSPIRAȚIA TĂCERII

OZN
Noua Ordine Mondială
Servicii Secrete

Relatări despre modul în care guvernul şi serviciile secrete ascund lumii acest fenomen

Traducere de
Linda-Antonia Willy

SAMIZDAT

Redactor: Laurențiu Tăun
Tehnoredactare computerizată: Gabriela Chircea
Coperta: Ionaş Stan

ISBN 973-99335-2-1

Tiparul a fost executat de tipografia
ANTET XX PRESS
Filipeștii de Târg, Prahova
Str. Max Heberlin nr. 677
tel.: 021/2234945, 021/2221245
E-mail: comenzi@antet.ro
www.antet.ro

Frank Zŭckmantel

CONSPIRAȚIA TĂCERII

OZN
Noua Ordine Mondială
Servicii Secrete

CUPRINS

PREFAȚĂ

Prin intermediul acestei cărți veți fi familiarizați cu câteva aspecte esențiale ale cercetării obiectelor de zbor neidentificate, despre care se relatează tot mereu în media. În cadrul numeroaselor reportaje vi se transmite o impresie despre ceea ce se întâmplă, despre stadiul în care au ajuns cercetările și ce desfășurare a urmat fenomenul OZN-urilor însuși. De zeci de ani se fac deja observări asupra obiectelor de zbor de pe cer ale căror înfățișare și manipulare contrazic toate obiectele cunoscute până în prezent și a căror proveniență nu poate fi explicată. Aceste apariții sunt extrem de rare și nu se poate prezice nici când și nici cu ce frecvență se ivesc într-un anumit loc sau pot fi văzute. Aproape uitate într-o țară, urmează ca o alta să fie confruntată cu o adevărată invazie a acestor obiecte zburătoare neidentificabile (OZN-uri). Și cum se întâmplă întotdeauna în aceste cazuri, acolo unde nu pot fi găsite explicații rapide, oamenii tind să pună la îndoială însăși existența acestor fenomene. Majoritatea populației consideră în prezent că OZN-urile nu sunt – așa cum le spune numele – „obiecte zburătoare neidentificabile“, ci apariții naturale pe cer, care sunt însă greșit interpretate, în fapt ele fiind așadar „foarte“ identificabile, dacă s-ar întreprinde cercetări serioase. Într-adevăr, din nouă semnalări ale unor apariții ciudate pe cer, trimise redacțiilor de ziare sau observatoarelor astronomice, doar un singur fenomen nu poate fi identificat de către experți. Celelalte pot fi explicate ca fiind baloane zburătoare, meteoriți, muniție trasoare, stele luminoase, avioane (pentru a numi doar cele mai frecvente ambiguități). Ar fi însă o afirmație greșită să spunem că numai 10% din totalul OZN-urilor ar rămâne neexplicate. Mult mai corect este faptul că experții adună în proporție de 100% cazurile neidentificabile, dat fiind că elimină din dosare obiectele identificate. Colecția de obiecte zburătoare neidentificabile a profesorului Saunders de la Universitatea Colorado cuprinde astăzi 100000 de cazuri codate în vederea valorificării prin prelucrarea electronică a datelor. Aceasta este proporția „puținului rest“, după

cum sunt desemnate inofensiv de către cercetători neinformați și ziariști obiectele rămase neidentificate. (Prin comparație: în literatură se găsesc ceva mai mult de 1500 de relatări despre observările fulgerelor sferice).

Să presupunem că mergeți noaptea cu mașina pe un drum de țară și observați – ceea ce se întâmplă destul de frecvent – cum cade o lumină puternică din cer, persistă plutind la circa 50 de metri deasupra pământului ca apoi să se ridice șuierând înapoi spre cer și să dispară. Cui v-ați adresa pentru a afla ce fel de fenomen a fost acela? Veți constata că nu vor arăta interes nici institutele universitare, nici observatoarele astronomice și nici stațiile meteorologice. Căci acolo sunt urmate propriile programe de cercetare și nu se dorește împovărarea cu probleme ce depășesc sfera respectivă de interes. Angajații de la turnul de control al celui mai apropiat aeroport nu au văzut nimic pe ecranele lor radar, deoarece urmele de zbor care aparțin avioanelor sunt eliminate automat. În mod normal, la redacțiile ziarelor nu au sunat și alți martori. Astfel rămâneți singur cu experiența dumneavoastră. Cunoscuții vă vor compătimi, dat fiind că de-acuma sunteți și dumneavoastră unul dintr-„aceia", care „văd" ceva. În urma sondajelor s-a constatat tot mai des că martorii acordă foarte multă importanță părerii cunoștințelor lor. Teama de a fi dezaprobați este mai puternică decât însăși înfricoșătoarea experiență. Această teamă față de excluderea din contextul social, presiunea conformării este atât de intensă, încât s-a ajuns de exemplu la cazuri precum cel al unui medic din Ostfriesland care a văzut împreună cu soția și fiul său 19 obiecte luminoase plutind pe cer, ce aveau formă de țigări, dar care nu a îndrăznit să-i atenționeze asupra apariției pe vecinii care vorbeau pe strada aflată în fața casei sale. A preferat în schimb să contacteze telefonic îndepărtatele notabilități ale regiunii (un candidat la titulatura de căpitan, farmacistul și proprietarul unei țiglării) spre a și-i atrage de partea sa în calitate de martori, motivându-și gestul prin aceea că altminteri ar fi putut circula zvonul potrivit căruia doctorul ar fi înnebunit. Cabanierul și ajutoarele acestuia de pe masivul Hochries au observat în 1973 un „ou zburător" luminos și colorat. Prin inter-

mediul stației radio, acesta l-a alarmat și pe cabanierul învecinat din Klausenalpe, în Austria. Acesta a observat de asemenea obiectul ce juca în de sus și în jos. Nu a reușit însă să-i convingă pe doi dintre oaspeți să vină în fața cabanei și să confirme vizionarea. Lucidul cuplu a refuzat pur și simplu să fie nevoit a privi ceva atât de respingător ca un OZN. Dintre toate țările, în Germania se resimte cea mai accentuată formă de teamă în rândul cetățenilor în fața situației de a fi ridiculizați în urma recunoașterii publice a unei vizionări, spre deosebire de Franța și de statele latino-americane, unde, printr-o atitudine mai tolerantă din partea presei, s-a favorizat acceptarea firească a fenomenului. Ce a determinat ca apariția obiectelor neidentificabile să devină un subiect tabu, care nu e cercetat în nici o universitate? De ce a scăzut tot mai mult interesul opiniei publice față de acest fenomen, în vreme ce relatările martorilor devin tot mai ciudate, dar și mai interesante? Un motiv întemeiat ar putea fi că s-a sperat prea mult în primirea unei explicații plauzibile, iar acum lumea e sătulă de atâta așteptare. Senzaționalele relatări despre OZN-uri s-au dovedit prea des a fi inofensive sau calificate drept simple fabulații. S-a întâmplat prea des ca grupări pseudoreligioase și arheologi amatori cu pretenții științifice să pună stăpânire pe acest subiect. Cum să mai poată fi luat în serios! Dat fiind că mă interesau în general aparițiile cerești, am adunat de timpuriu articole despre vizionări de OZN-uri. Acest interes pentru obiecte zburătoare în general mi-a fost stârnit de unul dintre mai vechii mei colegi de muncă, un inginer în construcții de mașini. Citeam tot ce-mi pica în mână despre fenomenul OZN-urilor. În plus, colecționam casete video cu documentare despre OZN-uri din toată lumea.

În primăvara 1964, un avion de vânătoare cu reacție, de tip Mirage, ce zbura în regiunea Woomera (Australia) a fost înconjurat de o farfurie zburătoare. Incidentul acesta a fost urmărit de radarul terestru. În același an, Keyhoe (NICAP) le-a predat tuturor deputaților aflați în Congresul american raportul intitulat „The UFO-Evidence“, în speranța că materialul doveditor va contribui la decizia Congresului de a aloca mijloace

financiare pentru cercetarea OZN-urilor. Nu s-a întâmplat însă nimic. Prima anchetare cu adevărat științifică asupra OZN-urilor a fost dată întâi în sarcina Universității Colorado din SUA. Un număr de 37 de cercetători de la diferite facultăți au devenit colaboratori permanenți ai acestui proiect. Conducătorul său, prof. Condon și colaboratorii acestuia au definit scopul cercetării încă dinaintea semnării proiectului, și anume livrarea dovezii faptului că OZN-urile nu ar fi altceva decât falsificări, interpretări greșite ale fenomenelor naturale cunoscute sau halucinații. Numai astfel putea fi livrat un rezultat definibil în schimbul sumei de 500000 de dolari. N-au fost cercetate decât 117 relatări despre OZN-uri. Pentru 35 dintre ele nu s-au putut găsi explicații satisfăcătoare. Și totuși, Condon a scris în cuprinzătoarea introducere a cărții că OZN-urile nu constituie în opinia sa un subiect pentru știință. Că această hotărâre a fost luată în pripă, ne-o dovedește faptul că tocmai cercetătorii care au studiat integral raportul de 1000 de pagini au ajuns cu adevărat la convingerea că la subiectul OZN-urilor se mai pot adăuga multe alte lucruri față de ceea ce credeau ei înaintea parcurgerii raportului. Acest lucru ne-a fost confirmat și de un profesor de filozofie de la Universitatea din München. Mulți cercetători care nu au acceptat de asemenea concluziile formulate de Condon i s-au alăturat lui Hynek, care înființase în 1973 un centru de cercetare a OZN-urilor (CUFOS), edita revista „UFO-Reporter" și dăduse viață primului ziar de specialitate „The UFO Journal".

S-au făcut oferte de preluare a sarcinii unei cercetări asupra OZN-urilor și la NASA. Aceasta însă a refuzat, căci nici ei nu i-au fost puse la dispoziție dosarele secrete cu materialul filmat și alte rapoarte secrete despre OZN-uri (așa cum le posedă laboratoarele serviciilor secrete americane), iar fără asemenea date fundamentale nici NASA nu putea colecta mai multe informații decât grupările de cercetare particulare. În 1974, gruparea de cercetare MUFON, căreia îi aparțin îndeosebi cercetători particulari, căuta reprezentanțe în Europa. S-au găsit oameni de știință din Germania, Austria și Elveția, care s-au alăturat acestei asociații internaționale MUFON, pentru a

aborda enigma OZN din perspectiva metodelor științifice. O singură asociație profesională nu este capabilă să analizeze cuprinzător vizionările de OZN-uri. Grupării vorbitoare de limbă germană îi aparțin astăzi 50 de membri din universități, institute de cercetare și din industrie, dintre care, pe motivul poziției lor profesionale expuse, unii folosesc pseudonime. Din această grupare fac parte printre alții mai mulți fizicieni teoreticieni și practicieni, astronomi, matematicieni, chimiști, informaticieni, ingineri, medici, psihologi, biologi, un etnolog, un arheolog, un fotograf științific, un doctor hipnotizator și un mineralog. Discuția interdisciplinară se află încă în stadiu preștiințific, dat fiind că nu au fost elaborate deocamdată teorii verificabile și nu sunt disponibile mijloace de cercetare. De aceea lucrările se limitează mai întâi la elaborarea unei metode pentru formularea procesului de cercetare și a stabilirii bazei de date.

Drept punct de plecare servesc cele peste 50 de cazuri adunate în spațiul vorbitor de limbă germană, în cadrul cărora martorii au fost intervievați personal sau cercetați; materialul „Blue Book“ provenit din partea aviației militare americane (140000 de pagini cuprinse pe 95 de microfilme); 600 de pagini de rapoarte (neoficiale) făcute asupra OZN-urilor aparținând Central Inteligence Agency (CIA), National Security Agency (NSA), Federal Bureau of Investigation (FBI), precum și alte documente ale guvernului american, care au putut fi procurate pe baza „Actelor despre libertatea informației din partea inițiativei civile, a cetățenilor care sunt împotriva ascunderii fenomenului OZN-urilor“ (CAUS). Cuprinzătoarele colecții de volume de specialitate, de reviste, fotografii și filme conțin diverse informații ale grupărilor de cercetare particulare străine care-și țin propriile conferințe și publică serioase rapoarte de specialitate. Se pune accent pe cercetarea interacțiunilor fizice ale OZN-urilor cu mediul înconjurător. Astfel s-a editat un catalog conținând 1300 de cazuri de efecte electromagnetice și gravitative înregistrate în apropierea OZN-urilor. În cercetările martorilor s-a putut apela la sprijinul ministerelor naționale de interne, la prezidiile de poliție și la centrala instituției federale de

asigurare aeriană. Doar în cazurile extrem de neobișnuite, cum ar fi spre exemplu cele în care în urma întâlnirilor cu OZN-uri, martorilor le-au fost șterse mai multe ore din memorie sau în care aceștia au ajuns în contact direct prin atingere cu ființe cu asemănare de om de pe aceste obiecte, martorul principal a fost întotdeauna chestionat încă o dată sub hipnoză și s-au actualizat expertizele psihologice și psihiatrice. În rest s-au putut confirma toate experiențele, așa cum au fost relatate de toți oamenii în mod similar și așa cum sunt povestite ele în cartea de față.

Au fost văzute farfurii cu cupole atașate, dar și obiecte în formă de sferă sau semisferă, cu cinci colțuri și în formă de oglindă. Alături de lucrări teoretice, rezultatele cercetărilor de teren au fost prezentate regulat în cadrul conferințelor anuale ale MUFONCES, ținute cu ușile închise, pentru ca mai târziu să fie publicate în rapoarte cuprinzătoare.

Aceste rapoarte de conferințe se adresează în primul rând unui cerc restrâns de cercetători interesați și nu sunt disponibile în comerțul public. În cele zece rapoarte MUFONCES apărute până acum, însumând 2700 de pagini au fost analizate printre altele, posibilități de cercetare științifică a OZN-urilor din perspectivă științifico-teoretică, s-au prezentat procedee matematice de analiză a fenomenelor ce nu pot fi prezise în plan teoretic, s-a discutat despre observările pe radar și erorile de observare, precum și despre siguranța percepției umane, a amintirii și a relatărilor. În continuare, s-au analizat posibilitățile și limitele regresului prin intermediul hipnozei în cadrul cercetării OZN-urilor și metodele de verificare a autenticității înregistrărilor fotografice. Colecția de date despre OZN-uri aparținând proiectului „Blue-Book“ a fost revăzută și supusă unei aprecieri critice. S-a relatat despre vizionări ale OZN-urilor în Uniunea Sovietică, comportamentul deosebit al animalelor în apropierea OZN-urilor și au fost aduse peste 85 de relatări având ca subiect OZN-uri deosebit de luminoase. În lucrările abordate dintr-o perspectivă istorică s-au discutat problema realității contactelor cu extratereștri din Antichitate și din epoca modernă, vizionările de OZN-uri din secolele al XVII-lea

și al XVIII-lea, precum și acelea înregistrate în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Am indicat metode de înregistrare automată a obiectelor zburătoare necunoscute, am enumerat asemănările și diferențele dintre aparițiile luminoase paranormale și OZN-uri și ne-am referit la efectele fiziologice și psihosomatice ale razelor obiectelor zburătoare necunoscute. Lucrările fizice au abordat printre altele teorii ale fulgerelor globulare și legăturile acestora cu aparițiile luminoase, cercetările întreprinse asupra fenomenelor plasmatice din preajma obiectelor zburătoare necunoscute, precum și subiectul „Solid Lights" (adică raze de lumină scurte și convexe, OZN-uri). S-au analizat noi teorii ale gravitației, ale structurilor materiei și teorii unitare ale câmpurilor, fiind luate în considerare în vederea explicațiilor calitative ale anumitor efecte fizice ale OZN-urilor. S-au elaborat prime formulări ale unei teorii despre caracteristicile aparițiilor luminoase neidentificate pe baza teoriei lui Heim, care descrie într-un sistem unitar hexadimensional comportarea geometrodinamică a cuantelor.

Relatările martorilor indică aceleași caracteristici fizice ale OZN-urilor, ceea ce denotă că reprezentarea noastră despre gravitație necesită anumite corectări. Se pare că OZN-urile nu sunt nave spațiale, dat fiind că deplasările lor în spațiu se deosebesc radical de toate reprezentările care există în momentul actual cu privire la o viitoare tehnologie astronautică. Potrivit însă unui principiu al relativității hexadimensionale inclus în teoria lui Heim, ar fi posibile „proiectări" ale obiectelor materiale în locuri depărtate (fără pierdere de timp). Este posibil ca OZN-urile să fie asemenea „proiectări". Complexitatea acestor apariții, vădita inteligență care îndrumă aceste obiecte (în 1975 OZN-urile s-au menținut vreme de câteva zile tocmai deasupra depozitelor americane de arme atomice, urmărind atât avioanele, cât și rachetele) exclude din capul locului faptul că într-un viitor va fi finanțată o cercetare științifică nemilitară. Știința își realizează succesele din cercetarea amănuntelor. Spectrul de vizionare al OZN-urilor cuprinde însă o arie prea largă de fenomene dintre cele mai diferite.

Atâta vreme cât OZN-urile se sustrag oricărei forme de contact, secretul nu va putea fi dezvăluit, oricum nu în sensul strict științific. Și totuși mulți vor fi acei cercetători înzestrați cu imaginație, care vor fi stimulați de studiul acestui fenomen, indiferent de felul în care vor fi explicate vreodată obiectele zburătoare neidentificate.

Frank Zückmantel

CAPITOLUL 1
CARE SUNT LEGĂTURILE DINTRE OZN-URI ŞI TRIUNGHIUL BERMUDELOR?

Triunghiul Bermudelor. Ce se petrece în această zonă?

Se știe de când lumea că navigația în această zonă este extrem de periculoasă. În anul 1945 însă, zona a devenit mister științific. Avioanele și vapoarele beneficiau încă de atunci de sisteme moderne de navigație și puteau fi supravegheate foarte bine. Prin intermediul stației radio se aflau în permanență în legătură cu uscatul. Astfel nu te mai puteai rătăci atât de ușor în larg, căci în cazul unui accident neașteptat se anunțau imediat turnurile de control. În ciuda tuturor acestor măsuri, un escadron de cinci bombardiere de vânătoare de tip Avenger aparținând aviației militare a dispărut fără urmă la 5 decembrie 1945. Purta numele de cod Flight 19.

Cercetătorii, ziariștii și curioșii știu totul despre Flight 19 sau, cel puțin, despre desfășurarea tragediei, căci despre destinul escadronului Avenger și al echipajului acestuia nu se știe nimic. Acest caz apare în toate lucrările despre Triunghiul Bermudelor, devenind clasic: un simbol.

Notorietatea sa se bazează pe numeroasele comentarii din ultimii treizeci de ani și pe faptul că a fost primul caz care a atras atenția oamenilor de știință asupra misterioaselor fenomene din această regiune a Pământului. Probabil că fără tragica dispariție a bombardierelor nu s-ar fi auzit niciodată nimic despre Triunghiul Bermudelor și numai câțiva navigatori ar fi știut astăzi că în „cimitirul Atlanticului", așa cum era denumită regiunea mai înainte, se întâmplă lucruri extrem de ciudate. O dată cu Flight 19 însă, întreaga lume a aflat de misterul cel mai de neînțeles al timpului nostru.

În ciuda duzinelor de rapoarte, cărți și articole apărute începând cu 1945, asupra Flight 19 planează încă neclaritatea. Poate că s-a spus deja totul; informațiile sunt însă atât de disparate, încât nici până astăzi nu s-a gândit nimeni să cuprindă diferiții factori într-o sinteză concretă; în derularea unui

asemenea proiect s-a constatat că la rezolvarea fiecărei probleme apărea alta nouă. Să începem cu începutul; cu ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în Florida la 5 decembrie 1945. În această zi, o escadrilă formată din cinci TMB Avenger US-Marine trebuia să pornească din Fort Lauderdale din Florida pentru a efectua un zbor de rutină. Prima lor țintă era epava unui cargobot Liberty, undeva la sud de insula Bimini din Bahamas, în apropierea insulelor Hen și Chicken, la 257 km depărtare de baza militară. Cele cinci aparate trebuiau să bombardeze epava timp de douăzeci de minute, apoi să parcurgă 64 km în direcție nordică spre insula Great Sail Key, situată la celălalt capăt al arhipelagului Bahamas, pentru ca luând de acolo curs înspre sud-vest, să se întoarcă la baza militară. Pentru această misiune au fost prevăzuți în total 15 oameni; ei erau subordonați comenzilor locotenentului Charles C. Taylor din Corpus Christi (Texas). Înaintea decolării, unul dintre bărbați, caporalul Kosnar din Kenosha (Wisconsin) a cerut să fie scutit de zbor. Dat fiind că efectuase destule ore de zbor pe respectiva lună, dorința lui a fost îndeplinită. Un alt bărbat exprimase aceeași rugăminte, acesta era însă indispensabil. Bărbatul în cauză era însuși locotenentul Charles C. Taylor.

Dintr-un motiv inexplicabil, Taylor n-a fost părtaș la acea misiune decât silit. Și atunci când l-a rugat pe locotenentul Arthur A. Curtis, ofițerul de instructie al bazei militare, să numească pe altcineva în locul său, a dat tot atât de puține explicații ca în seara dinainte, când i-a telefonat mamei sale din Texas, exprimându-și refuzul de a participa la misiunea din ziua următoare. Li s-a alăturat silit celor cinci piloți și echipajelor acestora, în vederea efectuării ultimelor controale dinaintea decolării de la ora 18:00. Piloții celorlalte aparate erau locotenent Joseph Bossi din Kansas, locotenent al infanteriei marine Forest Gerger din Minnesota, locotenent al infanteriei marine George W. Stivers din Missouri și căpitan al infanteriei marine Edward Powers din statul New York. Modelul TBM Avenger se număra printre cele mai puternice avioane cu elice cu un singur motor din istoria aeronauticii. Putea transporta la alegere bombe sau torpile. Viteza maximă se ridica la 480 km/h la o înălțime de 3400 m, distanța accesibilă era de 1610 km cu

plinul făcut, armamentul consta din trei mitraliere de 12,7 mm și 7,62 mm și o torpilă de 56 cm sau o încărcătură bombardieră de 900 kg. Cu o întindere a aripilor de 16 m, acesta putea opera pornind atât de pe aeroporturi terestre, cât și de pe portavioane. Câteva dintre victoriile decisive din războiul de pe Pacific se datorează acestui avion, cu precădere scufundarea celei mai mari nave de război construită vreodată, Yamato cu o capacitate de 64170 tone deplasament. Aceasta trebuia să fie prima navă a unei superflote cu care japonezii sperau să-i înfrângă definitiv pe americani în cursul unei bătălii pe mare.

Locotenentul Taylor avea la activ 2509 ore de zbor, dintre care 616 ca instructor de zbor și pilot de război în Pacific, pe aparate de tip Avenger. Era așadar un pilot deosebit de experimentat care cunoștea avionul pe dinăuntru și pe dinafară. În buletinul meteorologic înmânat piloților înaintea decolării erau anunțate vânturi de până la 20 de noduri la suprafață cu intensificări de până la 30 de noduri și nori răzleți. Erau condiții cărora Avenger le putea face față. La ora 14:00 a decolat avionul locotenentului Taylor. Zece minute mai târziu decolaseră și celelalte patru aparate. Nici unul dintre ele n-avea să mai revadă vreodată baza militară. Legenda spune că la ora 15:45, baza militară de aviație și marină Banana River (astăzi aerobaza militară Patrick, punct telefonic secundar la Cape Canaveral) a recepționat un apel radiofonic înspăimântat de la locotenentul Taylor: „S.O.S.! Se pare că ne-am îndepărtat de cursul inițial. Nu mai putem vedea uscatul. Repet: nu mai avem pământul la orizont." „Indicați-ne poziția dumneavoastră, vă rog", a cerut turnul de control.

„Nu suntem siguri, instrumentele sunt dereglate. Nu mai știm unde anume ne aflăm. Cred că ne-am rătăcit". „Îndreptați-vă înspre vest", i-a sfătuit turnul de control.

„Nu mai știm unde este vestul. Totul este fals, straniu. Nu suntem siguri de nici o direcție. Nici oceanul nu mai arată ca de obicei." Acesta este pasajul în care majoritatea raportorilor întrerup dialogul dintre Taylor și baza militară Banana River, pentru a relata atmosfera încordată din turnul de control. S-a încercat în zadar restabilirea contactului cu Taylor. Potrivit raportorilor, Taylor i-a predat comanda locotenentului Stivers,

cu acesta din urmă urmând a se fi restabilit o legătură la ora 16:25. „Nu ne putem determina cu exactitate poziția“, ar fi comunicat Stivers. „Ar trebui să ne găsim la circa 300 km nord-est de baza militară.“ Un hârâit ar fi bruiat apoi legătura, până ce s-a auzit din nou glasul înspăimântat al lui Stivers: „Se pare că am pătruns în apele albe! Nici nu mai știm unde ne aflăm!“. Aici a încetat emisia.

Cu ocazia unui film documentar comentat de celebrul actor Vincent Prince, o companie americană de televiziune a acordat în urmă cu câțiva ani un premiu de 10000 de dolari. Trebuia să se explice de ce începând cu dispariția Flight 19 se pierduseră fără urmă atâtea vapoare și avioane în Triunghiul Bermudelor. Lawrence David Kusche, autor al „The Bermuda Triangle Mystery Solved“, care pretindea că ar fi rezolvat misterul Triunghiului pe cale „rațională“ consideră că a meritat acest premiu, în condițiile în care cartea sa oferea totuși câte o explicație plauzibilă pentru fiecare caz în parte.

Din câte știu eu însă n-ar fi obținut niciodată acei 10000 de dolari. Pesemne că unele dintre soluțiile sale n-au fost prea convingătoare. Despre Flight 19 scrie că cercetările efectuate asupra incidentului de către Marină ar fi durat mai multe luni și s-ar fi încheiat cu un raport ce cuprindea peste 400 de pagini. El ar fi verificat în repetate rânduri rapoartele, concluzionând din acestea că problema ar fi constat în legăturile radiofonice cu piloții. În continuarea expunerilor sale, L.D. Kusche face descrierea acestor legături radiofonice, ele neavând însă decât foarte puțin în comun cu cele citite mai sus. Până și indicarea orelor se îndepărtează cu mult de ceea ce este cunoscut în general. Misterul despre Flight 19 rămâne în continuare nedezlegat, ba chiar se adâncește tot mai mult.

Prima relatare a martorilor citată de Kusche îi aparține locotenentului Robert F. Cox, un instructor de zbor din Fort Lauderdale. La 5 decembrie 1945, locotenentul Cox se afla singur într-un zbor de rutină în apropiere de Fort Lauderdale. Dintr-o dată a auzit pe frecvența de 4805 kHz, care este alocată exercițiilor de zbor, o voce care i se adresa lui Powers întrebându-l ce arăta busola acestuia. Vocea a adăugat: „Nu știm unde ne aflăm. Trebuie că ne-am rătăcit la ultima cotitură“.

La ora 15:45 locotenentul Cox îi semnala turnului de control de la Fort Lauderdale faptul că s-ar fi rătăcit un vapor sau un avion. Apoi a transmis următoarele: „Aici FT 74 către vaporul sau avionul, care i s-a adresat lui Powers. Răspundeți vă rog, pentru a vă putea veni cineva în ajutor." Și astfel s-a stabilit legătura radiofonică dintre locotenentul Cox și Flight 19. Prin Powers se făcea referire la căpitanul infanteriei marine Edward Powers, care se afla în legătură radiofonică cu locotenentul Taylor. Când a auzit vocea lui Cox, acesta a spus: „Ambele mele busole sunt dereglate și încerc să găsesc Fort Lauderdale din Florida. Survolez uscatul, dar este prăpăstios. Mă aflu cu siguranță deasupra insulelor Keys (arhipelag situat la sud de Florida), nu știu însă la ce înălțime și nici cum să mă întorc la Fort Lauderdale" și Cox i-a dat o serie de sfaturi și i-a propus să zboare înspre el în direcția sudică. Răspunsul lui Taylor a fost însă descurajator. „Acum știu unde mă aflu", spuse el. „Înălțime de zbor 2800 picioare. Nu-mi veniți în întâmpinare." Dar Cox a insistat totuși să se îndrepte înspre Flight 19. Degeaba. Legătura dintre cei doi bărbați s-a mai menținut o vreme, dar după un timp mesajele lui Taylor s-au slăbit, ca și cum avionul său s-ar fi îndepărtat de Cox. La întreruperea legăturii, Cox a decis să se întoarcă la Fort Lauderdale.

La ora 16:45 s-a putut lua legătura cu Taylor la Fort Everglades. Era convins că se afla deasupra insulelor Keys din Florida. Comandantul Richard Baxter, al doilea ofițer din biroul pazei de coastă al districtului nr. 7 (Miami) considera că aparatul se găsea în apropierea insulei Walker Key, aproximativ 60 km la nord de Great Bahama. Legătura radiofonică ce fusese ascultată parțial și la Fort Lauderdale devenea tot mai slabă, pentru ca la ora 19:04 să se întrerupă definitiv. Potrivit lui Lawrence David Kusche, la pierderea Flight 19 au contribuit diferiți factori. Decisivă ar fi fost proasta funcționare a busolei lui Taylor.

Din raportul Marinei reiese că Taylor a încercat să schimbe frecvența de mai multe ori și să treacă de pe 4805 kHz, care părea deranjată de un emițător cubanez pe frecvența de urgență de 3000 kHz. De teamă să nu piardă legătura cu avioanele sale, Taylor a renunțat. Acesta a fost motivul pentru care nu a fost auzit de stațiile radiofonice învecinate.

În jurul orei 17:50 se credea în sfârșit că Flight 19 a fost localizat, și anume la circa 29°15N și 79°V. Fort Lauderdale a obținut această informație pe cale radiofonică la ora 18:10, de acolo fiind transmisă stațiilor de salvare printr-un telex la ora 18:36. La stația de pe coastă mai puteau fi încă interceptate la această oră frânturi de cuvinte ale escadrilei Avenger, legătura directă era însă deja întreruptă.

Trebuie așadar ca avioanele să se fi rătăcit undeva deasupra mării la nord de Bahamas, în timp ce credeau că se află încă la sud-vest de Florida și puneau dispariția numai pe seama neajunsurilor de ordin tehnic (busolele care funcționau prost; refuzul de a schimba frecvența). Acest incident nu se lasă însă rezolvat atât de simplu, poate că adevărul diferă radical de rapoartele oficiale și este mult mai misterios.

Mai întâi însă aș dori să relatez pe scurt destinul hidroavionului Martin Mariner, care a fost trimis în căutarea celor cinci Avenger-i și a dispărut de asemenea în condiții misterioase în Triunghiul Bermudelor. S-a încercat interrelaționarea acestor două cazuri, Lawrence David Kusche reușind să dovedească însă că nu există nici o legătură între ele și că dispariția lui Martin Mariner nu este nimic misterios.

La ora 19:27 au decolat două hidroavioane Martin Mariner PBM 5 de la baza militară Banana River pentru a căuta cele cinci Avenger care nu mai emiteau. În acest moment, pe cer se aflau deja mai multe expediții de căutare. Potrivit relatărilor celui de-al doilea radiotelegrafist Vernon D. Clary de la serviciul de comunicații NAS, Banana River, raportul de decolare al hidroavionului 49 a survenit cu puțin înaintea orei 19:30. Prima precizare de poziție era așteptată înaintea orei 20:00. O dată ce aparatul cu numărul 49 nu raportase nici la ora 20:35, timp de o oră radiotelegrafistul a încercat în zadar să restabilească legătura cu el.

La ora 19:50, echipajul vaporului „Gaines Mills", ce se afla la 28°59N și 80°25V, adică exact poziția așteptată a aparatului Martin Mariner, a observat o imensă explozie pe cer, urmată de flăcări vizibile timp de câteva minute.

Din cauza dozei ridicate de carburant pe care o ducea, Martin Mariner a fost supranumit rezervor zburător de combustibil.

Emanația era atât de puternică, încât și cea mai mică scânteie ar fi putut provoca o explozie. Pe această cale cauza dispariției sale pare a fi elucidată. Este foarte probabil ca marinarii vaporului „Gaines“ să fi văzut la 5 decembrie 1945 explozia aeriană a lui Martin Mariner. Dar să revenim la Flight 19, cel mai mare mister din istoria aeronauticii. Iată ce emitea la ora 10:39 vaporul „Delaware“. „Tocmai am văzut cinci avioane care zburau în formație și s-au îndepărtat de coastă la Hillsboro Lights.“

La ora 19:50, când avioanele se aflau cu siguranță la sfârșitul carburantului, portavionul american Salomon a vizionat patru până la șase avioane aflate la 1900 de metri înălțime la 29°35N și 81°28V, aproximativ deasupra golfului de la Port Royal. Alte relatări despre aparate ce zburau în formație s-au primit de la Brunswick (Georgia) și de la Jacksonville; punctele de control ale spațiului aerian nu așteptau însă în această zonă decât Flight 19.

E ciudat cum de vapoarele n-au fost văzute de cele cinci avioane aflate în nevoie de carburant, deși acestea fuseseră observate de toate echipajele. Și dacă piloții au văzut totuși vapoarele, de ce nu au încercat să aterizeze forțat pe apă sau pe portavionul Salomon, care era adecvat pentru aparatele de tip Avenger? În condițiile în care nu mai aveau carburant, ezitările piloților sunt de-a dreptul nejustificabile. Aceasta nu este însă totul; vor mai urma însă și alți factori inexplicabili. O persoană din New York a angajat timp de 30 de ani cercetători asupra Flight 19 și a adunat toate indiciile care aveau vreo legătură cu acesta. E vorba de Joan, văduva căpitanului Powers, care e convinsă de faptul că nu toți participanții la Flight 19 au fost uciși la 5 decembrie 1945. Kenneth L. Woodward, reporter al revistei „Saga“ a intervievat-o pe Joan și i-a dedicat un articol în Bermuda Triangle Special Report 1977 (Gambi Publications, New York, 1977).

Joan lucrează la o bancă new-yorkeză și nu are calități de clarvăzătoare. La ideea că poate nu toți piloții și membrii echipajului zborului din 5 decembrie 1945 ar fi murit nu a ajuns dintr-o inspirație obscură, ci pe baza faptelor exacte.

Puțin după dispariția celor cinci aparate, un pilot al Pan American susține că a văzut în jurul orei 22:30 mai multe

rachete luminoase în Everglades din Florida. O anume Mrs. Sonderdale din Orlando a declarat că ar fi văzut de asemenea rachete luminoase verzi și albastre, care trebuie să fi fost lansate la circa 25 km sud de Christmas în Florida. Un șofer de autobuz a făcut un anunț similar referitor la rachete luminoase verzi în apropiere de Fort Myers din Florida. Dintr-o companie civilă de aeronautică s-a dat publicității declarația unui pilot care ar fi văzut în jurul orei 23:55 patru rachete luminoase verzi, la aproximativ 80 km de Tampa în zona Fort Myers.

New York Times publica în 9 decembrie 1945 relatarea unui martor ocular în persoana unui pilot de cursă, care urmărise în noaptea precedentă în jurul orei 2:00 dimineața rachete luminoase și lumini semnalizatoare în mlaștinile din nordul Floridei.

Bineînțeles că Joan dorea să afle mai mult și a interogat posturile răspunzătoare. Cercetările ei se desfășurau foarte anevoios, întâmpinând în repetate rânduri rezistență. A fost asigurată că se făcea tot ce stătea în puterea umană spre a-i găsi pe supraviețuitori sau chiar și epave ale Flight 19. Tânăra femeie însă nu a renunțat și a cerut o explicație pentru rachetele luminoase, văzute de diferite persoane în seara de 5 decembrie și în zilele următoare în zona Everglades. Într-un sfârșit i s-a prezentat declarația unui anume L.C. Smith, care în timpul nopții ar fi gonit cu o lanternă broaștele din mlaștină. Iată ce a concluzionat de aici căpitanul de corvetă Custer din marina americană: „Declarația domnului Smith explică totul și sper că aceasta înlătură din cale toate neînțelegerile iscate din diferitele informații greșite ce vi s-au transmis".

Joan trebuia așadar convinsă că emitentul relatărilor adunate de ea nu fusese decât un simplu vânător de broaște și că până la urmă piloții – observatori deosebit de educați – ar fi confundat totuși rachetele luminoase verzi cu un flux de lumină atât de ușor de recunoscut. Joan a continuat însă cercetările; cu timpul s-a edificat asupra faptului că se încerca să i se ascundă ceva.

În articolul său, Kenneth L. Woodward relatează că ar fi intrat în legătură cu Joe Paonessa, unul dintre frații lui George Paonessa, care s-ar fi aflat la 5 decembrie 1945 în aparatul locotenentului Powers. În 1945, atunci când fratele său a fost de-

clarat dispărut, Joe își satisfăcea stagiul militar ca și curier diplomatic la Washington. Superiorul său din Marină l-a îndemnat să ceară totuși Pentagonului informații amănunțite despre tragicul eveniment. Spre surprinderea sa a aflat că întregul material despre Flight 19 era ținut secret, iar camera în care se aflau documentele era păzită cu străşnicie. Lucrul care l-a îngrijorat însă cel mai tare pe Joe Paonessa a fost că după numai patru zile de la dispariție, acțiunea de căutare a încetat, cu toate că în joc se aflau 14 vieți omenești. „În ziua de azi“ spune el, „numai un singur dispărut este căutat vreme de o săptămână. Cu atât mai mult 14?“

În 1950, Joe a făcut cunoștință cu un ofițer al aviației militare, care l-a întrebat dacă ar fi cumva înrudit cu George. La răspunsul că i-ar fi frate, ofițerul i-a împărtășit că ar fi auzit de Flight 19 în cadrul comisiei de cercetare, dar că nu ar avea voie să vorbească despre rezultatele cercetării, pe motiv că aceasta n-ar fi fost încă încheiată. E vorba într-adevăr de o cercetare ciudată, ce a fost începută în 1945, dar neîncheiată încă nici în 1950.

Desigur că Joan e la curent cu toate aceste lucruri. Întrebările ei nu și-au aflat însă încă nici acum răspunsuri satisfăcătoare:

– De ce n-a vrut locotenentul Taylor să participe la Flight 19?

– De ce l-a rugat locotenentul Taylor pe locotenentul Cox să nu-i zboare în întâmpinare?

– De ce nu s-au găsit niciodată rămășițe ale celor cinci aparate?

– De ce n-a fost marina americană (US Navy) în stare sau de ce a refuzat aceasta să clarifice cine a lansat rachetele luminoase pe care le-au văzut atâția martori după accident?

– De ce li s-a interzis indienilor băștinași să dea crezare zvonurilor despre posibilii supraviețuitori în Everglades?

– De ce n-au avut Joan și rudele celorlalți dispăruți niciodată acces la documentele cercetării oficiale?

– De ce la cinci ani după tragicul eveniment, aviația militară continuă această cercetare în secret?

Pentru tânăra femeie, toate aceste întrebări n-au decât un singur răspuns: piloții și membrii echipajului celor cinci Avenger nu au murit la 5 decembrie 1945. Căutarea lor n-a durat decât patru zile pentru că a avut succes. Există supraviețuitori, dar din anume motive, ei sunt ținuți în secret.

Acum se pune cea mai înfricoșătoare întrebare: Ce-au descoperit acești bărbați în Triunghiul Bermudelor? De ce a devenit o obligație să fie declarați morți?

CAPITOLUL 2
INCIDENTUL ROSWELL

Incident la Roswell

Lydia Sleppy, care pe lângă obligațiile ei administrative și de birou trebuia să manevreze și aparatul de telex, se afla în jurul orei 16:00 în fața acestuia. Era în data de 7 iulie 1947. Deodată a sunat telefonul, iar mesajul transmis avea să exercite în următoarele zile o influență hotărâtoare asupra știrilor din întreaga lume. Adevărata sa semnificație poate că n-a fost însă recunoscută nici până în ziua de astăzi.

Apelul venea din partea lui Johnny McBoyle, reporter și coproprietar al postului de radio KSWS din Roswell, New Mexico, un mic post de emisie, care nu dispunea de un racord propriu la sistemul de telex, fiind astfel nevoit să apeleze frecvent la cel al stației KOAT, atunci când avea ceva important de transmis. De această dată vocea lui suna extrem de agitată:

„Lydia, pregătește-te pentru o lovitură! Asta trebuie dată imediat pe firul ABC! Ascultă asta! S-a prăbușit o farfurie zburătoare... Nu, nu glumesc! S-a prăbușit în apropiere de Roswell, am fost acolo și am văzut cu propriii mei ochi. Arată ca o oală strivită. Un fermier oarecare a tras-o cu tractorul său într-un adăpost pentru animale. A venit armata și vrea s-o ducă de acolo. Întreg teritoriul este acum izolat ermetic. Și acum fii atentă la cuvintele omuleților de la bord... Începe să și transmiți asta prin telex, în timp ce eu aștept la telefon."

Oarecum năucită, Lydia și-a prins receptorul între ureche și umăr și a început imediat să dactilografieze uimitoarele declarații ale lui McBoyle pe aparatul de telex. Imediat după ce a scris însă câteva propoziții, aparatul s-a oprit brusc. Dar fiind că din diferite motive ale aparatelor de telex, acest lucru nu e ceva neobișnuit, Lydia nu s-a impacientat în urma acestei dereglări, deși nu mai fusese niciodată întreruptă în mijlocul unei transmisii. Luă imediat receptorul în mână și îl informă pe McBoyle despre închiderea aparatului de telex.

Așa cum și-a amintit mai târziu Lydia Sleppy, de această dată McBoyle nu părea a fi doar agitat, ci se afla oarecum și sub

presiune; aparent vorbea simultan și cu o terță persoană. Vocea lui suna nefiresc. „Așteaptă o clipă, vin imediat... așteaptă...“ În schimb, aparatul de telex s-a pus din nou în funcțiune și a transmis o veste către Albuquerque, respectiv direct către Lydia. Expeditorul nu s-a identificat, iar tonul era formal și dur: „Atenție Albuquerque, nu transmite. Repet, nu transmite această știre. Întrerupe imediat transmisia.“

Deoarece Lydia se mai afla încă în legătură cu McBoyle, i-a povestit imediat ce indicații primise prin telex și l-a întrebat: „Ce trebuie să fac acuma?“.

Răspunsul său a fost complet neașteptat: „Uită. Nu ai auzit asta niciodată. Ai grijă că n-ai voie să știi nimic despre asta. Nu-i vorbi nimănui despre asta.“

(Ulterior, McBoyle i-a povestit Lydiei Sleppy, că văzuse un avion decolând spre Wright Field, care avea obiectul sau părți din acesta la bord, dar că din cauza severelor măsuri de izolare luate prin soldați puternic înarmați nu reușise să se apropie mai mult.) După această întâmplare Lydia n-a mai avut nimic de-a face cu ea pe cale directă, dar a avut destule ocazii să se gândească la ea. După întoarcerea șefului ei, Merle Tucker, dintr-o călătorie în interes de serviciu, incidentul cu pricina a devenit subiectul unor discuții amănunțite. Și anume că Tucker își făcea griji că cererea depusă de curând de el pentru acordarea de licență în vederea înființării unui alt post de emisie, pe care vroia să-l racordeze la rețeaua sa de emisie Rio Grande, ar fi putut fi compromisă pe motiv că a sa companie ar fi fost implicată în această chestiune cu OZN-urile. Ce-l necăjea cel mai tare era faptul că, în ciuda celor mai mari eforturi, nu putea afla dacă incidentul avusese sau nu într-adevăr loc.

Foarte interesant este faptul că multe dintre persoanele pe care a încercat să le interogheze afirmau cu fermitate că obiectul ar fi coborât la vest de Socorro, New Mexico, și nu în apropiere de Roswell. De asemenea la locul prăbușirii s-ar fi aflat un reprezentant al șerifului din orașul respectiv care ar fi văzut epava unui obiect în formă de farfurie și un petic mic de pământ pârjolit. „Și-apoi nu s-a mai văzut deodată nimic și n-am mai putut găsi pe nimeni care să vrea să vorbească despre acest lucru“, a explicat el într-un interviu acordat de curând.

Tucker însuși ale cărui amintiri despre aceste fenomene erau încă vii nu s-a lăsat decât silit intervievat pe această temă și a refuzat categoric ca discuția să fie înregistrată pe bandă. Specialistul în fizică nucleară și cercetătorul Stanton T. Friedman s-a lovit de asemenea de un zid de tăcere, atunci când a dat de urma lui McBoyle și a încercat să-l interogheze. McBoyle i-a explicat categoric: „Uitați întregul incident. Nu s-a întâmplat niciodată."

Asemeni multor altor locuitori ai zonei precum și specialiștilor familiarizați cu cercetarea, probabil că și Lydiei i-a venit ideea că era foarte posibil ca incidentul să fie în legătură cu mult discutata prezență a „farfuriilor zburătoare" (despre OZN-uri nu era încă vorba la acest moment), care fuseseră observate într-un număr deosebit de mare în iunie și iulie, în New Mexico și Arizona. Evenimentul a coincis temporal cu vizionarea celebrei escadrile de nouă „pie pans" (cupe de budincă) din 24 iunie 1947 deasupra Mount Rainier (Washington) prin Kenneth Arnold – acea senzațională observare care a stârnit prima dată cu adevărat interesul publicului față de OZN-uri și în urma căreia s-a încetățenit definitiv denumirea de „farfurii zburătoare". Următoarele relatări privesc o intensă activitate a OZN-urilor în New Mexico și Arizona, pe timp de zi și de noapte. Motivația constă în faptul că spre sfârșitul anilor '40, New Mexico era scena majorității activităților de apărare postbelice ale SUA pe teritoriul cercetării nucleare, al construcțiilor de avioane și de rachete, precum și al electronicii de radar. Los Alamos, acea veșnic crescândă comunitate de cercetători, înființată special pentru adăpostirea personalului, a instalațiilor necesare construirii primei bombe atomice din lume și a experiențelor aferente, mai era încă și în 1947 un „oraș secret", o zonă strict izolată. La fel s-a întâmplat și cu terenul de construcție și testare pentru rachete White Sands de la Alamogordo, unde s-au cercetat științific singurele rachete germane de tip V2 capturate în cel de-al Doilea Război Mondial de către partea vestică. Tot în New Mexico, și anume în Roswell, era staționat unicul escadron cu bombe atomice din lume, experimentat la acea oră în război – escadronul cu bombe atomice 509, aparținând US Army Air Force. Toate aceste împrejurări înlesnesc acordarea

unei explicații privitoare la motivele din care în acele luni ale verii anului 1947 s-au înregistrat în New Mexico mai multe vizionări de OZN-uri pe cap de locuitor și pe km^2 decât în orice alt stat din SUA. Bineînțeles că era permis să te aștepți din partea inteligențelor străine, care urmăresc sistematic planeta și civilizația, să-și concentreze eforturile pe acele teritorii în care se semnalau activitățile științifice și tehnologice de cel mai înalt nivel. Relatările ce urmează nu numai că sunt tipice, dar prezintă și un deosebit interes datorită capacității observatorilor de a descrie cu acuratețe tot ceea ce au văzut (lucru deloc simplu, îndeosebi în cazul vizionărilor nocturne):

25 iunie 1947: Un obiect în formă de farfurie, aproximativ de mărimea unei luni pline și jumătate a fost observat de către dentistul dr. R.F. Sensenbaugher la sud deasupra Silver City, New Mexico.

26 iunie 1947: Dr. Leon Ötinger, medic în Lexington, Kentucky, și alți trei martori au relatat despre un obiect mare și argintiu în formă de sferă – confirmat a nu fi nici balon și nici zepelin – care se deplasa în mare viteză de-a lungul Marelui Canion.

27 iunie 1947: John A. Petsche, un electrician al firmei Phelps-Dogde-Corporation, și alți martori au relatat despre un obiect în formă de disc, care a fost văzut mai întâi zburând deasupra lor, iar apoi, cam în jurul orei 10:30, aterizând la Tintown în apropiere de Bisbee în Arizona sud-estică, aproape de granița cu New Mexico.

27 iunie 1947: Maiorul George B. Wilcox din Warren, Arizona a semnalat observarea unui șir de opt sau nouă discuri zburătoare la distanțe aproximativ egale și care zburau foarte repede, deplasându-se cu mișcări unduitoare. A mai relatat că într-un interval de trei secunde, discurile în cauză i-au survolat casa aflată în direcție estică. A estimat înălțimea de zbor la aproximativ 300 m deasupra vârfurilor de munte.

27 iunie 1947: Deasupra localității Pope, New Mexico, W.C. Dobbs a văzut la ora 3:50 „un disc alb, ce strălucea ca un bec electric". Câteva minute mai târziu, căpitan E.B. Detchmendy observa același obiect sau unul asemănător, în timp ce zbura în direcție sud-vestică deasupra terenului pentru rachete White

Sands; i-a raportat imediat superiorului său, locotenentul colonel Harold R. Turner. Domnul David Appelzoller din San Miguel, New Mexico a relatat că un obiect asemănător ar fi survolat în jurul orei 10:00 respectivul oraș din direcție sud-vestică. Colonelul Turner din White Sands a reacționat imediat și a anunțat că de la această bază nu mai pornise nici o rachetă din data de 12 iunie. Ulterior ar fi „identificat“ obiectul drept „meteorit de zi“, pentru a evita declanșarea unei isterii.

28 iunie 1947: Într-un zbor efectuat în apropiere de Alamogordo, New Mexico, pilotul căpitan F. Dvyn, a văzut zburând pe sub avionul său o minge de foc cu coadă de flăcări albastre, care se pare că s-ar fi transformat apoi sub ochii săi în nimic.

29 iunie 1947: Piloți din Air Force efectuau o acțiune de identificare a unui obiect, care s-ar fi prăbușit potrivit rapoartelor în jurul amiezii în apropiere de Cliff, New Mexico, dar n-au putut înregistra decât un miros ciudat în aer.

29 iunie 1947: O echipă de specialiști în rachete aparținând Marinei și aflată sub conducerea lui C.J. Zoon, care era de serviciu pe terenul de testare de la White Sands, a observat un disc auriu ce efectua o serie de manevre la mare înălțime deasupra sectorului secret de lansare a rachetelor.

30 iunie 1947: Un angajat al companiei de căi ferate, pe nume Price a observat 13 obiecte aurii în formă de discuri, care au survolat rând pe rând orașul Albuquerque, New Mexico. După ce zburaseră inițial în direcția sudică, brusc și-au schimbat cursul, s-au îndreptat spre est, iar înainte să dispară, s-au întors deodată spre vest. Prince și-a alarmat vecinii, care au ieșit în grabă din casele lor pentru a se întinde pe peluza dinaintea grădinilor și a urmări de-acolo manevrele de pe cer.

30 iunie 1947: (Conform articolului din *Daily News*, Tucumcari, New Mexico, din 9 iulie 1947) „Potrivit relatărilor doamnei Helen Hardin, angajată la Quay County Abstract Co., la 30 iunie în jurul orei 23:00, dumneaei ar fi văzut de pe veranda casei ei o farfurie zburătoare deplasându-se în mare viteză dinspre est spre vest. Din explicațiile ei, corpul zburător era de mărimea unei jumătăți de lună plină și de culoare gălbuie. A observat vreme de aproximativ șase secunde cum,

zburând destul de jos, aparatul părea să se îndepărteze de oraș. Crezuse inițial că era o cometă, până a sesizat o mișcare rotitoare, atunci când s-a apropiat de sol; în plus, nici nu a căzut atât de repede ca o cometă."

1 iulie 1947: Max Hood, angajat într-un post de conducere la Camera de Comerț a orașului Albuquerque, a relatat despre un disc albăstrui, care gonea în zigzag, la nord-vest de Albuquerque.

1 până la 6 iulie 1947: Șapte relatări individuale despre discuri zburătoare în nordul Mexicului între Meicali și Juàrez.

1 iulie 1947: domnul și doamna Frank Munn relatează despre un obiect de mari proporții, care se deplasa în jurul orei 21:00 la est de Phoenix.

2 iulie 1947: domnul și doamna Dan Wilmot din Roswell, New Mexico au urmărit un obiect mare și luminos, care a zburat în mare viteză deasupra casei lor, îndreptându-se către nord-vest.

Ce au văzut acești oameni? Cu siguranță nu testări efectuate pe platforma White Sands cu rachete V2 de mare înălțime, așa cum bănuiau scepticii. O verificare a documentelor de la White Sands a evidențiat că singurele testări cu V2 au fost efectuate în perioada în cauză pe 12 iunie și 3 iulie. Sigur că e ușor să afirmi despre aceste vizionări – la un interval atât de scurt după senzaționalele și mult mediatizatele relatări privind acele „pie pans" de pe Mount Rainier – că n-ar fi decât pure iluzii optice autosugestionate și că martorii ar fi urmărit așadar intenționat cerul în vederea descoperirii unor obiecte zburătoare, similare celor descrise în presă și că prin urmare ar fi fost dispuși de ceva timp încoace să considere vreun nor oarecare, o pasăre sau o reflexie în aer drept un OZN. Așa sunau în general reacțiile oficiale la relatările despre OZN-uri, iar această situație determină faptul că poate mii de vizionări de OZN-uri anual nici nu mai sunt anunțate. Și acest lucru va continua să rămână la fel dacă nu se găsesc dovezi concrete – adică un OZN foarte real sau trupul viu sau mort al unei ființe extraterestre – și nu se fac publice relatări despre acestea. Este deosebit de important să luăm în considerare posibilitatea că tocmai în 1947, la începutul dezvoltării curentului american

referitor la OZN-uri, aviația militară americană a ajuns în posesia unui OZN autentic, inclusiv a rămășițelor echipajului acestuia, și că acest lucru e confirmat de martori, articole în presă, interviuri și reportaje la radio – nemodificate mai întâi de către cenzura care avea să survină mai târziu. Din acel moment se pare că Air Force și guvernul american se străduiesc să ia o decizie privitor la ce vor face cu ele.

Air Force, un OZN prăbușit și extratereștri morți

În jur de ora 21:50 a zilei de 2 iulie 1947, negustorul de obiecte metalice Dan Wilmot se afla împreună cu soția sa pe veranda din fața casei lor din South Penn Street din Roswell, New Mexico și savurau răcoarea serii după încă una din acele apăsătoare zile de vară din New Mexico. Potrivit spuselor lui Wilmot, atunci s-ar fi întâmplat următoarele: „Pe cer a vâjâit dintr-o dată un obiect mare și arzător dinspre sud-est și a gonit cu o viteză extraordinară înspre nord-vest (către Corona, New Mexico)." Destul de uimită, familia Wilmot a alergat în curte și a observat un obiect oval, care arăta „ca două farfurii lipite la părțile concave". Radia într-un fel de dinăuntru, a survolat casa familiei Wilmot înspre nord-vest, iar la aproximativ 40 până la 50 de secunde dispăruse din câmpul vizual. Deși Wilmot a descris misteriosul obiect ca fiind în totalitate silențios, mai târziu soția sa a mărturisit că a crezut că aude pentru un scurt moment un sunet ușor și sâsâit, exact atunci când obiectul se afla deasupra ei.

De teamă să nu se facă de râs, în condițiile în care ediția din Roswell a ziarului „Daily Record" îl descria ca fiind „unul dintre cei mai respectați și de nădejde oameni ai orașului", Wilmot a hotărât să tacă timp de aproape o săptămână, sperând că „între timp se va anunța altcineva, care să fi văzut același lucru". Wilmot n-a auzit însă nimic care să-i confirme cele petrecute, până pe 8 iulie, când ofițerul de presă al bazei de la Roswell a publicat o știre neobișnuită. Probabil că Wilmot a recunoscut mai târziu că fusese martorul unui incident, ce s-a transformat ulterior într-un secret bine păzit și nedezvăluit încă, cel puțin în ceea ce privește opinia publică. În momentul desfășurării însă

nu fusese tratat ca atare. Pe 8 iulie, la o zi după neobișnuita întâmplare a Lydiei Sleppy cu aparatul de telex TWX, locotenentul Walter Haut, ofițerul de presă al aerobazei militare de la Roswell a luat într-un acces de entuziasm inițiativa de a publica următoarea informație de presă, bizuindu-se pe informațiile care pătrundeau treptat în baza militară, fără a-i cere însă în prealabil acordul comandantului său, colonelul William Blanchard – o greșeală ce avea să i se reproșeze mai târziu:

Baza de aviație militară Roswell, New Mexico, 8 iulie 1947, dimineața:

„Numeroasele zvonuri despre discuri zburătoare au devenit ieri realitate, când, cu ajutorul fermierului de aici, al șerifului din Chaves County și al biroului său, biroul de informații al escadronului de bombardiere 509 aparținând Eight Air Force District, aerobaza militară Roswell a reușit să ajungă în posesia unui asemenea disc zburător. Săptămâna trecută obiectul zburător aterizase la o fermă din Roswell. În lipsa unui telefon și a oricărei alte căi de comunicare imediată cu biroul șerifului, fermierul a depozitat provizoriu discul pe domeniul său, până să ajungă a se anunța la șerif, care la rândul său l-a informat pe maiorul Jesse A. Marcel din cadrul biroului de informații al escadronului de bombardiere 509.

S-au luat măsuri imediate în vederea transportării discului de la casa fermierului. A fost supus apoi unei prime cercetări la aerobaza militară Roswell și predată ulterior unor instanțe mai înalte de către maiorul Marcel."

Acest comunicat de presă, preluat de către Associated Press și de serviciul de presă de la New York Times a apărut în numeroase ziare de pe tot teritoriul SUA, precum și într-o serie de gazete străine, de exemplu și în Times-ul de ediție londoneză.

În ziua publicării din San Francisco s-a transmis prin radio un comunicat A.P. datat 7 iulie 1947, cu următorul titlu: **În majoritatea statelor se vizionează de-acum farfurii zburătoare**. Se referea la creșterea spectaculoasă a vizionărilor de OZN-uri din SUA din ultimele două săptămâni, având efectul unui fel de introducere la incidentul care avea să dobândească în ziua următoare semnificație pe plan mondial. În ediția ziarului

„Daily Record“ apărută la Roswell pe 8 iulie 1947 s-a publicat un articol cu titlul următor: ARMY AIR FORCE CAPTUREAZĂ O FARFURIE ZBURĂTOARE – NU S-AU DEZVĂLUIT AMĂNUNTE DESPRE DISCURILE ZBURĂTOARE.

Pe de o parte articolul indica o rezolvare a controversei privitoare la farfuriile zburătoare, iar pe de alta, făcea aluzie la faptul că armata începuse deja să mușamalizeze întreaga afacere. Alăturat sunt reproduse pasajele în cauză cuprinse în articol:

Biroul de informații al escadronului 509 a dat astăzi la amiază publicității, că baza militară a ajuns în posesia unei farfurii zburătoare.

Potrivit datelor oferite de departamentul în cauză, condus de ofițerul de informații J.A. Marcel, discul s-a aflat depozitat la o fermă din vecinătatea localității Roswell, după care un fermier anonim l-ar fi anunțat pe șeriful George Wilcox de găsirea aparatului de zbor pe terenul său.

În continuare se relatează că maiorul Marcel și o trupă a departamentului său s-au deplasat la fermă și au transportat discul. După inspectarea aparatului de către biroul de informații, acesta a fost trimis (cu avionul) unor „instanțe mai înalte“.

Biroul de informații a constatat că nu fuseseră dezvăluite nici un fel de amănunte privitoare la construcția sau înfățișarea farfuriei. Într-un alt articol al aceleiași ediții din „Daily Record“ se relatează că patronul și pilotul unui aeroport particular de la Carrizozo (aproximativ la opt km sud-vest de locul prăbușirii de la Brazel) afirmaseră că ar fi observat în zbor un obiect similar. Iată ce se spune în acest articol:

Mark Sloan, care conduce aeroportul de la Carrizozo a relatat despre o farfurie zburătoare, care a survolat domeniul într-o mare viteză la o înălțime de circa 1400 până la 2000 de metri. Sloan a adăugat că atât el însuși, cât și instructorul de zbor Grady Warren și piloții Nolan Lovelace și Ray Shafer, precum și încă un alt pilot observaseră respectivul fenomen. Iată descrierea făcută de acesta: „Când am observat-o în jurul orei 10:00, am crezut inițial că semăna cu o pană, pentru că vira. Apoi ne-a frapat viteza foarte mare și am ajuns la concluzia că

era o farfurie zburătoare. După aprecierile noastre considerăm că zbura cu o viteză de 350 până la 1000 km/h. A survolat aeroportul de la sud-vest înspre nord-vest și s-a aflat în câmpul vizual timp de aproape zece secunde." Bineînțeles că i s-a atribuit lui Sloan faptul că „spionase" la Roswell ceva despre incident și folosise informațiile pentru a-i face puțină publicitate aeroportului său. S-a dovedit însă mai târziu că și alți numeroși martori-văzuseră sau auziseră ceva foarte neobișnuit pe cerul de la Roswell, și anume în jurul momentului prăbușirii obiectului rămas încă neidentificat. Posibil ca vremea să fi avut vreo legătură cu vizionările și cu presupusa prăbușire. La circa 120 km nord-vest, peste ținutul aspru din New Mexico se abătuse una din cele mai teribile furtuni din ultima vreme. Existaseră și înainte cazuri de avioane accidentate pe timp de furtună. Informațiile destul de vagi prelucrate de locotenentul Haut în primul comunicat de presă nu au fost îndeajuns pentru ca presa să transmită o imagine clară despre anumite amănunte suplimentare cu o posibilă semnificație decisivă, pe care le observaseră alți martori – soldați, fermieri, un inginer civil, un grup de studenți la arheologie și ofițeri de poliție – din două locuri complet diferite situate în împrejurimi și care avuseseră aparent legătură cu prăbușirea. Potrivit declarațiilor, era vorba printre altele de o imensă farfurie zburătoare și rămășițele a aproximativ unei jumătăți de duzină de ființe asemănătoare oamenilor cu pielea de culoare palidă, în jur de 1,20 m înălțime și îmbrăcați într-un fel de salopetă de parașutiști. Nemenționată a rămas de asemenea și o mare cantitate de elemente componente deosebit de ciudate, predominant de natură metalică, care proveneau evident de la același obiect și care fuseseră descrise de către maiorul Marcel drept „provenind de pe acest pământ". Au rămas neamintite presei și relatările martorilor cu privire la coloanele de semne grafice asemănătoare hieroglifelor sau despre unele însemnări pe o substanță similară cu lemnul (care nu era însă lemn) și despre inscripționările tot necunoscute de pe armăturile farfuriei zburătoare. S-a dovedit mai târziu că locotenentul Haut a avut ulterior destule ocazii să regrete până și publicarea acelor câtorva informații. Roswell a fost declarată aproape imediat zonă interzisă emiterii de

informații, în vreme ce instanțele mai înalte din îndepărtatul Pentagon decideau asupra pașilor următori. Câteva ore mai târziu s-a transmis deodată o nouă știre. De-acum se părea că în cazul obiectului prăbușit ar fi fost vorba de un balon. Vestea a fost preluată de majoritatea ziarelor, cu excepția remarcabilă făcută de Washington Post, care a relatat tendențios despre o „interdicție a emiterii de informații". Între timp generalul de brigadă Roger M. Ramey, comandant al Eighth Air Force District din Fort Worth, a fost înștiințat telefonic de către general locotenentul Hoyt Vandenburg, șef reprezentant al Air Force, că la aerobaza militară Roswell (numită de acum Walker Air Force Base) se aflau părți ale obiectului. Generalul Ramey l-a sunat imediat pe colonelul Blanchard și și-a pronunțat atât profunda sa dezaprobare, cât și pe aceea a generalului Vandenburg față de comunicatul de presă inițiat de Blanchard. A ordonat apoi încărcarea imediată într-un aparat de zbor B-29 a părților epavei aflate la Roswell. Chiar dacă în urma lui se aflau de îndată doi generali, colonelul Blanchard nu a dorit să-și piardă timpul și i-a ordonat maiorului Marcel să piloteze personal avionul cu materiale spre cartierul principal al generalului de la aerobaza militară Carswell, Fort Worth, Texas, unde a fost verificat scurt, înainte de a fi transportat mai departe la aeroportul Wright-Patterson din Dayton, Ohio. Acolo trebuia supus unor „analize suplimentare", după cum ordonase însuși generalul Vandenburg. Într-o transmisie radiofonică pe mai multe posturi, improvizată în grabă cu ajutorul unui emițător din Fort Worth răsuna apoi tonul foarte nervos al lui Ramey care asigura opinia publică că „farfuria zburătoare" prăbușită nu era în realitate decât rămășițele unui balon căzut pe neașteptate și că întregul tapaj s-ar fi iscat dintr-o identificare greșită. „Armata nu cunoaște nimic despre un asemenea aparat", a explicat el distant, adăugând apoi grabnic următoarea restricție: „Cel puțin nu pe acest plan." Ca reacție la această transmisie, un grup de reporteri sceptici a întrebat unde s-ar fi găsit în acea clipă rămășițele presupusului „balon", la care Ramey a răspuns iritat: „În biroul meu și, pe cât se poate prevedea, acolo vor și rămâne." Apoi ar mai fi repetat încă o dată pentru reporteri, ceea ce spusese mai înainte în cadrul

transmisiei radio: „Zborul special către Wrigth Field a fost contramandat, domnilor. Întreaga chestiune a constituit o afacere extrem de neplăcută care, în contextul senzației produse în ultima vreme de aceste așa-numite discuri zburătoare, nu a fost însă tocmai surprinzătoare. Și acum să mergem cu toții acasă și să uităm întreaga poveste." Chiar dacă unii reporteri au bănuit probabil că Ramey mințea, bineînțeles că nu aveau cum s-o dovedească. Un comentariu foarte interesant a fost făcut în cadrul unui interviu acordat la 9 septembrie 1979 de către cel care fusese în acea perioadă adjunctul generalului Ramey, colonelul Thomas Jefferson DuBose, actualmente general de brigadă în rezervă. De la comoda distanță de 32 de ani de la incident a remarcat că „se dăduseră ordine de sus pentru ca materialul să fie transportat direct de la Roswell la Wright Field cu un zbor special." Tot el a mai adăugat că acțiunea se aflase doar sub conducerea generalului (Ramey) și că ceilalți ofițeri și echipe implicate în aceasta „executau numai ordinele sale". Generalul ținea neapărat „să se descotorosească cât mai repede de mulțimea de reporteri aflați în preajma lui. În acest scop fusese născocită și povestea cu balonul, care trebuia totodată să „înăbușească" întreaga afacere „în germene". DuBose nu-și mai amintea foarte exact cine concepuse explicația cu balonul, credea însă că putea fi însuși Ramey.

De altfel, colonelul (actualmente generalul) DuBose este aflat într-o fotografie lângă Ramey, ce a fost pusă la dispoziția fotografilor de presă, și care-i înfățișează pe cei doi împreună cu rămășițele aduse în grabă ale unui autentic balon Rawin. Numai nouă luni mai târziu, în mai 1948, DuBose a fost numit șef superior al Eighth Air Force District din Fort Worth.

Un remarcabil exemplu de cum pot fi modificate relatările originale la comenzi venite de sus, chiar și atunci când aceasta necesită schimbări în versiunea inițială, îl constituie cazul sergentului major Irving Newton. La vremea incidentului de la Roswell, Newton conducea stația meteorologică și serviciul de zbor al aerobazei militare de la Carswell – Fort Worth din Texas. După cum își amintește Newton, la incidentul petrecut la Roswell pe 7 iulie nu a auzit și nici nu a văzut nimic. Pe 8 iulie însă, când lucra seara în stația meteorologică, a primit un tele-

fon. Era generalul Ramey, care l-a chemat imediat pe Newton la el. Cu toate că distinsese o anumită tensiune în glasul generalului, Newton a îndrăznit să răspundă că în această seară ar fi singurul om de serviciu la stația sa și prin urmare, responsabil de supravegherea zborurilor. Generalul a replicat pe un ton poruncitor ferm: „În zece minute vă veți mișca fundul încoace. Dacă nu dispuneți de mașină, rechiziționați-o pe prima care vă iese în cale – pe răspunderea mea." La sosirea lui Newton, acesta a fost informat de un colonel că un maior din Roswell găsise un anumit obiect; generalul hotărâse că în realitate ar fi fost vorba de un balon meteorologic care ar fi fost identificat de către el, de Newton, Newton a fost apoi condus într-un birou în care se înghesuiau reporteri și fotografi de presă și a primit câteva bucăți îndesate în mână, pe care le-a recunoscut imediat ca aparținând unui balon de tip Rawin, deși materialul era destul de deteriorat. Un număr de alte câteva bucăți erau întinse pe o hârtie de ambalat maro aflată pe jos. În timpul cercetării materialului s-au făcut o serie de fotografii cu generalul și adjutanții acestuia.

Iată ce spunea Newton într-un interviu acordat lui William L. Moore în iulie 1979:

„Situația era inatacabilă. La urma urmei am lansat mii în aer și nu există absolut nici o îndoială că ceea ce mi s-a înmânat erau părți dintr-un balon. Mi s-a povestit ulterior, că maiorul din Roswell ar fi identificat obiectul drept farfurie zburătoare; generalul ar fi fost însă suspicios de la bun început și de aceea m-ar fi chemat și pe mine să mă consulte."

„Oare oamenii din Roswell n-ar fi fost însă în stare să identifice un balon?"

„Bineînțeles că ar fi putut face asta. Era vorba de o banală sondă Rawin. Trebuie să fi văzut sute dintr-astea la viața lor."

„Ce s-a întâmplat mai departe, după ce ați identificat obiectul?"

„După ce l-am identificat drept fiind un balon, am fost trimis înapoi."

„Puteți descrie materialul? Era casabil?"

„Bineînțeles. Trebuia manevrat cu grijă ca să nu se rupă. Părțile de metal aferente erau asemeni unei pojghițe extrem de subțiri de Alcoa."

Să ne amintim în acest context că mai multe persoane, printre care și maiorul Marcel s-au referit în repetate rânduri la marea duritate și rezistență a părților metalice pe care le găsiseră și la faptul că nu puteau fi nici fragmentate și nici sfârtecate prin lovituri puternice de baros. Pare a fi destul de evident că, altfel decât în versiunea oficială, materialul în cauză nu provenea de la un balon Rawin. O altă greșeală demascatoare ce le-a scăpat lui Ramey și biroului său se află în primele comunicate de presă referitoare la identificarea epavei de la Roswell drept fiind un balon meteorologic. Aici trebuie ținut cont de faptul că în 1947 se aflau în uz două tipuri foarte diferite de aparate Rawin – și anume Rawin-Target (ML-306) și sonda Rawin (AN/AMT 4). Așa cum trebuia să știe Newton și orice alt meteorolog specialist din acea vreme, doar unul dintre ele, și anume Rawin-Target avea componente metalice. În schimb, sonda Rawin era construită dintr-un simplu balon neopren ce cântărea 100 până la 200 g, și de care era prins un mic radioemițător. Comunicatul de presă ce fusese scris aparent înainte ca Newton să fi examinat materialul ignoră în totalitate acest fapt decisiv și desemnează rămășițele drept „ruine ale unei sonde Rawin." În comunicatele ulterioare de presă s-a rectificat această greșeală, însă interesul presei păruse a fi dispărut. Există astfel aparent posibilitatea ca povestea cu balonul să fi fost inspirată de o întâmplare care se petrecuse cu numai trei zile mai înainte la o fermă din Circlecille, Pickway County din Ohio. La 5 iulie 1947 a fost găsită la ferma lui Sherman Campbell epava compusă din folie de metal și hârtie aparținând unui adevărat aparat Rawin-Target. Autoritățile militare locale l-au recunoscut imediat – fără să mai rezulte necesitatea de a chema pe cineva din „instanțele înalte" în scopul verificării. Un al doilea asemenea aparat a fost găsit pe 8 iulie de către Dawid D. Heffner și identificat tot atât de repede. În nici unul din cele două cazuri nu a intervenit vreo situație ciudată sau inexplicabilă în legătură cu epavele. Informații remarcabile cu privire la construcția și scopul baloanelor meteorologice și a celor de altă factură științifică, care erau utilizate la sfârșitul anilor '40, au fost oferite dintr-o serie de interviuri cu C.B. Moore, arheolog și fizician la Institutul de Minerit și Tehnologie

din Socorro, în prezent, New Mexico. În vara anului 1947, Moore participa la unul dintre proiectele comandate de Universitatea din New York cu baloane de cercetare la mare înălțime și staționase la North Field de la White-Sands în apropiere de Alamogordo, New Mexico. El consideră că acest proiect putea fi răspunzător de „cel puțin câteva dintre relatările despre farfurii zburătoare din această zonă." Mai târziu, în iarna acelui an, Moore se afla de față la lansarea primului balon de cercetare de tip Skyhook al Marinei în straturile atmosferice superioare, care avea loc sub conducerea generalului Mills de la Camp Ripley de lângă Minneapolis, Minnesota. Moore relatează: „Baloanele Skyhook s-au desprins din Proiectul Helios întreprins de Marină în 1946 și au avut inițial menirea de a-i purta pe cercetători la mari înălțimi, pentru a efectua măsurători științifice. Mai târziu s-a hotărât înlocuirea acestora cu instrumente și astfel s-a născut Proiectul Skyhook. La început, proiectul era secret, astfel încât informația furnizată opiniei publice putea fi ținută sub control. Primul balon era alcătuit din clorid-vinilină și a fost umplut cu gaz în vara anului 1947 la New Brighton, Minnesota, urmând a fi însă lansat abia șase luni mai târziu. Clorid-vinilina a fost curând înlocuită – cam prin ianuarie 1948 – cu polietilena, care a fost păstrată apoi până la încheierea proiectului. Aceste baloane puteau transporta o încărcătură de până la 32 kg. În New Mexico n-au fost lansate decât foarte puține și în mod sigur nici unul în anul 1947." La întrebarea dacă obiectul de la Roswell ar fi putut fi un balon meteorologic sau de altă factură științifică, Moore a dat următorul răspuns: „Pe baza descrierii pe care mi-ați făcut-o adineauri vă pot asigura că nici atunci și nici acum nu există vreun balon, ale cărui componente să se poată împrăștia pe o suprafață atât de mare sau care să producă un asemenea crater. Nu îmi dau seama despre ce obiect este vorba aici, dar nu cred că o asemenea descriere corespunde unui balon."

Prezentarea făcută de C.B. Moore aparatelor Rawin-Target, dintre care văzuse și utilizase destul de multe, prezenta importanță și pentru că susținea punctul de vedere conform căruia, oricui ar găsi un asemenea „material din folie subțire și lemn balsa" i-ar fi greu să-l confunde cu altceva ce iese din sfera obiș-

nuitului. Aproape că există tentația de a admira tactica respectivelor cartiere generale prin care au înăbușit din germene interesul publicului față de incident – sau poate chiar a unei panici produse de acesta. Dacă s-ar fi publicat de exemplu o dezmințire cuprinzătoare, probabil că atunci s-ar fi stârnit cu adevărat curiozitatea; însă recunoașterea unei greșeli, o identificare eronată – chiar și atunci când acest necaz s-a întâmplat la Air Force – a atras o anumită înțelegere compătimitoare și însemnătatea întregului incident s-a micșorat asemeni unui balon meteorologic autentic, din care se elimină heliul. Iar apoi, pe 9 iulie, au apărut tot felul de dezmințiri precipitate în presă:

„Morning News“, Dallas: PRESUPUSUL „DISC“ E NUMAI UN BALON METEOROLOGIC.

„The Daily Times Herald“, Dallas: ARMATA ÎNCEARCA SĂ OPREASCĂ ZVONURILE DESPRE „DISCURI“. Iată ce se scria în acest articol: „Persoanele care crezuseră deja că vor putea încasa recompensa de 3000 de dolari pusă în joc pentru găsirea unei farfurii zburătoare autentice au plecat din nou cu mâna goală“.

Ziarul „Daily Record“ din Roswell a tipărit pe opt coloane următorul titlu: GENERALUL RAMEY ÎNCHEIE CAZUL FARFURIEI DE LA ROSWELL și subtitlu: Generalul Ramey afirmă că discul ar fi un balon meteorologic. În aceeași ediție din „Daily Record“ se află povestea unui fermier, William Brazel, care i-a semnalat șerifului că în urma exploziei din aer, pe terenul său căzuseră rămășițe cu aspect ciudat. Acest articol era intitulat: FERMIERUL ISTOVIT CARE A GĂSIT „FARFURIA“ REGRETĂ CĂ A ANUNȚAT DESCOPERIREA. Deși pe parcursul întregului interviu Brazel se străduise din plin să le povestească ziariștilor întocmai ceea ce îl instruise Air Force să spună – și anume cum descoperise epava și cum arăta aceasta – la sfârșit a dovedit până la urmă ceva independență și a afirmat că, indiferent de ceea ce spusese mai înainte, epava n-ar fi totuși nici pe departe un balon meteorologic. A afirmat că datorită experiențelor sale mai timpurii, era destul de familiarizat cu baloanele meteorologice și că „am certitudinea absolută că ceea ce am găsit aici nu era un balon meteorologic obișnuit. Dacă voi mai găsi însă ceva vreodată, le va fi foarte greu

să mă convingă să spun altceva, decât că este vorba despre o bombă." Chiar dacă (așa cum am amintit deja) „Daily Record" și-a făcut lecțiile, publicând pe prima pagină povestea cu balonul, furnizată de generalul Ramey, atitudinea redacției a fost clară, și anume că nu îi înghite necondiționat această poveste. Din ceea ce mărturisise Brazel în interviu, ziariștii au știut să deducă faptul că acesta fusese pregătit cu grijă de către Air Force; după ce fuseseră însă nevoiți să admită pe de altă parte că ofițerii aviației militare știau a recunoaște un balon meteorologic atunci când îl vedeau, au comentat cu atenție:

DECI CE ESTE PÂNĂ LA URMĂ?

Telefoanele n-au încetat să sune. Voci agitate strigau personalului nostru din departamentul de știri întrebări cărora nu li se puteau acorda răspunsuri și astfel, la puțin timp după apariția dosarului ieri după-amiază, s-a făcut descoperirea că acea curiozitate manifestată față de relatările din 44 de state ale Uniunii, conform cărora ar fi fost văzute discuri argintii, s-a transformat în convingere. Dosarul era încă umed, proaspăt ieșit de sub tipar, când a și început asaltul telefonic: Solicitanții doreau să se încredințeze de corectitudinea celor citite sau dacă nu-și mai puteau crede ochilor. Povestea însă a ținut, asemeni relatărilor despre toate acele lucruri senzaționale din aceste vremuri ale faptelor atât de minunate și ale celor mai ciudate realizări. Ce este însă cu acest disc, aceasta e altă întrebare. Armata nu-și dezvăluie încă secretele, sau cel puțin așa par să stea lucrurile în momentul redactării. Poate că este o întâmplare fericită sau poate că nu. În această clipă, orice bănuială poate fi adevărată. Poate că toată chestiunea este într-adevăr o aiureală, așa cum au crezut majoritatea încă de la început. Ceva a fost însă găsit.

Într-un comentariu ingenios la emisiunea radio prin care generalul Ramey încercase să calmeze spiritele agitate de prima înștiințare publică, ziarul „Chronicle" din San Francisco scrie că „misterioasele discuri zburătoare au fost văzute în toată țara (cu excepția statului Kansas, care se abține) și, conform relatărilor, zburau cu o viteză de 2000 km/h". Desigur, că tehnica de a prezenta relatări despre OZN-uri ca și cum ar fi provenit din partea unor persoane care se aflau sub influența

alcoolului ori erau fantaști excentrici a fost frecvent utilizată de către media începând cu 1947.

Între timp, colonelul Blanchard pe care reporterii încercau în continuare să-l contacteze a fost plecat pe 8 iulie 1947 într-un neașteptat concediu de odihnă, în același timp când maiorul Marcel zbura la Carswell cu rămășițele găsite după prăbușire. Comanda bazei militare a fost preluată temporar de către comandantul locțiitor, locotenent-colonelul Payne Jennings. Pentru că reporterii n-au renunțat la intenția lor de a ajunge la colonelul Blanchard, li s-a comunicat că acesta s-ar afla în concediu și de aceea „nu le-ar sta la dispoziție pentru a face vreun comentariu". Deși nu există îndoieli asupra faptului că colonelul Blanchard ar fi urmat fără ezitare ordinele lui Ramey cu privire la manevrarea presupusului disc zburător, el era totuși destul de calificat pentru a-și da seama că nu avea de-a face cu rămășițele unui balon meteorologic. Reușind în final să ajungă general de trei stele, Blanchard era încă din 1947 un erou de război cu înalte distincții, după ce fusese în război comandant al unui escadron de bombardiere în zona Pacificului și apoi coordonator de intervenții al Twentieth Air Force District. Pe atunci nu știau decât puțini, dar Blanchard fusese cât pe ce să fie numit printre piloții care au lansat în 1945 primele bombe atomice americane deasupra Japoniei. Singurii care l-au întrecut în această competiție au fost cei doi piloți care au executat într-adevăr lansarea. Generalul Blanchard nu mai trăiește, dar într-un interviu acordat de curând lui Stanton Friedman, văduva sa a confirmat ceva interesant: și anume, că soțul ei ar fi știut că epava trimisă la Carswell nu aparținuse unui balon. „Știa că nu era făcut de noi americanii", a mărturisit ea și a remarcat în continuare: „Datorită simbolurilor ciudate, crezuse inițial că ar proveni din Rusia. Apoi s-a lămurit că nu era nici rusesc." Concomitent, șeful de informații al lui Ramey, colonelul Alfred E. Kalberer începuse să țină discursuri în cadrul manifestărilor diferitelor organizații civile din apropiere de Fort Worth, care aveau scopul de a „contrabalansa isteria crescândă provocată de discurile zburătoare". Potrivit însemnărilor aerobazei militare Fort Worth (care fuseseră inițial categorisite drept „secrete"), la 10 iulie, colonelul Irvine, locțiitorul șefului

superior din cartierul general al comandoului aerian strategic (SAC) a avut o întrevedere secretă cu generalul Ramey, în cadrul căreia s-a discutat cu siguranță și despre discul prăbușit. După numai două săptămâni de la incident, locotenentul Louis Bohanon, conducătorul celui de-al treilea departament al laboratorului fotografic din Roswell, în ale cărui atribuții intra și fotografierea avioanelor prăbușite sau defectate, a părăsit baza militară. S-ar putea presupune în acest caz că departamentul său ar fi fost chemat să facă în această zonă fotografii unei epave stranii sau neidentificate. Nu există însă nici un indiciu cu privire la asemenea fotografii. Prin ordinul special nr. 139 emis la 18 iulie, locotenentul Bohanon a fost destituit din comandoul său și mutat la Hamilton Field, California. Locotenent-colonelul Jennings, care preluase temporar comanda bazei după plecarea colonelului Blanchard, avea să întâmpine un destin și mai ciudat. Puțin după incidentul de la Roswell, când se afla în drum spre Anglia pentru o misiune specială, avionul său a dispărut fără urmă la survolarea Triunghiului Bermudelor, fără a mai trimite nici un mesaj. Nu s-a găsit niciodată vreo rămășiță a avionului și nici urme de posibili supraviețuitori. În fapt, și maiorul Marcel trebuia să participe la zborul cu pricina, a fost retras însă din fericire în urma unei intervenții personale survenite pe ultima sută de metri din partea colonelului Blanchard.

După KSWS din Roswell, și alte stații radio răspândiseră deja vestea despre aterizarea unui „disc zburător“, fără îndoială, pe baza primului comunicat de presă și în ciuda ulterioarei interdicții a fluxului de informații. În iulie 1947 maiorul de aviație Hughie Green din britanica Royal Air Force se deplasa cu mașina dinspre California la Philadelphia și-și amintește clar de o emisiune radio pe care a ascultat-o în timp ce trecea prin New Mexico: „Venind dinspre vest, când am trecut prin New Mexico în direcție estică, am auzit încontinuu pe posturile locale aceste comunicate despre o farfurie prăbușită. Aceste relatări mă interesau în mod deosebit, dat fiind că eu însumi sunt în aviația militară și port încă amintirea proaspătă a neliniștilor provocate în timpul războiului de așa-numitele „Foo-Fighters“, farfuriile zburătoare din acea vreme. Progra-

mul postului pe care îl ascultam se zăpăcise rău de tot, iar emisiunile regulate erau mereu întrerupte pentru a fi transmise ultimele noutăți din desfășurarea evenimentelor. Sunt absolut sigur că unul dintre buletinele informative speciale a comentat faptul că șeriful și oamenii săi se apropiau de locul prăbușirii și se aflau deja în câmpul vizual al epavei. Când am trecut granița următorului stat federal, auzeam în continuare alte relatări radiofonice și-mi amintesc și de articole corespunzătoare în presă. Când am ajuns însă în Philadelphia, n-am putut găsi nimic despre acest subiect, nici în presă și nici la radio. Am întrebat câțiva reporteri cunoscuți mie ce se întâmplase, dar ei mi-au explicat că întreaga poveste fusese mușamalizată. Deoarece era însă imposibil ca incidentul să fie în totalitate mușamalizat, s-a păstrat până în ziua de astăzi legenda – dacă este într-adevăr numai o legendă! – și era previzibil că în cel mai scurt timp după incident avea să apară și o carte." O asemenea carte – „Behind the Flying Saucers" (Holt, 1950) – a scris Frank Scully, scriitor și editor înscris în sindicatul ziarelor. Povestea sa se bazează pe relatarea originală despre prăbușirea unei farfurii zburătoare în apropiere de Aztec, New Mexico și presupusa depozitare a aeronavei și a cadavrelor ciudatului său echipaj de către armata americană. Se pare că Scully se grăbise atât de tare să-și scoată cartea cât mai era încă tema „caldă", încât a scris-o în pripă, fără a mai face înainte cercetări suficiente. Cum era de așteptat, pe plan financiar cartea sa a fost un succes deosebit, dar din punct de vedere al conținutului aceasta cuprindea mai multe inadvertențe. De aceea a și fost refuzată de către Air Force, și anume mai ales din cauza discrepanțelor survenite în cercetările pentru această carte a unor informații incorecte. În plus lipseau nume, existau erori cu privire la zona în care se petrecuse incidentul și în general nu existau martori disponibili – o chestiune de care astăzi trebuie ținut cont, după emiterea legii cu privire la libertatea informației și aplicarea mai liberală a politicii păstrării secretului. Datorită văditei sale grabe cu care lucra sub tensiune, Scully a mutat locul prăbușirii din apropiere de Aztec în cel mai îndepărtat punct vestic al statului federal, la sute de kilometri distanță de Roswell, iar această greșeală se mai regăsește încă și astăzi în cărți despre OZN-uri

din toată lumea, precum și în alte forme de abordare. Doamna Frank Scully, văduva scriitorului, care a fost intervievată în iulie și în decembrie 1979 în Palm Springs de către Bill Moore, susține însă cu fermitate că povestea ce a stat la baza cărții soțului ei a fost cea adevărată și tocmai de aceea acesta ar fi fost defăimat – îndeosebi de către J.P. Cahn, un „ziarist foarte scrupulos din San Francisco“, care a fost probabil plătit să îndeplinească „condamnarea“ lui Scully. Este într-adevăr corect faptul că articolul lui Cahn despre Scully și cartea acestuia abundă în exagerări și neadevăruri. Mulți ziariști s-au orientat din păcate după articolul lui Cahn, în loc să-și dea silința să-i verifice corectitudinea. În orice caz însă, articolul lui Cahn a fost cel care a produs cele mai mari pagube.

Nimicitorul articol semnat de Cahn despre povestea lui Scully, apărut abia la doi ani după editarea cărții se sprijină mai ales pe faptul că cel puțin doi dintre informatorii lui Scully erau escroci lipsiți de scrupule, prinși până peste cap în speculații înșelătoare cu terenuri. S-au adăugat apoi și necazurile pricinuite de Roland Gelatt, când o dată cu apariția cărții, a citat în Saturday Review pasaje întregi preluate pur și simplu din carte și falsificate. Și apoi desigur verdictul nimicitor despre metodele insuficiente de cercetare ale lui Scully, prezent în toate recenziile făcute cărții! Toate acestea au dus finalmente la convingerea altor scriitori și ziariști de faptul că întreaga poveste era doar o simplă nălucire – și Scully, nefericita ei victimă. Interesant rămâne însă oricum faptul că aproape toți criticii de carte s-au sprijinit mulțumiți pe falsele citate ale lui Gelatt și pe îndoielnica ipoteză formulată de Cahn conform căreia escrocheriile cu bunuri imobile ar constitui automat o dovadă pentru fantasmele cu OZN-uri. Deși acești critici îl înfieraseră deja pe Scully din cauza cercetărilor sale limitate și neglijente, nici unul dintre ei, cu excepția lui Cahn, nu era nici pe departe dispus să cerceteze pe cont propriu – cât despre cercetările lui Cahn, acestea s-au limitat din păcate numai la răscolirea trecutului celor doi informatori ai lui Scully. Oricum însă, paguba fusese deja produsă și renumele lui Scully fusese pătat din plin. Există însă indicii conform cărora, în alte cercuri, cu precădere în cele militare, cartea lui Scully a fost luată ceva mai în serios.

După cum relatează doamna Scully, la sfârșitul anului 1953, ea și bărbatul său au auzit un comentariu deosebit făcut pe marginea cărții, și anume din partea căpitanului Edward Ruppelt, care tocmai ieșise în acea perioadă din funcția de conducător al proiectului „Blue Book", a treia tentativă oficială a Air Force de a face față seriei de vizionări de OZN-uri, care, după senzaționalele observări inițiale din 1947, invadau în continuare țara. „Sincer vorbind, dintre toate cărțile despre farfurii zburătoare apărute până acum, cea scrisă de dumneavoastră ne-a dat cea mai multă bătaie de cap, deoarece s-a apropiat cel mai tare de adevăr." Doamna Scully a relatat că toate informațiile deținute de către bărbatul său le obținuse practic de la un cercetător anonim aflat în slujba statului, cu care era prieten. Ne-a asigurat că de ani de zile nu mai auzise nimic despre acest bărbat și nici nu știa dacă mai trăiește! Ea a refuzat însă categoric să dezvăluie numele cercetătorului, chiar și cu promisiunea ținerii în cel mai strict secret. A amintit totuși că în urmă cu 30 de ani, acest bărbat le-a povestit ei și soțului său că unul sau mai multe cadavre ale ființelor străine ucise la prăbușire ar fi fost aduse la Institutul Rosenwald din Chicago în scopul efectuării de cercetări. Pe scurt, se poate spune despre cartea lui Scully că i-a oferit Air Force un pretext excelent de a înfățișa întreaga poveste drept falsificată sau în cel mai bun caz, drept fiind produsul unei imaginații mult prea bogate. E posibil ca „Behind the Flying Saucers" să fi contribuit de asemenea și la înăbușirea din germene a succesului altor cărți, dat fiind că în privința cercetărilor și a faptelor părea a fi lipsită de orice susținere. Cititorului lipsit de prejudecăți îi putea veni totuși ideea că organele responsabile de mușamalizare ar fi încurajat publicarea acestei cărți – ca un așa-numit șiretlic de război, pentru a discrimina relatările de mai înainte. În purtarea de război psihologic aceasta poartă numele de „propagandă cenușie". Deși inițial pare a-i folosi adversarului, adevăratul ei scop este acela de a discredita sau de a dezorienta. Cam în aceeași perioadă, Fletcher Pratt, scriitor și istoric militar de elită a creat zvonuri suplimentare în presă, când a anunțat la începutul anului 1950 că ar fi aflat din „surse de încredere" că s-ar fi prăbușit o farfurie zburătoare pe pământ. De asemenea, pe epavă ar fi fost

găsite cadavre de ființe înalte de aproape 90 de centimetri, care, din depărtare, ar fi semănat cu oamenii. Bineînțeles că acest indiciu cu privire la un incident asemănător celui de la Roswell a fost dezmințit de către partea oficială cu obișnuita vehemență. Firește, nu trebuie uitat însă faptul că Fletcher Pratt era un istoric militar recunoscut și care punea ca atare multă greutate pe cea mai mare acuratețe posibilă a informațiilor. De aceea el ar fi refuzat să preia o relatare despre o întâmplare uimitoare de la o sursă nesigură. În afară de aceasta, Pratt era foarte bine familiarizat cu regulamentele militare privind securitatea și putea fi determinat foarte ușor să renunțe ulterior la întreaga poveste în numele acestei securități, chiar dacă era convins de siguranța sursei sale. În orice caz, neliniștea provocată de presupusa capturare a unui OZN a condus la o severă supraveghere a OZN-urilor de către Air Force. Fuseseră înregistrate mii de relatări, iar întreaga situație a culminat în 1969 cu așa-numitul „Raport Condon", un proiect aparținând Air Force, ce a fost încredințat Universității din Colorado. Potrivit comunicatului de presă emis de către Air Force, raportul cu pricina a ajuns la concluzia că doar zece procente dintre vizionările de OZN-uri semnalate resping orice explicație cu substanță logică. (La o verificare mai atentă a raportului se remarcă însă faptul că adevărata cifră a vizionărilor care nu și-au găsit o explicație rațională se ridică mai curând la treizeci de procente.) Având „Raportul Condon" drept pretext s-a hotărât însă oricum că cheltuielile și consumul de energie direcționate prin Air Force în cercetările pe acest subiect nu ar permite continuarea proiectului Air Force („Blue Book") de studiere a OZN-urilor. Astfel încât pe baza recomandărilor cuprinse în „Raportul Condon" (aparent „adaptate" înainte de către Air Force), la 17 decembrie 1969 proiectul „Blue Book" a fost lichidat. După 22 de ani, așa a încetat Air Force să se mai ocupe oficial de fenomenul OZN-urilor. Un aspect deosebit de interesant al cercetărilor fenomenului OZN-urilor de către Air Force, l-a constituit încă din perioada „Blue Book" ordonanța Air Force 200-2 din august 1953. Aceasta conținea instrucțiuni exacte adresate personalului aviației militare cu privire la contactul cu OZN-urile și printre altele și liste de verificare și diagrame de

pagini întregi, care aveau să-i ajute pe martori în alcătuirea unei descrieri precise. Printre aceste regulamente cu privire la vizionările de OZN-uri (care nu existau oficial; dar iată aici instrucțiunile de utilizare pentru cazul în care vezi unul totuși!) se află câteva recomandări deosebit de utile pentru comandanții bazelor militare referitoare la publicarea informațiilor despre OZN-uri.

Iată cum sună AFR 200-2, paragraful 9.

O dată cu răspunsul la întrebările corespunzătoare se acordă permisiunea de a-i informa pe reprezentanții mediilor informative despre OZBN-uri (OZN-uri), în condițiile în care obiectele respective au fost identificate pozitiv drept obiecte cunoscute... Datorită numeroaselor necunoscute aflate în strânsă legătură cu acestea, referitor la acele obiecte pentru care nu se găsește nici o explicație nu este permisă publicarea altei știri în afara celei potrivit căreia ATIC (Air Tehnical Intelligence Command) urmează să analizeze datele.

Dacă maiorul Marcel, locotenentul Haut și comandantul bazei militare de la Roswell, colonelul Blanchard ar fi avut la dispoziție AFR 200-2 și ar fi respectat-o, nu s-ar fi creat agitație publică nici din cauza incidentului de la Roswell, al cărui ecou se mai resimte încă și astăzi.

An de an, începând din 1947, au fost vizionate mii de OZN-uri în întreaga lume, pe seama cărora au fost puse dispariția vapoarelor și a avioanelor în Triunghiul Bermudelor, răpirea oamenilor și spălarea creierelor acestora, influențarea transmisiilor radiofonice și a sistemelor electrice și în anumite țări, intervenția tunurilor cu laser împotriva mitralierelor și a rachetelor. De aceea este remarcabil că una dintre primele relatări despre prăbușirea OZN-ului din New Mexico s-a referit la cea mai neobișnuită dintre toate, la care s-a mai adăugat și o distanță de mai puțin de 150 km față de o aerobază militară. Dat fiind că în anul 1947 nu existau încă dispozițiile de securitate în prezența OZN-urilor, incidentul acesta a devenit cunoscut înainte ca acest lucru să poată fi împiedicat. Asemeni multor alte legende, pare că și aceasta este una sortită să dăinuie. A fost reînviată în repetate rânduri, după cum vom vedea, o dată din propria inițiativă a președintelui. Totodată martori nemijlociți ai inci-

dentului și oameni care au luat primii contact cu aceștia mai sunt încă în viață și-și amintesc amănuntele cu o acuratețe admirabilă. Verificările comparative ale amintirilor lor au relevat o concordanță generală cu diferitele aspecte ale primelor relatări despre discul prăbușit sau orice altceva a fost obiectul zburător.

CAPITOLUL 3
INCREDIBILA EXPERIENȚĂ A INGINERULUI DANIEL W. FRY

În 1950, Aerojet General Corporation l-a numit pe inginerul Daniel W. Fry responsabil cu instalațiile instrumentale din sistemele de manevrare ale armelor teleghidate de pe terenul de testări ale rachetelor White Sands de lângă Las Cruces, New Mexico. Mai târziu, Fry a fost implicat în dezvoltarea sistemului de conducere al rachetelor purtătoare de atlas și s-a aflat temporar la dispoziția California Institute of Technology în calitate de consilier. Având așadar aceste experiențe, Fry ar trebui considerat un realist, și nu un fantast. Ce era el însă cu adevărat? Potrivit afirmațiilor sale trebuie că s-a petrecut următoarea întâlnire misterioasă: La 4 iulie 1950, Fry făcea pe înserate o plimbare în direcția vechilor stații statice de experimentare V-2. Pe drumul către centrul terenului de experimente, lung de aproximativ 2,5 km, Fry privise în treacăt cerul. Îi atrăseseră atenția un șir de stele, care erau acoperite de ceva. La o privire mai cercetătoare, Fry a distins un obiect oval, care cobora încet spre pământ și s-a oprit silențios la circa 20 m distanță de el. În afară de trosnetul crengilor nu s-a auzit absolut nici un zgomot. Fry a înconjurat obiectul, care avea după estimările sale opt metri înălțime și un diametru de nouă metri. N-a putut constata nici încheieturi, nici deschizături, iar eventualii călători puteau părăsi ciudatul obiect cel mult pe sus sau pe jos. Fry s-a apropiat și a atins aparent poleita suprafață de metal argintiu, ce avea o strălucire violetă, abia perceptibilă. Se simțea nemaipomenit de netedă la pipăit și părea a fi ceva mai caldă decât aerul. Fry și-a proptit încet palma și a simțit imediat o furnicătură pe mână și la degete. Concomitent s-a auzit și o voce din nimic: „Ar fi mai bine să nu atingeți învelișul, dragul meu. Mai este deocamdată cald.“ Fry s-a speriat de așa natură, încât s-a împiedicat înapoi și a căzut în lungime. Mai târziu a mărturisit că fusese uimit de corectitudinea englezei vorbitorului și că a presupus de aceea că în joc s-ar fi aflat un american. Nici nu s-ar fi terminat însă acest gând, când vocea i-a spus de-îndată: „Nu, nu sunt american ca dumneavoastră.

Însă datorită actualei mele misiuni trebuie să mă comport ca un american. Iar faptul că m-ați considerat a vă fi un compatriot spune multe despre succesul strădaniilor mele în ultimii doi ani de a vă învăța graiul și expresiile. Vor mai trece încă patru ani până mă voi putea adapta atmosferei și gravitației terestre și voi fi imun la agenții patogeni de pe pământ. Actuala noastră expediție servește în principal cercetării capacității de adaptare umane. Dorim să stabilim mai ales dacă omul este capabil de a-și adapta lumea ideilor sale unor concepții foarte îndepărtate față de felul său convențional de a gândi. Strămoșii noștri au făcut timp de secole expediții pe pământ, care din păcate au înregistrat însă puțin succes. De această dată sperăm să găsim un pământ mai fertil și oameni mai înțelegători. Fiindcă vrem să le acordăm pământurilor sprijin în dezvoltarea lor evolutivă."

Fry stătea uimit pe nisip, când vocea străină a continuat: „Îmi dau seama că discursul meu ținut în nisip trebuie să fie obositor. Poate v-ar face plăcere să ne însoțiți într-o scurtă călătorie. Această capsulă spațială teleghidată este într-adevăr gândită doar ca o mașină de transport, într-o cabină mică pentru pasageri sunt însă prevăzute totuși și câteva scaune. Eu însumi mă aflu în centrala de conducere, în nava-mamă, cum se numește pe Pământ, la 1450 km deasupra globului pământesc." La aceste cuvinte, o parte a peretelui învelitor inferior a alunecat înspre interior. Prin această deschizătură Fry a pătruns într-o cabină de 2,70 m lungime și 2,10 m lățime. Acolo erau patru fotolii potrivite ca dimensiuni și construite anatomic. Vocea a apărut din nou, propunându-i lui Fry un zbor dus-întors de 30 minute până la New York. Fry a acceptat uimit, s-a agățat instinctiv de scaun și s-a proptit cu picioarele. După câteva secunde, „Pământul a căzut cu o incredibilă viteză sub el", așa cum s-a exprimat. N-a simțit nici cea mai mică accelerare și în opinia sa, aparatul de zbor nici nu se mișcase de pe loc. De aici modul de exprimare, că „Pământul ar fi căzut". Imediat după ce luaseră startul, apăruseră și luminile orașului Las Cruces. Acestea se vedeau în colțul inferior stâng al ușii devenită transparentă. Fry a concluzionat astfel că urcase circa 3300 m în numai două-trei secunde. Nu putea însă concepe că nu simțise

accelerarea din timpul înălțării. La întrebarea sa a primit următorul răspuns: Forța propulsoare care ar accelera obiectul zburător s-ar asemăna unui câmp de gravitație și nu s-ar răsfrânge numai asupra fiecărei atom al navetei spațiale, ci și asupra fiecărui atom de masă aflat în interior, fie pilot sau pasager. Limita de accelerare ar fi stabilită numai de către forța propulsoare maximă. Dat fiind că această energie s-ar comporta însă proporțional față de masă și gravitația Pământului s-ar răsfrânge nemijlocit asupra amândurora, forța inițială dintre scaun și corp ar rămâne constantă. N-ar exista decât o singură restricție. Această energie s-ar reduce în aceeași proporție, la fel cum câmpul gravitațional al Pământului scade o dată cu mărirea distanței. De aceea, în cadrul călătoriilor interstelare dintre planete foarte îndepărtate și sursele lor de gravitație ar fi necesară crearea unui câmp gravitațional artificial.

„Suntem obișnuiți cu o gravitație care nu este nici măcar pe jumătate cât aceea a Pământului", a spus vocea la sfârșit. Peste New York, obiectul zburător a coborât cu 32000 m „din marea de lumini neclare de până atunci s-au cristalizat milioane de puncte luminoase individuale, ce arătau asemeni unor diamante alb-albastre pe fundalul întunecos", și-a descris Fry „experiența spațială". Staționarea deasupra New York-ului n-a fost însă decât foarte scurtă și Fry a fost transportat mult mai repede înapoi la White Sands, decât durase drumul la dus. După aterizare a coborât împiedicându-se din nava spațială și a făcut amețit câțiva pași prin nisip, înainte de a mai privi o dată în jur. Ușa dispăruse din nou, însă împrejurul obiectului zburător sclipea o lumină portocaliu-roșiatică, până când s-a lansat deodată în sus, înspre cerul de noapte. Valul de aer l-a dus pe Fry câțiva metri în față, acesta pierzându-și aproape echilibrul. N-a pierdut totuși obiectul zburător din ochi. Se spune că Fry și-ar fi surprins imediat întâmplarea într-un raport ce includea toate amănuntele tehnice. Datorită regulamentului sever de păstrare, a secretului însă, căruia îi era supusă White Sands în condiție de zonă militară izolată, raportul acesta n-ar fi fost publicat decât doisprezece ani mai târziu.

CAPITOLUL 4
RELATĂRI DIN ÎNTREAGA LUME CU PRIVIRE LA OZN-URI

Aterizare la aerobaza militară Istrana?

Aerobaza militară Istrana, la 30 km nord-vestic de Veneția se presupune a fi fost într-o seară din noiembrie 1973 locul de desfășurare al unei aterizări de OZN – cu tot cu echipaj. Potrivit unei relatări în presă, două santinele au observat din turnul lor de pază situat la marginea bazei militare două ființe îmbrăcate în alb, înalte de aproximativ 1,50 m. Puțin mai încolo se putea vedea un vehicul neidentificabil.

După îmbarcarea echipajului în vehicul, santinelele au anunțat imediat incidentul. Ziarul „Veneto Notte“ a afirmat că la locul aterizării au fost găsite urme și a comentat următoarele: „Autoritatea în drept din cadrul bazei militare Istrana a categorisit problema drept fiind strict secretă și nimeni nu este actualmente dispus să admită că s-a petrecut cu adevărat ceva.“

Povestea nu conține amănunte, eu însă le-am asumat, dat fiind că asemenea incidente s-au petrecut pe baze militare din întreaga lume. Odată survenite, acestea sunt acoperite imediat de voalul tăcerii.

Un OZN deconectează baza militară NATO de la Aviano, 1997

Importanta bază militară NATO de la Aviano, situată în nord-estul Italiei a fost în primele ore ale dimineții zilei de 1 iulie 1997 scena unei dramatice vizionări de OZN. Soldatul american James Blake a observat la ora 3:00 o ciudată și mare lumină puternică, care plutea la o înălțime de aproximativ 100 m deasupra „Spațiului de alarmă Victor“, unde erau staționate două avioane militare. Potrivit lui Antonio Chiumiento, care a aflat din mai multe surse despre incident, printre care și de la un subofițer al aviației militare italiene, obiectul a fost vizionat de către numeroși soldați. Avea un diametru de circa 50 m și

semăna cu un titirez care avea sus o cupolă, ce se rotea în jurul propriei axe și ale cărui culori se preschimbau din alb în verde și apoi în roșu. Se putea auzi un zgomot asemănător celui provocat de un roi de albine în zbor. Obiectul a plutit aproximativ o oră deasupra bazei militare și a cauzat o cădere totală de curent.

Unul dintre martorii independenți era paznicul de noapte Benito Manfré, ce locuia la un kilometru și jumătate distanță, la Castello d'Aviano. Alarmat de lătratul neîncetat al câinelui său în mijlocul nopții, a ieșit pe verandă și a remarcat că baza militară NATO se afla într-un întuneric desăvârșit. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. „Ceea ce mi-a atras în mod deosebit atenția", a spus el „a fost o concentrare de lumină staționată la o înălțime foarte joasă deasupra unui anumit loc din baza militară."

Signor Manfré a rugat-o pe soția sa să vină de asemenea pe verandă, aceasta era însă prea obosită. Astfel încât a rămas singur, ca împietrit de obiectul pe care l-a descris fiind „un disc strălucitor". După vreo cinci minute obiectul s-a îndepărtat încet de „Spațiul de alarmă Victor" și s-a înălțat apoi fără nici un zgomot peste munții de la Aviano. „La vreo zece secunde după ce misteriosul obiect părăsise baza militară, a spus paznicul de noapte, luminile s-au aprins din nou. De asemenea, câinele meu a încetat să latre abia atunci, când discul strălucitor părăsise zona. Aproximativ o jumătate de oră mai târziu puteam să observ mișcări de vehicule ale poliției militare americane."

Deși nu s-a publicat nimic despre incident, în Aviano acesta făcea obiectul unor aprinse dispute. Așa cum era de așteptat, armata a mușamalizat povestea folosind explicația oficială că „fenomenul trebuie pus pe seama unei reflexii a Lunii de către câțiva nori aflați la joasă înălțime."

Bineînțeles că nu s-a explicat cum de coborâse Luna la o înălțime de 100 m, cum luase un diametru aparent de 50 m și putuse declanșa „starea cea mai gravă de alarmă" (a fost anunțat cartierul principal NATO de la Bruxelles), deconectând de la curent întreaga bază militară. Antonio Chiumiento subliniază că și cea mai scăzută temperatură din zonă era însă prea ridicată în raport cu umiditatea aerului, pentru a permite for-

marea norilor la această înălțime – și nici Luna nu se găsea la locul potrivit.

Ministerul Apărării dă publicității documente despre OZN-uri

În martie 1978, ministerul italian al apărării a publicat un dosar cu amănunte despre șase rapoarte neclasificate de către personalul armatei din anul 1977. Unul dintre cazuri privea observarea unui „cerc luminos“ de către doi piloți la 27 octombrie deasupra aeroportului militar din Cagliari, Sardinia, pe care-l urmăriseră și alți martori, inclusiv angajați ai turnului de control de la Elmas. Deși a fost trimis un avion cu reacție într-un zbor de recunoaștere, acesta nu a putut identifica obiectul.

Principalii martori au fost pilotul maior Francesco Zoppi, șeful escadrilei Ona MagRiore din cel de-al 21-lea escadron de elicoptere al corpului de aviație militară ușoară (ALE) și copilotul său, locotenentul Riccardelli. Într-o declarație care a fost publicată înainte de dezvăluirile făcute de minister, piloții își descriau experiența:

„Porniserăm cu elicopterele într-un zbor obișnuit de instrucție, când am văzut un cerc foarte luminos de culoare portocalie la o distanță de aproximativ 300 de metri înaintea mea. Am contactat imediat turnul de control și am obținut răspunsul că de pe pământ nu se vedea nimic. În tot acest timp, înaintea noastră se mai vedea încă cercul de foc și se deplasa tot atât de aproape de noi. Apoi am întrebat celelalte două elicoptere din escadrila noastră, dacă ele puteau vedea ceva. Unul a spus că puteau să-l vadă și observau același lucru ca și noi, în vreme ce căpitanul Romolo Romani din cel de-al treilea elicopter a răspuns că nu putea vedea nimic. În final, cercul luminos a dispărut cu o viteză pe care n-o putea atinge nici un avion de pe pământ. La cererea mea, turnul de control mi-a comunicat că și alte persoane văzuseră între timp obiectul și-l urmăriseră cu binoclul. Pe radar însă nu fusese identificat.“

La 5 ianuarie 1978, ministerul apărării a explicat că cele văzute nu ar fi fost nimic altceva decât „un avion din Sardinia aflat

într-o misiune obișnuită, care n-a putut fi recunoscut de către piloți datorită condițiilor deosebite de iluminare din amurg."

Un alt caz dat publicității de către minister, despre care înainte nu pătrunsese nimic înspre opinia publică, s-a desfășurat de asemenea în apropierea bazei militare de la Elmas. Pe 2 noiembrie 1977, piloți ai aviației militare italiene și piloții a două Starfighter F 104 germane, precum și angajați ai turnului de la Elmas au observat o „minge de foc" asemănătoare, rotundă sau eliptică, care zbura cu o viteză extraordinară. Aceste relatări erau părți integrante ale materialului care fusese lăsat în seama Centralei Naționale Italiene de Cercetare a OZN-urilor și a unei alte grupări, constituită din doi tineri. Ambele organizații au transmis nechibzuit notița către presă.

Ministerul a ajuns astfel în încurcătură și a trebuit să mușamalizeze din nou rezultatele observărilor de la Elmas.

Piloți portughezi urmăresc OZN-urile timp de 40 de minute

În seara zilei de 4 septembrie 1957, o trupă de patru avioane cu reacție Thunder F-84 a pornit de la aerobaza militară Ota din Portugalia într-un zbor obișnuit de instrucție. Era o noapte clară și cu lună aproape plină, iar vederea la Pământ anunțată din zbor însuma peste 80 km. Piloții erau căpitanul Lemos Ferreira în postul de conducător al unității de zbor, sergentul major Alberto Gomes Cova, sergentul major Manuel Neves Marcelino și sergentul major Salvador Alberto Oliveira. Căpitanul Ferreira începe povestirea:

„După ce ajunseserăm în Granada la ora 20:06 și introduseserăm din partea stângă a bordului o modificare a cursului înspre Portalegre, am observat în stânga mea o sursă foarte neobișnuită de lumină deasupra orizontului, și după trei sau patru minute m-am hotărât să-i anunț și pe ceilalți piloți. În acest moment, pilotul din dreapta mea mi-a mărturisit că și el observase același lucru. Ceilalți doi piloți din aripa mea stângă nu văzuseră încă lumina. Am început să schimbăm prin radio impresii despre descoperirea noastră și am conceput mai multe teorii, nici una nu părea să ofere însă o explicație plauzibilă

pentru ceea ce observam. Arăta ca o stea strălucitoare foarte luminoasă, neobișnuit de mare, cu un nucleu colorat care-și schimba în permanență culoarea, de la verde închis la albastru, înspre nuanțe de gălbui și roșiatice."

Piloții au exclus din nou ideea conform căreia obiectul ar fi fost Venus sau o altă planetă, un balon sau un avion. Căpitanul Ferreira relatează în continuare:

„Dintr-o dată, obiectul a crescut foarte repede, devenind de cinci sau șase ori mai mare față de proporțiile inițiale; era o imagine incredibilă și apoi s-a micșorat din nou, la fel de repede cum crescuse, aproape că a dispărut la orizont și s-a transformat într-un mic punct galben ce abia mai putea fi văzut. Aceste dilatări și contractări aveau de mai multe ori loc, însă neregulat și cu pauze mai mici sau mai mari între ele. Poziția aproximativă dintre noi și obiect era încă aceeași, adică circa 40° pe partea noastră stângă și nu ne-am putut da seama dacă dimensiunile schimbătoare erau determinate de apropierea sau depărtarea prea rapidă pe o traiectorie dreaptă, sau dacă modificarea avea loc în staționare. După vreo șapte sau opt minute, obiectul a coborât sub linia orizontului și s-a deplasat într-o poziție la aproximativ 90° în partea noastră stânga. La ora 20:28 m-am hotărât să renunț la zborul de rutină și să întorc brusc din partea stângă a bordului înspre direcția Coruche, căci oricum nimeni dintre noi nu acorda atenție exercițiului. Am virat circa 50°, însă obiectul își mai păstra încă poziția relativă de 90° față de partea noastră stângă, lucru ce nu ar fi fost posibil în cazul unui obiect aflat în staționare.

Fenomenul se afla între timp la o bună bucată sub înălțimea noastră de 7500 m și era aparent foarte aproape. Ni se arăta acum complet în roșu și arăta ca o teacă de fasole. La câteva minute după urmarea noului nostru curs am descoperit un cerculeț de lumină galbenă, iradiat probabil de obiect și înainte ca uimirea noastră să înceteze am descoperit pe partea dreaptă a obiectului alte trei cercuri identice. Întregul se mișca, în vreme ce pozițiile relative ale cerculețelor se schimbau încontinuu, uneori cu o foarte mare rapiditate. În ciuda acestui fapt n-am putut estima însă distanța dintre noi și ele, deși acestea se aflau sub noi și păreau a fi foarte aproape. În orice caz marele „obiect"

arăta de zece până la cincisprezece ori mai mare decât cercurile galbene și părea să dirijeze operațiile; celelalte se mișcau de aceea împrejur.

Când ne-am apropiat de Coruche, ni s-a părut că „marele obiect“ a dispărut brusc și foarte repede pentru a se înălța apoi în direcția noastră. Pe urmă au intrat în panică cu toții și au părăsit aproape formația, în timp ce zburau pe deasupra sau înaintea OZN-ului. Eram cu toții foarte agitați și mie mi-era greu să păstrez situația sub control. De îndată ce depășiserăm obiectul, totul a dispărut în câteva secunde și am aterizat fără nici un alt incident. Din primul moment când descoperiserăm OZN-ul și până la ultima „reprezentație“ trecuseră exact 40 de minute, pe al căror parcurs avuseserăm din plin ocazia să cercetăm fiecare explicație posibilă pentru fenomen. Nu am ajuns la nici o concluzie. În timpul în care piloții avuseseră întâlnirea, Observatorul Meteorologic Coimbra a semnalat, așa cum arată graficele acestui post, modificări neobișnuite, limitate spațial în cadrul câmpului magnetic al Pământului.“

Avioane de vânătoare cu reacție din cadrul aviației militare spaniole întâlnesc OZN-uri, 1967

La 9 iunie 1967, un Lockheed T-33 al aviației militare spaniole a întâlnit un obiect necunoscut la o înălțime de 1200 m deasupra provinciei Extremadura. Încercările de a stabili contact cu obiectul au eșuat; stația radio a avionului a încetat în schimb să funcționeze când avionul s-a aflat exact deasupra, respectiv sub obiect și nu a mai redat decât perturbările atmosferice.

Obiectul zbura alternativ înaintea avionului, plutea pe loc, ca și cum ar fi vrut să aștepte avionul și o lua apoi iarăși din loc. Piloții și-au anunțat baza militară de la Talavera-Badajoz și două avioane mai rapide au decolat de la baza Torrprjon. Potrivit informațiilor unuia dintre cercetătorii europeni de marcă ai domeniului OZN-urilor, Antonio Ribera, aceste avioane au suferit aceeași dereglare a stației, în momentul apropierii de obiect. Obiectul a executat manevre asemănătoare înainte de a dispărea cu o viteză fantastică.

OZN-uri pe terenul de antrenamente al aviației militare spaniole, 1975

Între orele 23:00 și 23:25 ale nopții de 2 ianuarie 1975, șase angajați ai armatei aflați pe terenul de antrenament pentru lansare de bombe și poligonul de artilerie de la Las Bardenas Reales din apropierea aerobazei Saragosa au observat două obiecte necunoscute, dintre care unul părea să aterizeze sau în orice caz a plutit vreme de 25 de minute la mică înălțime deasupra Pământului.

Potrivit raportului oficial, martorul principal (cu nume șters) a urmărit cel de-al doilea obiect cu un binoclu și l-a descris ca „având forma unei cești întoarse cu lumini albe sus și jos și lumini semnalizatoare albe și galbene pe laterale. Nu-i putuse aprecia cu exactitate dimensiunile, a menționat că ar fi fost aproximativ de mărimea unui camion. Când s-a îndepărtat, un far puternic montat pe partea inferioară a iluminat întreaga zonă. Nu a auzit nici un zgomot."

Autoritățile militare spaniole din cel de-al Treilea Sector al aviației militare au numit un expert care să cerceteze incidentul. În explicația oficială se preciza pe atunci că soldații ar fi fost înșelați de o iluzie optică, în anul următor însă ministerul aeronauticii a dat publicității câteva dosare referitoare la acest caz, care au dovedit explicația cu pricina ca fiind falsă. Raportul aviației militare concluziona: „Toți martorii au fost interogați succesiv și separat; nu s-au putut descoperi contradicții; toate descrierile au corespuns. Din relatările lor s-a putut desprinde faptul că deasupra Pământului au zburat obiecte necunoscute la înălțime și cu viteză redusă, după care s-au ridicat și-au dispărut în mare viteză într-o direcție nord-vestică."

General al aviației militare confirmă existența OZN-urilor, 1976

În iunie 1976, generalul Castro, pe atunci comandantul de divizie pentru spațiul aerian de deasupra Insulelor Canare, a declarat într-un interviu acordat ziarului La Gaceta del Noute, că la nivel înalt OZN-urile erau luate foarte în serios. „Ca gene-

ral mă situez pe aceeași poziție ca ministerul aeronauticii", a spus el, „însă în calitatea mea personală de Carlos Castro Cavero sunt de la o vreme de părere că OZN-urile sunt nave spațiale extraterestre."

Generalul însuși fusese pentru mai mult de o oră martor al unui OZN deasupra satului Sadaba, situat în apropiere de Saragosa. „Era un obiect foarte strălucitor", își amintește acesta, „care persista tot timpul într-un loc și apoi s-a îndepărtat înspre direcția Egea de los Caballeros, parcurgând distanța de 20 km în mai puțin de două secunde. Nici un aparat construit de mâna omului nu poate atinge asemenea viteze."

Generalul Castro a dezvăluit că ministerul spaniol de aeronautică se confrunta cu circa 20 de cazuri care se dovediseră absolut incompatibile cu reprezentările convenționale în urma temeinicelor verificări întreprinse de experți. A mai adăugat că piloții de avioane zburaseră în preajma OZN-urilor, când încercaseră însă să li se apropie, obiectele se îndepărtau cu viteze care puneau în umbră orice tehnică elaborată de om. A accentuat că multe țări cooperau la cercetarea acestui obiect și că ar fi posibil ca lumea să fie informată în momentul definitivării rezultatelor.

Ministerul spaniol al aeronauticii dă publicității dosare despre OZN-uri

Juan Jose Benitez, un reporter de la La Gaceta del Noute a primit în octombrie 1976 o invitație la ministerul aeronauticii din Madrid. Acolo i s-a înmânat în biroul general al locotenentului și al conducătorului suprem al aviației militare un dosar care conținea o documentație a guvernului spaniol cu privire la douăsprezece dintre cele mai neobișnuite cazuri ale sale. Documentele erau însoțite de material fotografic doveditor, inclusiv de secvențe din filme de aparate de fotografiat de tip MC, care fuseseră realizate de piloții aviației militare.

Domnului Benitez i s-a spus că eliberarea documentelor nu s-ar desfășura prin hotărâre oficială, i s-a aprobat totuși publicarea rapoartelor. „Primele douăsprezece dosare mi-au fost înmânate personal în vechiul sediu al ministerului aeronauticii

din Madrid la data de 20 octombrie 1976“, a spus Benitez. „Celelalte două dosare mi-au fost date tot de un înalt general la sfârșitul anului 1978.“ Benitez a explicitat: „O dată studiate aceste dosare ce însumează în total aproape 300 de pagini, devine evident că OZN-urile există și că ele fac în mod vădit obiectul îngrijorării guvernelor de pe întreaga noastră planetă“.

Unul dintre cele mai neobișnuite cazuri din aceste dosare ale ministerului aeronauticii este cel al unui medic și al altor doi martori care au întâlnit un OZN cu echipaj pe Insulele Canare. În data de 22 iunie 1976, dr. Padron Leon mergea la ora 21:27 cu un taxi împreună cu Santiago del Pino, fiul unei femei bolnave, pe care dorea să o trateze. Era o noapte cu cer senin, înstelat. Am virat la o curbă și, la distanța de aproximativ 60 m am zărit dintr-o dată o sferă ce plutea la câțiva metri deasupra Pământului.

„Ne-au trecut niște frisoane îngrozitoare“, a spus dr. Leon în relatarea de la ministerul aeronauticii. „Șoferul a început chiar să și tremure, mai ales când s-a stins brusc radioul din mașină. Sfera era transparentă, asemănătoare unei bule gigantice de săpun și avea diametrul unei case de două etaje. Înăuntru se putea vedea o platformă, câteva pupitre de comandă și două ființe mari. Eram uimiți de dimensiunile enorme ale ființelor; probabil 2,80 sau 3 metri“, a spus dr. Leon. „Purtau căști negre de scafandru, iar veșmintele lor strâmte aveau o strălucire roșiatică pe care n-o mai văzusem niciodată în viața mea. Mâinile lor păreau închise în conuri, tot de culoare neagră. Cele două ființe stăteau față în față, își mișcau mâinile încolo și încoace și manevrau pârghii. Noi le vedeam din profil.“ Ceea ce l-a surprins în mod deosebit pe doctor a fost mărimea necorespunzătoare a occipitalului (probabil din cauza căștilor?) și picioarele lor relativ scurte. În clipa în care taximetristul a aprins farurile, sfera a început să se ridice. Martorii au observat atunci că dintr-o țeavă transparentă părea să se scurgă un gaz albăstrui. A balonat sfera până la dimensiunea unei clădiri de douăzeci de etaje! Ființele, pupitrele de comandă și platforma și-au păstrat însă dimensiunile inițiale.

„Eram speriați de moarte“, a mărturisit dr. Leon, „am întors până la niște case din apropiere și am intrat într-una din ele. Oamenii de acolo ne-au povestit că tocmai li se deconectase televizorul.“ Dr. Leon și ceilalți au rămas în casă și au urmărit în continuare obiectul de la fereastră. Când sfera a încetat să se dilate, gazul sau lichidul care se mișca înăuntru de colo-colo a devenit dintr-o dată inert. Cu un sunet ascuțit, obiectul a pornit în direcția Tenerifelor. În acest context, forma sa părea să se transforme într-un fus înconjurat de o aură albă.

Jurisconsultul raportor al aviației militare n-a dat în final nici o explicație extraterestră în comentariul făcut de el asupra acestor și altor vizionări, printre care și relatarea din aceeași noapte a unei unități de marină spaniole din Insulele Canare, ci a concluzionat. Dacă cercetăm cele trei rapoarte disponibile până acum nr. 1/75, 1/76 și 2/76, ne vedem obligați să acceptăm ipoteza că deasupra Insulelor Canare s-a deplasat o navă spațială de proveniență necunoscută și propulsată de o energie de asemeni necunoscută.“

Vizionări de OZN-uri deasupra cartierelor generale NATO și a bazelor militare federale din Germania

12 mai 1974: Baze militare NATO în zona Rinului Inferior (Moers, Rheinberg, Larbruch). Mai multe razii de poliție descriu prin stația radio (există înregistrări) două obiecte zburătoare luminoase. Aerobaza militară britanică Larbruch trece în stare de alertă.

Iunie 1974: Cartierul general NATO Mönchengladbach. Un martor fotografiază un disc luminos, care plutește opt minute deasupra cartierului general.

16 aprilie 1976: Terenul de antrenamente al armatei federale Hilwartshausen (lângă Hannoversch Münden). Trei martori urmăresc aterizarea unui obiect luminos conic pe terenul armatei.

13/14 ianuarie 1980, ora 22:00 – 6:00.

Locul: spațiul aerian din preajma bazelor militare ale NATO și ale armatei federale, la nord de Bremen.

Desfășurare:

Ora 20:00, Achim: Opt martori, printre care și un pilot urmăresc de la o distanță de aproximativ 500 până la 1000 m obiectul descris drept fiind „atât de mare ca un cargou“, care indică într-o lungă curbă trasată înspre stânga direcția nordului.

Ora 23:30, Garlstedt: Numeroși martori informează poliția despre obiectul care plutește acum la o înălțime de aproximativ 100 m deasupra câmpiei din Garlstedt.

Ora 1:30, Osterholz – Scharmbeck: Automobilele de razie ale poliției reiau urmărirea obiectului până când, deasupra orașului Ihlpohl, acesta dispare în direcția estică.

Ora 4:00, baza militară NATO Garlstedt: Un jandarm american semnalează că pe autostrada B6 ar fi fost urmărit de un obiect mai mare și de trei mai mici. „Nava-mamă“ mai plutește încă și acum deasupra bazei militare și poate fi observată de opt jandarmi și ofițeri. Americanii au transpus imediat în stare de alertă baze NATO întregi și instalații de apărare antiaeriană americane din Republica Federală, Olanda și Danemarca!

Ora 4:20, Brockszeldo, Olanda: Baza militară NATO olandeză Brockszeldo mobilizează una din cele două escadrile de capturare compuse din avioane F-15 în direcția Garlstedt – OZN-ul dispare brusc.

Ora 5:45, Garlstedt: O razie de poliție semnalează OZN-ul. Un fermier anunță simultan poliția că ar fi fotografiat discul. Poza este confiscată imediat.

După ce Vogel, purtătorul de cuvânt al ministerului federal al apărării a confirmat mai întâi marele interes al armatei federale pentru incidente, dat fiind „că până la urmă OZN-urile au fost vizionate deasupra teritoriului armatei, deasupra terenului de antrenamente al trupelor Garlstedt“, la puțin timp după aceea s-a explicat oficial că în cazul OZN-urilor fusese vorba exclusiv de o reflexie aeriană. La care un jurnalist, care cerceta pe atunci la locul întâmplării, a adăugat: „OZN-ul nu a putut fi identificat nici de către armata americană și nici de către autoritățile germane. Acesta a stârnit însă atenția ambelor părți.“ Interpretarea oficială potrivit căreia ar fi fost vorba de o *reflexie aeriană* sau chiar de aureolă boreală este conform cer-

cetărilor mele falsă, deoarece în acest interval, buletinul meteorologic excludea apariția ambelor fenomene.

Aviația militară belgiană confirmă existența OZN-urilor, 1990

Din octombrie 1989, mai mult de 2000 de martori, printre care și piloți militari belgieni, piloți și experți în aeronautică din zona Eupen au relatat despre vizionări de OZN-uri mari, majoritatea de formă triunghiulară, care zburau foarte aproape de Pământ. Spre exemplu, optsprezece polițiști și piloți a două avioane de vânătoare F-16 au observat în noaptea de 30 spre 31 martie 1990 un obiect mare și triunghiular în zona din apropiere de Wavre. Cu ajutorul coordonatelor comunicate de polițiștii de la sol, piloții au reușit să înconjoare obiectul. După săptămâni întregi de valorificare computerizată a datelor obținute prin intermediul radarului, cartierul general belgian al aviației militare i-a raportat ministrului belgian al apărării că cinci dispozitive diferite de radar militar (cele două de pe vânătoarele F 16 și trei stații la sol) au localizat simultan ținte neidentificate în același loc, care fuseseră semnalate și de martori oculari de la sol. Aviația militară belgiană a conlucrat cu poliția și cu cercetătorii de OZN-uri. I-a pus la dispoziție grupării belgiene de cercetare a OZN-urilor SOBEPS (Société Belge d'Etud des Phénoménes Spatiaux) până și un avion pentru experimente de filmare. În iulie 1990, colonelul Wilfried de Brouwer a confirmat într-o conferință de presă că obiectul zburător localizat la 30/31 martie își accelerase viteza de la 280 la mai mult de 18000 km/h în numai 15 secunde. De Brouwer a constatat că OZN-ul executase manevre de zbor de care n-ar fi în stare nici un corp zburător cunoscut.

Există și victime ale OZN-urilor

De pe urma vizionărilor de OZN-uri de la sfârșitul anului 1980 trei persoane din Texas au suferit leziuni, care semănau cu arsuri grave provocate de raze. Se referă oare aceste incidente la faptul că contactul cu extratereștrii poate fi periculos?

O întâlnire apropiată cu un OZN poate fi nu numai o întâmplare senzațională, dar și una periculoasă. Acest lucru l-a arătat cazul Betty Cash, Vickie Landrum și Colby Landrum, care au rămas cu răni grave de pe a căror urmă mai suferă încă și astăzi.

La coborârea victimelor din automobil pentru a putea urmări OZN-ul, acesta se afla la o distanță de 50 m față de ei. Emana o asemenea arșiță, încât au suferit arderi de piele. Lumina puternică le-a afectat ochii, un țiuit ascuțit și rafale asurzitoare de armă le-au răpus nervii. Acesta nu a fost însă decât începutul.

După întâmplarea lor, Vickie se plângea: „Am dureri de cap, mi-e rău". La mijlocul nopții se simțea și mai prost. Simptomele ei și ale lui Colby semănau celor provocate de grave arsuri de soare. Se simțeau ca și cum aveau febră și au fost nevoite să vomite. Apoi a urmat diareea, care a ținut mai multe zile. În plus, aveau mari dureri de cap. Vickie a încercat să-și trateze arsurile cu ulei pentru bebeluși, abia după câteva zile însă durerea cea mare a mai scăzut. Voma și durerile de cap continuau să persiste. După trei săptămâni trecuse ce fusese mai rău, simptomele bolii au survenit însă și în anul următor. De la întâlnirea lor cu OZN-ul, Vickie și Colby suferă permanent de afecțiuni ale pielii și se pare că acum sunt mai expuși infecțiilor decât înainte. Leziunea cu cele mai grave urmări a fost însă cea survenită la ochi. Pleoapele s-au inflamat și nu s-au vindecat niciodată pe deplin. De trei ori a trebuit Vickie să-și schimbe ochelarii cu unii mai puternici. Capacitatea ei de vedere scade încontinuu, periodic apar infecții oculare. Se teme că într-o zi va deveni oarbă. Și Colby are necazuri asemănătoare. În decursul câtorva săptămâni de la contactul cu OZN-ul, Vickie și-a pierdut aproape o treime din păr. Ce a crescut după aceea era de altă natură. „Este creț", spune ea „dar arată mai bine." Colby și-a pierdut părul numai pe o mică parte, dar i-a crescut de îndată la loc.

Leziunile lui Betty s-au dovedit a fi și mai grave. „Durerea de cap care mă cuprindea aproape într-o oră, era atât de groaznică, încât credeam că trebuie să mor", a spus ea. Și ea se simțea ca după o gravă arsură de soare. Fața, pielea capului și gâtul

i-au fost acoperite de bășici mari, care au devenit parțial de mărimea unei mingi de golf. Una i-a acoperit pleoapa ochiului drept și încă o parte a tâmplei drepte. În afară de asta are de atunci o aversiune puternică față de apa caldă, lumina soarelui și tot ceea ce este fierbinte.

Betty era înainte o femeie plină de viață. Și la doi ani după șocul cu OZN-ul mai era încă epuizată fizic. A fost internată de cinci ori în spital, dintre care de două ori la terapie intensivă. În primele patru săptămâni își pierduse mai mult de jumătate din păr. E drept că în timp acesta se regenera, era însă de altă natură. Și Betty suferă de schimbări de piele, care ating parțial mărimea unei monede și lasă în urmă cicatrice.

Medicii sunt derutați, exclud însă legătura acestor simptome cu o operație anterioară pe cord. Ei n-au putut face altceva decât să presupună că manifestările de boală ale celor trei martori oculari au fost declanșate de un soi de unde electromagnetice. Betty, Vickie și Colby n-au suferit numai leziuni corporale, ci au rămas și cu grave perturbări psihice. Vreme de săptămâni, Colby a mai avut coșmaruri groaznice, și odată, când cercetătorii reconstituiau situația, a avut chiar febră instantanee. Nici una dintre cele două femei nu mai este aptă de muncă. Scăderile de venit rezultate astfel au efecte devastatoare. Chiar dacă n-ar fi fost stânjenite de slăbirea văzului și de starea generală proastă, tot n-ar fi putut lucra în gastronomie din cauza afecțiunilor pielii. Medicii nu pot prezice când li se va îmbunătăți condiția.

Betty, Vickie și Colby se înțeleseseră de fapt să nu povestească nimănui despre întâmplarea lor, deoarece le era frică să nu fie luate de nebune. „A fost pur și simplu prea copleșitor pentru a-i mai putea împărtăși cuiva", a mărturisit Vickie. Până la urmă au rupt totuși tăcerea pentru a le spune medicilor purul adevăr. Pentru Vickie conta foarte mult să afle ce se întâmplase cu adevărat în acea seară fatală, pentru ca Colby să poată beneficia de tratamentul medical corect. De celelalte vizionări de OZN-uri din vremea respectivă nu vrea să știe nimic. Betty se interesează de mai demult de acestea, dar permanenta ei stare de sănătate proastă o împiedică să înțeleagă adevărata semnificație a acestor întâmplări. Nu e nici o îndoială

că în seara zilei de 29 decembrie 1980 acești trei oameni au întâlnit un obiect zburător și numeroase elicoptere și că în urma acestor contacte au rămas cu leziuni corporale și psihice. Înainte obișnuiau să zâmbească atunci când îi auzeau pe alții povestind despre vizionările de OZN-uri. Și astăzi mai sunt încă sceptici, dar zâmbetul li s-a șters de pe buze.

CAPITOLUL 5
FENOMENUL OZN-URILOR ABORDAT DIN PERSPECTIVĂ ŞTIINŢIFICĂ

Formele de manifestare fizică a OZN-urilor: Încercarea unei explicaţii

Ziariştii din Franţa se ocupă de mulţi ani cu tema OZN-urilor.

S-a încercat tot mereu intervievarea experţilor şi transmiterea materialului pe postul France-Inter sub forma unui serial despre OZN-uri. Unul dintre aceşti experţi este Jean Goupil, promoţia 1993. În anul 1955 şi-a obţinut diploma de inginer la Institutul Naţional pentru Radioelectricitate aplicată. Este maior al armatei franceze.

A intrat ca inginer la centrul de cercetare atomică Saclay, unde a întreprins până în anul 1963 cercetări asupra sistemelor de supraveghere din reactoare şi unde s-a ocupat în continuare cu experimente spaţiale ale radiaţiei Gamma. În 1963 a fost numit director tehnic al unei companii, care elaborează şi execută sisteme electronice pentru informatică.

După ce i se luase deja un interviu lui Jean Goupil, s-a întâmplat ceva incredibil. S-au furat consemnările! Benzile de sunet erau păstrate într-un dulap metalic din redacţia de la France-Inter. Cu excepţia celor care fuseseră deja transmise, toate celelalte benzi au dispărut! Cine putea să aibă vreun interes din dispariţia acestor consemnări? Nu se poate găsi un răspuns la această întrebare, procedeul este însă cel mai frumos compliment adresat acestui serial. Când se recurge la metode de gangster pentru a împiedica transmiterea adevărului despre OZN-uri, atunci acest lucru nu face decât dovada calităţii acestor emisiuni. Căci indică faptul că nu există nici un argument întemeiat împotriva OZN-urilor.

Jean Goupil nu a fost singura victimă a furtului peste care s-a trecut cu tăcere la acea vreme. Nici astronomul Pierre Kohler, cardinalul Danielou, doctorul Hynek şi doctorul Saunders n-au putut lua cuvântul în cadrul acestui serial, deoarece şi lor li s-au furat interviurile! Reporterii televiziunii franceze n-au avut din păcate întotdeauna ocazia să realizeze noi înregistrări. În ciuda

numeroaselor sale obligații, Jean Goupil a fost dispus să dea încă o dată în scris ceea ce spusese la interviu. Paguba a putut fi redresată în SUA, unde Michel Anfrol mai păstrase încă casetele originale. Din păcate n-a fost posibilă restabilirea contactului la timpul potrivit cu Pierre Kohler, cardinalul Danielou și numeroși martori oculari și cercetători elvețieni și belgieni.

Iată așadar ideile cu privire la OZN-uri exprimate în scris de către Jean Goupil:

Incredibilul și imposibilul

Prin intermediul OZN-urilor, știința noastră se confruntă pentru prima oară în istoria omenirii cu dovezile unei civilizații care este mult mai avansată în domeniul tehnologic decât noi. Nu eram pregătiți pentru acest lucru și de aceea nu dispunem de o metodologie utilizabilă. Cercetătorii care tratează problema sunt în general derutați sau nici nu cutează a aborda măcar întrebarea, deoarece faptele pe care le cunosc din relatările martorilor li se par prea puțin probabile. Manifestările fizice ale acestor obiecte ciudate sunt într-adevăr incredibile. Chiar și la viteză supersonică, acestea zboară fără a produce nici un zgomot, au o capacitate de accelerare extraordinară, pot vira în unghi drept, sunt uneori invizibile și emit raze luminoase, care străpung oamenii și clădirile. În ceea ce-i privește pe pasagerii descriși atât de des, aceștia pot zbura, sunt invulnerabili la împușcături, îi paralizează pe martorii oculari și sunt uneori strălucitori sau transparenți. Faptul că actualele noastre cunoștințe nu sunt îndeajuns pentru a explica aceste fenomene este evident. Rezultă așadar de la sine că problema nu poate fi abordată în nici un caz din perspectiva științifică convențională. Să așteptăm atunci vreme de secole până ce propria noastră știință va fi ajuns la un asemenea nivel ridicat, pentru a putea analiza mecanismul acestei aparente fantasmagorii? Este foarte probabil ca intelectul nostru să rămână pentru totdeauna incapabil de a înțelege modul de funcționare al acestor aparate (dacă pot fi numite ca atare) și de a-și da seama de intențiile constructorilor lor. N-avem însă dreptul la un asemenea pesimism, atâta vreme cât nici măcar nu am încercat să recu-

noaștem limitele propriei noastre capacități de înțelegere – în cazul în care aceste limite există.

Câmpul de forță de respingere

Vrem să ilustrăm acest lucru printr-un exemplu: și anume cu ipoteza „câmpului de forță de respingere".

Să presupunem că prin sprijinul unui generator ipotetic ar fi posibilă realizarea unui câmp de forță care să respingă. Acest câmp de forță în aria sa de acoperire trebuie închipuit de așa natură încât fiecare masă M să fie respinsă din direcția generatorului. Să presupunem în continuare că energia transmisă probabil maselor respinse trebuie livrată însuși generatorului de câmp și dat fiind că potrivit legii „activ = reactiv" este supus unei forțe egale și opuse rezultantelor forțelor exercitate de mediul înconjurător (vectodiagrama forțelor).

Ce posibilități practice de aplicare oferă acest generator? În primul rând accelerarea. În vecinătatea maselor grele, până și un câmp foarte slab generează forțe considerabile. Astfel, într-un cub de pământ cu muchia de 10 m lungime, spre exemplu, acțiunea unui câmp ce ar corespunde unei sutimi din gravitația pământului ar genera o forță de respingere de 20 de tone. Atunci OZN-urile ar fi în stare să accelereze mai mult la înălțare (forța de respingere a atmosferei). Am putea găsi aici o posibilă explicație pentru uluitoarele demarări verticale și pentru tot mereu vizionatele aterizări „plutitoare".

A doua posibilitate de utilizare se referă la aerodinamică. S-ar putea folosi ipoteticul nostru aparat de respins pentru a proiecta molecule de aer pe traiectoria OZN-urilor. Aceasta ar însemna ca mașina să se deplaseze într-o bulă parțială de vid. Acest lucru are două consecințe importante. Se poate explica astfel de ce nu se emit zgomote și unde de presiune, căci straturile succesive de aer se contopesc permanent, între mașină și aerul înconjurător nu are loc nici o frecare, ceea ce are pe de altă parte ca urmare că nu se creează căldură și de aceea pot fi atinse viteze care sunt în afara limitei tehnologice cunoscută nouă drept „zidul termic". Cu toate acestea putem avansa și mai mult cu această cercetare. Se poate demonstra matematic

că forma cea mai rațională a unei mașini echipată cu un aparat de respingere a atmosferei corespunde întocmai celei descrise cel mai frecvent (un trunchi conic asemănător unei farfurii răsturnate pe care este fixată o cupolă sau un stâlp). Din punctul de vedere al aerodinamicii clasice, forma aceasta nu prezintă nici un avantaj. O altă concluzie demnă de reținut: Se poate dovedi că acea viteză limită care poate permite un anumit câmp de respingere, și mărimea vidului parțial se află într-un anumit raport una față de alta, dacă se acceptă situația potrivit căreia același câmp este activ și atunci când mașina nu se mișcă. Acest raport nu are absolut nici o legătură cu legea reducerii câmpului o dată cu distanțarea. Calculul indică următoarele valori: Pentru o viteză limită de, spre exemplu, 3600 km/h (1 km/s) presiunea vidului însumează 1,9 Torr, pentru 4200 km/h aceasta scade la circa 0,2 Torr. În rest s-a observat că OZN-urile emit raze electromagnetice destul de puternice. Acum e cunoscut însă faptul că aflate într-un vid de circa 2 Torr asemenea raze pot provoca o lumină roșie, iar într-un vid de 0,2 Torr, o lumină albastră. Acest lucru coincide perfect cu numeroase relatări potrivit cărora OZN-urile sunt înconjurate de o lumină roșie, care se transformă în albastru de îndată ce se accelerează viteza.

Invizibilitatea OZN-urilor

Mai întâi să numim încă o ultimă consecință a utilizării aparatului de respins atmosfera, care ne mai dă încă de gândit. Am văzut că un asemenea aparat are drept urmare formarea unei bule de vid în apropierea mașinii. Se creează astfel un indice diferit de refracție între atmosferă și vidul parțial care există în apropierea mașinii. Condiția aceasta este suficientă pentru apariția reflexiilor, constatate de fiecare pe șoselele încinse din timpul verii: Suprafețele de apă pe care ai impresia că le vezi în depărtare sunt în realitate doar o bucată de cer ale cărui raze au fost frânte datorită diferenței indicelui de refracție dintre aerul supraîncălzit de pe suprafața străzii și aerul mai dens de deasupra. În apropierea OZN-urilor diferența indicelui de refracție este mult mai accentuată, și astfel se intensifică și acest

efect. Se poate spune că în funcție de forma bulei de vid și de poziția observatorului este foarte posibil ca în clipa intrării forțelor acestea de respingere atmosferică în acțiune, mașina să devină invizibilă. Invers se poate întâmpla ca la încercarea de a lumina un OZN (de exemplu cu un far de automobil), atâta vreme cât funcționează aparatul acestuia de respingere, fasciculul de lumină să fie deviat, nemaiputând lumina astfel obiectul vizat. Acest lucru este relatat întocmai de către o serie întreagă de declarații ale martorilor.

Accelerarea uluitoare

Avem așadar înaintea noastră o mașină care poate atinge performanțe uluitoare, pe care nu este în stare a le folosi din plin decât atunci când pasagerii săi pot suporta accelerarea puternică. Accelerația pământului este g = 9,81 m/s^2. Un organism uman suportă cel mult 10 g și încă și pe acestea numai pentru puțin timp. Ce anume impune limita? Simplul fapt este că din epoca carelor trase de boi până în epoca cabinei de rachetă nu s-a înregistrat nici o evoluție în planul accelerației. Corpul o mai resimte încă și astăzi prin instrumentul scaunului, ceea ce inițial este dureros, la o înălțare însă putând deveni chiar periculoasă. Și aici însă lucrurile arată cu totul altfel, dacă introducem câmpul de forță de respingere. Să presupunem că pe spatele pasagerului se implantează un ansamblu de mici generatoare care creează în spațiul ocupat de către personaj un câmp omogen sub aspectul forței și al orientării și că această forță se poate regla la nevoie. Atâta timp cât viteza mașinii rămâne constantă, câmpul trebuie să fie egal cu zero, mai ales pe durata opririi. Nu intră în acțiune decât în faza accelerării. Odată început acest proces, forța trebuie reglată de așa natură, încât pasagerul să fie ținut la distanță egală față de suprafața ansamblului implementat. Ce se va întâmpla în aceste condiții? La fiecare accelerare, pasagerul va cădea literalmente într-un câmp constant care va influența fiecare punct al corpului său în mod identic, fără a provoca nici cea mai mică durere. Singura limită pusă forței maxime a câmpului este de natură tehnologică. Astfel se pot imagina accelerări de până la 1000 g.

Un simplu calcul arată că un OZN inert care este supus acestei accelerații se va deplasa cinci kilometri într-o secundă. Într-o jumătate de secundă, durata unei clipiri din ochi, distanța măsurată atinge deja 1250 m, așa încât efectul vizual produs trebuie să echivaleze într-adevăr cu subita dispariție a mașinii. Dacă se ia în considerare faptul că vor fi instalate mecanismele încorporate de respingere pentru a compensa forțele centrifuge (proces în cadrul căruia ansamblul trebuie îndreptat mai întâi pe centrul curbei ce va fi urmată), atunci se poate calcula și timpul necesar pentru virarea în unghi drept. La o viteză de 1 km/s (3600 km/h) apare o accelerare centrifugă de 1000 g la o rază de curbă de numai 100 m aici OZN-ul nu necesită decât 0,16 secunde pentru a efectua virajul în unghi drept.

Esențialul este invulnerabilitatea

Să ne imaginăm mașina inertă cu aparatele de respins în acțiune. Câmpul produs înlesnește o anumită viteză limitată v (de exemplu 1 km/s). Aceasta înseamnă că orice proiectil cu o viteză mai mică sau egală cu v este respins și nu-și poate atinge ținta.

Dacă vă hotărâți astfel să trageți vreodată cu pușca într-un OZN, trebuie să știți din capul locului că aceasta este foarte probabil să fie o întreprindere inutilă. Păziți-vă de țintașii proști!

În cazul în care există aparate de respingere portabile, atunci este mult mai sigur că pasagerii sunt echipați cu acestea, de unde s-ar putea explica mai ales și ciudata aterizare din Kelly (Kentucky, SUA) de la 21 august 1955. În cer părea că plutesc pe atunci mici umanoizi și focurile trase asupra lor de către martorii oculari n-au avut nici un alt efect decât acela că omuleții s-au învârtit în jurul propriei lor axe.

Fenomene luminoase

O dată cu valabilitatea ipotezei noastre se explică și modificările OZN-urilor care apar atât de neinteligibile, încât unii vor să vadă în ele dovada nonexistenței sau a naturii nema-

teriale a OZN-urilor, în vreme ce alții conchid de aici posibilitatea întreprinderii de călătorii în hiperspațiu sau în timp.

Fenomenele luminoase sunt deosebit de derutante pentru noi. Astfel s-a observat adesea că OZN-urile care nu se aflau în mișcare emiteau unul sau mai multe fascicule de lumină, care se pierdeau brusc undeva în spațiu. Aceste tuburi de lumină au un diametru cuprins între câțiva centimetri și mai mulți metri și o lungime schimbătoare, care variază între câțiva metri și mai mulți kilometri. S-ar părea că acestea își cercetează cu atenție împrejurimile, modificându-și treptat lungimea. Puterea lor de iluminare rămâne asemeni unui tub de neon. În mod surprinzător însă, acestea pot străbate obstacole (pereți, ziduri, martori oculari), astfel încât răsfrângerea lor asupra obiectelor nu lasă nici o umbră.

Un om cuprins vreodată de un asemenea fascicul de lumină resimte în general o arșiță mare. Fasciculul se răsfrânge uneori și sub forma unei linii curbe.

Iată încă un caz deosebit: Cuprins de un fascicul de lumină emis de un OZN, un automobil a devenit transparent. Martorul putea să-și vadă motorul prin armătură și după ce a fugit, a recunoscut aparent fiecare amănunt al vehiculului văzut prin caroserie. După ce pierise lumina, totul a revenit la normal. Poate îi putem așeza în aceeași categorie și pe vânătorii de fantome, un fel de sfere strălucitoare și teleghidate, ce însoțeau avioanele în timpul ultimului război (și în care nu era vorba de fulgere sferice).

Particule de interacțiune

Cu aceste aprecieri am ajuns la o nouă ipoteză, și anume aceea referitoare la interacțiune.

Știm că fizica modernă a descoperit în jur de două sute de particule elementare. În general, aceste particule intră în interacțiune cu materia, proces a cărui probabilitate depinde de factura particulei, a energiei acesteia, a naturii țintei și a masei sale specifice. Prin redusa posibilitate a unei interacțiuni, o particulă, neutronul, capătă o poziție deosebită. Stelele și planetele sunt mai transparente pentru neutroni decât este sticla

pentru o rază de lumină. Nu e așadar o idee prea îndrăzneață dacă ne închipuim că o particulă sau un grup de particule încă necunoscute nouă este în stare să parcurgă câțiva metri prin apă sau într-o materie cu densitate asemănătoare. Iată așadar ipoteza noastră: Sub influența unei anumite forțe, probabilitatea interacțiunii acestei particule cu o anumită materie poate crește considerabil. Despre ce ar putea fi vorba în cazul acestei forțe misterioase? Este încă prematur să emitem păreri în această privință, să admitem însă pe baza descrierii că ar fi vorba despre o undă, eventual despre o undă electromagnetică. În acest caz există atunci fără îndoială o valoare limită pentru intensitatea emisă, care ar putea crea bănuita modulație a interacțiunii.

Ce se întâmplă când respingem mici cantități ale acestor particule care au fost accelerate înainte la aceeași viteză (particule electromagnetice)?

Fiecare dintre aceste cantități cu arie restrânsă de acoperire (mai puțin de 30 cm pentru un timp de valabilitate de o nanosecundă) se va deplasa cu o viteză inevitabil mai redusă decât viteza luminii. Să luăm de exemplu o valoare de 150000 km/s. La o microsecundă după emiterea cantității, aceasta se găsește așadar la 150 m depărtare de sursă. Exact în această clipă se emite unda de modulație. O microsecundă mai târziu, această undă care s-a deplasat cu 300000 km/s a depășit particulele, și anume la o distanță de 300 m de sursa acestora. Particulele intră acum în interacțiune cu materia pe care tocmai o traversează. Această interacțiune se manifestă printr-o transformare de energie, care produce arșiță, raze și particule secundare.

În cazul în care cantitățile de particule urmează un ritm îndeajuns de rapid, acest fenomen va fi perceput ca o sferă luminoasă constantă.

Fiecare prelungire a fazei dintre emiterea particulelor și undă va cauza automat o modificare a lungimii. Concluzia ipotezei noastre este așadar că acest fenomen luminos poate fi creat și printr-un perete, în măsura în care acesta nu a absorbit unda de modulație în lungime. Ce susține această accepțiune? Ea permite cercetarea temeinică a fiecărui obiect, căci analiza razelor și a particulelor emise la locul interacțiunii permite recu-

noașterea structurii interioare a acestui obiect. Nu stă nimic în calea experimentării aceluiași procedeu și pe ființe, deoarece cantitățile de raze implicate pot fi localizate exact și astfel ținute sub control.

Acest mecanism poate conduce astfel la două rezultate: întâi, localizarea exactă a locului în care se află un martor și apoi, posibila paralizare prin acționare selectivă asupra anumitor centri motrici. Nu e de lepădat nici gândul la întrebuințări în scop terapeutic, căci printre relatările martorilor se găsesc într-adevăr două care amintesc de vindecări în legătură cu OZN-urile. Astfel, putem lămuri acum și anumite „povești vrăjitorești" în care se descriu arsuri puternice la oameni care au rămas singuri într-o încăpere! Pentru a putea analiza razele emise la locul interacțiunii trebuie să ai cunoștințe temeinice despre materiile care se află între punctul analizat și sursa razelor, căci ele influențează absorbția razelor de analizat. Trebuie analizat permanent spațiul care se află între examinator și obiectul examinat. Acest lucru se întâmplă prin modificarea repetată a fazei dintre cantitățile de particule emise și undele de modulație la aceeași viteză.

Atunci, manifestarea exterioară nu mai ia forma unei sfere luminoase, ci pe cea a unei lumini difuze, care străbat ziduri, nu aruncă umbră și care emit o anumită energie în mediu traversat. Procedura utilizată în cercetarea spațiului înconjurător care determină apariția unui tub de lumină întrerupt sau curb, se poate imagina prin combinarea modificărilor fazelor dintre reflexiile orizontale și verticale ale emisiunii de particule. Mai rămâne de clarificat problema transparenței obiectelor iluminate. Probabil că în momentul interacțiunii se reflectă o anumită cantitate de particule, adică trimisă înapoi, după ce și-a pierdut o parte din energie. Când unda de modulație nu este decât de scurtă durată, particulele acestea emise înapoi din mediul pe care l-au influențat se pot retrage fără a exercita o nouă interacțiune. Următorul val de modulație le va atinge atunci când se vor afla în afara obiectului examinat. Lumina emisă este așadar altfel percepută de către martori, ca și cum ar porni direct din punctul primei interacțiuni, adică, de parcă obiectul examinat ar fi transparent sau cel puțin ușor penetrabil.

CAPITOLUL 6
ŞI ASTRONAUŢII AU VĂZUT OZN-URI

Profesorul Allen Hynek conducea secția de astronomie și astrofizică din cadrul North Western University din Chicago, care este una dintre cele mai renumite universități în domeniul științelor naturii de pe teritoriul Statelor Unite. Timp de mulți ani, profesorul Hynek a fost consilier tehnic în cadrul industriei americane de avioane, și anume în perioada în care acesta încerca să cerceteze domeniul obiectelor zburătoare necunoscute. Se discuta în acest sens despre proiectul „Blue Book" care a fost între timp abandonat. Vreme de zece ani Allen Hynek a avut acces la toate documentele oficiale americane și era familiarizat cu toate faptele ținute în secret, de care altminteri nimeni n-avea de unde să știe! Ideile exprimate de el astăzi sunt rezultatul unei munci care a durat 15 ani. Michel Anfrol i-a pus întrebări în acest sens.

„Cum a fost posibilă întreruperea proiectului „Blue Book", în ciuda faptului că cercetătorul nr. 1, consilierul special al Aviației Militare Americane a obținut rezultate pozitive prin intermediul cercetărilor sale?"

„Ministerul aeronauticii a întrerupt proiectul, mai ales datorită sugestiilor primite din partea Comisiei Condon. Se știa faptul că aceasta era o comisie stabilită de aviația militară, care avea misiunea să conducă o cercetare independentă asupra OZN-urilor. Ați amintit deja cercetările pe care trebuia să le întreprindă aviația militară. Îmi vine greu să vorbesc aici despre cercetare, dat fiind că spre exemplu nu s-a făcut nici o încercare de a introduce datele într-un computer, tot atât de puțin cum se desfășurau și controale sau se încerca departajarea relatărilor în funcție de însemnătatea acestora. Materialul n-a fost decât așezat în ordine cronologică. Cu alte cuvinte: Nu s-a făcut nici cea mai mică încercare de a iniția un demers cu adevărat științific. Îmi puteți replica desigur că în condiția mea de consilier științific eram eu însumi în poziție să întreprind ceva. Eram într-adevăr consilier, însă sfaturile mele erau adesea neluate în considerare. Am propus de mai multe ori înre-

gistrarea informațiilor obținute pe bandă magnetică sau computere și am recomandat chiar și elaborarea unor statistici.

La sfârșitul anului 1969, așa-numitul proiect „Blue Book“ a fost alăturat dosarelor. Iar după publicarea Raportului Condon la începutul anului 1970, toate ziarele, posturile de radio și televiziune își exprimau unanim părerea că după încheierea cercetărilor din partea Aviației Militare și întocmirea Raportului Condon întregii chestiuni ar trebui să i se pună capăt. Subiectul nu trebuia să mai intre în discuție. Cu siguranță că acest lucru nu se putea împlini atât de ușor, și ca dovadă chestiunea se mai dezbate încă și astăzi. În anul 1971 încă destul de puțin, apoi mai mult în 1972, iar în 1973, cu precădere spre sfârșitul anului, ne-a invadat o serie de relatări de toate felurile, mai ales observări din apropiere în care nu e vorba de vreun fenomen luminos îndepărtat, ci de lucruri situate cu adevărat în proximitate. Pe această cale am obținut așadar în anul 1973 mai multe relatări ca oricând, ceea ce se afla cu siguranță în deplină contradicție cu previziunile majorității.

Din acest motiv m-am adresat celor mai distinse personalități din știință, venite din cele mai diferite zone ale țării. Sunt reprezentate universitățile din California (Los Angeles), Stanford, Chicago etc.

Am constituit un institut de cercetare a OZN-urilor. Am fost determinați de trei motive. Primul, că nu există nici o localitate în care să se poată publica ceva despre OZN-uri, în nici un ziar sau revistă și cu atât mai puțin în reviste științifice de ținută – ele refuză pur și simplu să trateze problema. Din acest motiv am considerat că trebuie întreprins ceva. În plus, nu există nici un centru științific căruia martorii să-i poată împărtăși observațiile și relatările, fără a se teme că se expun ridicolului și în sfârșit, cel mai important lucru este acela că nu există nici un loc în care întreaga poveste să fie cercetată științific.

Ne-am fondat așadar institutul de cercetare a obiectelor zburătoare necunoscute ca întreprindere fără obiective comerciale, ceea ce permite desigur să acceptăm donații care sunt scutite de impozite. În fapt am primit de curând un cec de 100 de dolari de la o doamnă din Paris care auzise de institutul nostru și pe care dorea să-l sprijine financiar. Având în vedere

faptul că nu avem un sediu stabil, ci suntem împrăștiați în mai multe universități, institutul nostru este format în primul rând din oameni și din idei. Cred că acest lucru prezintă un mare interes pentru ascultătorii dumneavoastră – sau cel puțin așa sper. Centrul și-a stabilit patru mari obiective: Primul constă în colectarea de informații independente. Dispunem din fericire de o linie telefonică specială care permite oricui să ne contacteze din orice localitate. Am comunicat numărul nostru miilor de polițiști, șerifi, organizații de apărare a drepturilor civile și administrației aeronauticii. Dacă cineva crede așadar că a descoperit un OZN, nu trebuie decât să i se adreseze unui polițist, unui șerif sau unui funcționar din aeronautică, care acționează conform declarației incluse în protocolul semnat la angajare.

Așa am primit în această seară, înainte să veniți dumneavoastră, un telefon de la o aerobază militară din Florida. Acolo s-a făcut o vizionare pe care cred a o putea explica însă pe cale naturală: În acest caz trebuie să fi fost vorba de un meteorit deosebit de luminos. Vedeți însă, faptele vorbesc de la sine, am fost sunați și pot spune chiar că abia trece o noapte în care să nu primim relatări din cele mai diferite colțuri ale țării.

Cum procedăm așadar în asemenea cazuri? Să presupunem că se întâmplă ceva în Kansas și un om de-al nostru se află în apropiere. Atunci îl sunăm și îl rugăm să privească mai îndeaproape chestiunea. Dispunem de un fel de rețea la care sunt racordate mai multe organizații care pledează pentru cercetarea OZN-urilor. Prin colaborarea acestora se asigură ajungerea informațiilor la institutul nostru.

O altă activitate a institutului constă bineînțeles în ansamblarea și analizarea informațiilor separate. În acest scop ne stau la dispoziție computere. Spre exemplu, în acest mod a adunat doctorul Saunders, care este membru al institutului nostru, peste 50000 de cazuri în calculatorul său. În afară de asta avem și laboratorul de cercetare, dotat de asemenea cu importante echipamente naționale. Astfel am putut executa de exemplu o verificare chimică, atunci când ni s-a semnalat aterizarea unui OZN în Kansas, care lăsase în urma sa un inel luminos compus dintr-o substanță necunoscută; am constatat cu această ocazie modificări foarte importante la sol.

Bineînțeles că toate aceste lucruri par a fi inutile, în condițiile în care nu sunt date publicității obiectul investigării și rezultatele muncii noastre. Acesta este motivul pentru care am inclus și perfecționarea în programul nostru. Sperăm să putem edita în curând o revistă trimestrială, destinată nu numai publicării rezultatelor muncii noastre, ci și explicării unor posibile pericole și efecte. Intenționăm să publicăm cercetări temeinice, științifice și autentice nu pentru efectul acestora de senzațional sau de divertisment, ci datorită valorii lor științifice. Dacă totul decurge așa cum ne-am propus (și am impresia că suntem pe drumul bun), vom ajunge cu informațiile noastre la tot mai mulți oameni. Sper de exemplu că vom obține câteva donații de cercetare de la unele fundații, căci avem mare nevoie de acestea în scopul desfășurării muncii noastre în condiții adecvate."

„A fost odată o perioadă în care 99,9% dintre astronomi respingeau cu înverșunare orice aluzie la OZN-uri. Ei considerau relatările drept simple fabulații, cărora nu le-ar fi dat crezare pentru nimic în lume."

„Întocmai. Ei au râs de toate astea. Tocmai aceștia sunt astăzi oamenii care vin să discute cu toată seriozitatea aceste lucruri cu mine. Și marele public suferă o transformare foarte interesantă. Un sondaj de demult arăta că 15 milioane de americani văzuseră deja un OZN și că 51% dintre aceștia credeau cu adevărat în existența lor. Persoanele care ne împărtășesc experiențele lor sunt în general oameni credibili, ale căror declarații ar putea fi recunoscute în orice alte circumstanțe de orice instanță. E vorba de piloți de cursă, piloți, ingineri de radar, polițiști, profesori. Este așadar din ce în ce mai greu să-i înlăturăm pe toți acești oameni sub pretext că ar fi mincinoși sau fantaști. Acest lucru denotă creșterea interesului public față de acest fenomen."

„Pentru a reveni la cele mai interesante declarații ale martorilor: Care anume vi s-a părut a fi cea mai tulburătoare?"

„Îmi vin pe moment două în minte. Ambele sunt povești de necrezut, care au fost însă spuse de persoane aparent credibile. Aimé Michel a caracterizat fenomenul OZN-urilor drept „modalitate de joc a absurdului", și apreciez atât de mult

această definiție, încât doresc să o adopt și eu. Vizionările sunt incredibile, dacă se raportează la normele vieții noastre cotidiene. Ele sunt tot atât de incredibile cum părea televizorul în urmă cu câteva secole. De unul dintre cazurile la care mă gândesc acum m-am ocupat personal la locul desfășurării, adică în Missouri. Era implicat un bărbat care lucra ca îngrijitor de animale la institutul biologic din cadrul universității locale. Locuia în afara orașului într-o rulotă împreună cu soția sa, fiica de 16 ani și fiul de 3 ani. Soția este soră medicală și lucrează frecvent în schimbul de noapte. Când ea nu este acasă, fiica este cea care ia adesea laptele din frigider pentru a-i pregăti biberonul fratelui său la ora unu. În această seară era așadar ca de obicei la frigider și se uita pe fereastră. A văzut o lumină apropiindu-se.

Eu însumi m-am deplasat la fața locului și m-am uitat atent împrejur: câțiva copaci, câmpii, iarbă înaltă, nici o stradă – nimic nu s-ar fi putut apropia normal din această direcție. Lumina era foarte puternică și a descris un unghi mare. Fetei i s-a făcut frică și și-a trezit tatăl. Acesta s-a sculat, s-a uitat scurt pe fereastră, a încuiat ușa și a încărcat două arme. Cei doi câini de vânătoare ai săi se aflau sub rulotă și nu au ieșit de acolo. La apropierea luminii, telefonul nu mai funcționa și anume exact în momentul în care tatăl suna la poliție. Apoi s-au petrecut lucruri foarte ciudate. Lumina s-a intensificat atât de tare, încât acesta a fost pur și simplu orbit. Copacii care erau cel mai aproape de obiect începuseră să se clatine puternic, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unui uragan. Ceilalți copaci stăteau însă neclintiți, deoarece în această seară intensitatea vântului nu depășea cinci mile/oră. Noaptea era luminoasă și, în timp ce copacii se încovoiau puternic, se auzea un trosnet violent, asemeni unui tunet. La apariția ulterioară a poliției în scopul inspectării zonei a găsit crengi rupte cu un diametru de aproximativ 7 cm. Am ajuns în localitate câteva zile mai târziu și pot să confirm că locurile de ruptură erau de factură recentă. Demn de remarcat mi se pare faptul că frunzele acestor crengi și ale celor învecinate fuseseră adunate la un loc într-un mod ciudat pentru care nu găsesc nici o explicație.

Bărbatul acesta n-avea nici cel mai mic motiv să inventeze o asemenea poveste. Este o persoană respectată, are un bun post la universitate și n-avea nimic de câștigat din această poveste. Doresc să mai amintesc un caz, de care m-am ocupat de curând: și anume cu escadrila de elicoptere pentru serviciile militare, condusă de căpitanul Cohen. Echipa se întorcea din Columbus, Ohio, unde tocmai promovase examenul anual de capacitate fizică. Toți erau așadar bine dispuși. La jumătatea drumului dintre Columbus și Cleveland, în apropierea unui orășel numit Mansfield, un membru al echipajului a descoperit o lumină puternică, care se apropia vertiginos. Eu însumi fusesem la Cleveland, intervievasem echipa și mă așezasem pe diferitele locuri din elicopter.

Căpitanul repetase pentru mine toate manevrele executate în acea zi. E o poveste absolut incredibilă. Această lumină roșie intensă era atât de puternică precum farul de aterizare al unui Boeing 727, însă nu de culoare albă, ci roșie; se răsfrângea dintr-un obiect de formă cilindrică, care și-a micșorat viteza exact atunci când se afla deasupra lor, în scopul adaptării la cea avută de ei, de aproximativ 160 km/h. O rază puternică de culoare verde a iluminat în acest moment interiorul cabinei. Căpitanul a încercat să stabilească contact prin stație cu Mansfield. A reușit pentru puțin timp, apoi însă s-au stins toate aparatele. A încercat în mod repetat să restabilească contactul, însă aici s-a petrecut cel mai ciudat lucru din întreaga poveste. Mi-a arătat cum încercase să coboare rapid elicopterul la o înălțime mai mică de zbor. În loc să piardă însă din înălțime, elicopterul a început să se înalțe, și putea să citească pe ceasul de bord că urcase de la 700 de picioare la 3800. Toate încercările de a pierde din înălțime au fost sortite eșecului, până când OZN-ul s-a îndepărtat dintr-o dată și a dispărut la vest. Avea o lumină albă la spate și descria un unghi de 45°.

Avem așadar patru bărbați cu o îndelungată experiență de zbor care ne spun o poveste absolut incredibilă. Nimeni nu poate să explice cum este posibilă înălțarea unui elicopter, atunci când se dorește coborârea acestuia.

Presupun că ați auzit de cazul celor doi pescari de pe Mississippi. E relatat în cartea „Beyond Earth“ scrisă de Ralph

Brown. M-am dus acolo însoțit de către doctorul Harper de la Universitatea din California. Ambii bărbați, dintre care unul are 45 de ani, iar celălalt în jur de 19 lucrau împreună pe un șantier naval. Ei sunt pescari pasionați și stăteau cu undițele la capătul digului, când au văzut apărând o lumină albastră, care se apropia de ei și despre care au crezut imediat că ar fi un OZN. Acest OZN nu a aterizat. Din el au ieșit două personaje cu înfățișare grotescă, ce păreau a fi niște roboți. Picioare și brațe asemenea unor clești și mâini ca niște dispozitive artificiale de apucat. Au coborât așadar din mașină și i-au luat pe cei doi bărbați de braț. Unul a spus că nu s-ar fi înălțat pur și simplu, ci ar fi plutit la bord în mod misterios. Au plutit înspre peretele lateral al încăperii, fără a avea întinsă nici cea mai mică scăriță. Se aflau într-o stare de imponderabilitate absolută, întocmai precum astronauții. Peste corpurile lor a alunecat apoi un instrument mare și ciudat, pe care nu l-au putut descrie însă mai bine decât prin asemănarea cu un ochi uriaș. Pe urmă erau din nou liberi. Tânărul bărbat era într-o asemenea măsură cuprins de groază, încât a leșinat și în scurt timp și-a pierdut cunoștința. Am lucrat mult timp la acest caz împreună cu doctorul Harper, care este un foarte bun hipnotizator. Credeam că îi era blocată conștiința și de aceea nu era în stare să-și amintească detaliile. Doctorul Harper a încercat să constrângă inconștientul în timpul hipnozei, dar nu i-a reușit. În vreme ce-i hipnotizase pe Charlie și pe celălalt, totul decursese bine atâta timp cât încercase să vorbească cu ei despre amintirile reale din viața lor. De îndată ce a încercat însă să-i atragă înspre cea mai recentă experiență a lor, pe fruntea lui Charlie au apărut picături de transpirație și s-a crispat instantaneu. Doctorul Harper a încheiat hipnoza, căci altminteri se putea aștepta la cele mai grave urmări. Cu această ocazie șeriful și-a înscenat, de altfel, și propria lui Watergate: în timp ce cei doi bărbați au rămas singuri, a înregistrat totul pe o casetă ascunsă. Am ascultat-o și eu și nu aduce nici cel mai mic indiciu că cei doi s-ar fi înțeles să spună o simplă poveste. Ei se aflau mai degrabă într-o stare de șoc. Am ajuns la 48 de ore după întâmplare la fața locului. Am fost rugat să particip alături de Charlie la Dick-Cavett Show. Am insistat să fie conectat la detectorul

de minciuni. Bărbatul celălalt nu era de față, dat fiind că se afla într-o stare gravă de depresie. Charlie a trecut testul detectorului de minciuni fără nici un fel de problemă. Precizasem în conferința mea de presă că acești bărbați trecuseră printr-o experiență cu adevărat înspăimântătoare. În mod normal erau amândoi sudici obișnuiți, liniștiți, echilibrați, cam înceți, cu o mare pasiune pentru pescuit – oameni simpli, cinstiți, inteligenți, fără prea multă educație. Și deodată se întâmplă așa ceva. Ce poți face într-o asemenea situație? Acestea au fost așadar unele dintre cazurile neobișnuite. Doresc să mai amintesc și faptul că fac parte dintr-un juriu. Acesta este constituit din cinci profesori din diferite părți ale țării. Bănuiesc că dumneavoastră cunoașteți revista „National Enquirer". Ea realizează un fel de reportaj în domeniul nostru și a stabilit o recompensă de 50000 de dolari pentru dovada că OZN-urile provin dintr-un spațiu îndepărtat. Această dovadă este însă foarte greu de făcut și pe deasupra mai rămâne și dificultatea de a aduce cinci profesori la aceeași părere asupra unui aspect. Vă puteți imagina așadar, cum stau șansele prezentării acestei dovezi. Până la găsirea acesteia, noi am stabilit un premiu anual de 5.000 de dolari pentru cea mai bună declarație a unui martor cu relevanță științifică și pentru cel mai bun caz. Premiul acestui an se decide de altfel chiar în aceste zile, și nu ne este deloc ușor, căci a fost un an deosebit de încărcat.

Oamenii se minunează de altfel tot mereu când li se spune că OZN-uri se arată și în Franța, Spania și în America Latină. Ei cred că asemenea lucruri nu se petrec decât aici, în SUA, și descoperă acum că nu este așa. S-ar părea că cele mai interesante cazuri se petrec în zone foarte îndepărtate, ceea ce corespunde întocmai concluziilor trase de Claude Poher în Franța. Pentru aterizări și întâlniri par a fi preferate zone pustii, regiuni rurale. Un caz s-a petrecut într-un orășel pitoresc din mijlocul statului Kansas, în care nu se întâmplă niciodată nimic. Un băiat de 18 ani își păzea oile când a văzut dintr-o dată o mașină strălucitoare și luminoasă coborând din cer. Nu a aterizat, ci a rămas plutind la vreo jumătate de metru deasupra pământului. După câteva minute a dispărut din nou. Speriat de moarte, băiatul și-a chemat părinții care au mai putut ajunge la

timp pentru a vedea mașina dispărând în depărtare. Mama este soră medicală. La demarare, OZN-ul lăsase în urmă un inel strălucitor de vreo trei metri lățime. Șeriful ne-a povestit că strălucea până și partea de jos a trunchiului copacului și ne-a arătat și o fotografie ce încuviința acest fapt. Mama deține un aparat de fotografiat cu polaroid și, deși fusese pus un film pentru poze făcute pe timp de zi, lumina a fost atât de puternică, încât a iluminat filmul. Este una dintre cele mai interesante fotografii pe care le avem. Pentru cercetare, am decojit bucăți de trunchi ale copacilor. Pământul pe care a stat acel inel strălucitor a rămas până în ziua de astăzi impenetrabil pentru apă. Poți să torni peste el câtă apă vrei, băltește și nu pătrunde în pământ, în vreme ce câțiva centimetri mai încolo, lângă inel, apa este absorbită ca într-un burete. Pe acest inel am încercat apoi să punem plante, fără a obține însă nici un rezultat pozitiv. Cazul acesta este, într-adevăr, foarte interesant. A obținut premiul de 5000 de dolari. Repet însă că era vorba de niște țărani simpli, despre care nu pot să cred că s-ar fi dedat la asemenea manevre de înșelăciune. Acest caz constituie un bun exemplu pentru urmele fizice și un asemenea gen de observări ne interesează în mod deosebit în institutul nostru de OZN-uri. Încercăm să ne concentrăm asupra acelor cazuri care ne oferă ceva concret de cercetat: fotografii, automobile avariate sau orice altceva ce poate fi examinat într-un laborator.

„Domnule dr. Hynek, ce explicații puteți oferi în calitate de om de știință și ce concluzii trageți din aceste declarații?“

„Cea mai probabilă explicație este aceea că primim vizite de la inteligențe extraterestre și nu există nici cea mai mică îndoială că semnele care ni se transmit sunt elaborate inteligent. Ca astronom îmi este foarte greu să extrag de aici dovezi care să ateste faptul că suntem vizitați de către ființe extraterestre. Dacă ne imaginăm că astrul cel mai apropiat de noi, în afară de Soare, se află la sute de milioane de ori mai departe decât Luna, atunci ne dăm seama de imensul efort pe care îl necesită o călătorie într-acolo. Nu putem reuși cu tehnologia de care dispunem. Pe de altă parte se poate spune însă că în decursul a șaptezeci de ani am ajuns de la avionul fraților Wright pe

Lună și că ne-a trebuit puțin mai mult de o sută de ani să progresăm de la automobil la Boeing 747. Există aștri care sunt cu milioane de ani mai bătrâni decât Soarele. Multe lucruri indică faptul că există de asemenea civilizații care sunt mai vechi, și anume nu cu sute, ci chiar cu milioane de ani, și trebuie că acestea dispun precis de cunoștințele care ne lipsesc nouă. Eu nu resping ideea vizitatorului din spațiul cosmic, cred numai că ar trebui să căutăm și în alte direcții o explicație. Însă în ce direcție? Nu știm ce să investigăm mai întâi.

Să clarificăm acest lucru printr-un exemplu: Toată lumea știe cine a fost Benjamin Franklin. Să presupunem că cineva i-ar pune următoarea întrebare lui Benjamin Franklin, care era un foarte bun cercetător în domeniul său: „Ben, cum se face că Soarele strălucește?“ Cu toate cunoștințele sale din sfera fizicii și a științei, nu ar fi bănuit că în cazul Soarelui ar fi fost vorba de un fel de reactor atomic. Cum ar fi putut el să știe ce anume determină strălucirea Soarelui? Probabil că și în privința OZN-urilor ne găsim într-o situație asemănătoare. Dacă nu există ființe extraterestre – atunci ce? Am pășit într-un domeniu care ne este străin și inexplicabil, la fel cum era energia atomică pentru Benjamin Franklin. Acum se constată firește un paradox interesant. Câteodată îmi imaginez că într-o zi nu voi mai fi scriind cărți cu tematică științifică, ci romane de science-fiction. Presupuneți că am descoperi într-o zi că există ceva asemănător spiritului, care stăpânește materia, așa cum par a da de înțeles cercetările parapsihologice de astăzi. Presupuneți că vom fi învățat într-un milion de ani (ceea ce o civilizație stabilită cândva în spațiul cosmic a învățat probabil deja), cum se poate trimite de aici către Marte o idee în locul unei mașini fizice. Imaginați-vă că am trimite o idee care acolo ar putea fi transpusă în realitate. Nici nu-mi pot imagina ce s-ar întâmpla atunci. Tot așa cum n-am nici cea mai vagă idee despre cum va arăta știința într-un milion de ani. Foarte probabil că un om transpus brusc din zilele noastre peste un milion de ani ar rămâne perplex și nu ar putea înțelege nimic – întocmai asemeni unui pigmeu din Africa care, o dată adus încoace, și-ar smulge ochii și urechile la vederea unui televizor. Cum vreți să-i explicați de exemplu cuiva că, exact în momentul în care noi

discutăm împreună, încăperea este traversată de zeci de imagini televizate? Dacă încercați să-i explicați acest lucru unui aborigen vă va spune pur și simplu că sunteți nebun sau că vorbiți aiurea. Nu sunt însă prostii! Iar cu OZN-urile se întâmplă la fel. Mă gândesc uneori că realitatea nu este altceva decât o continuitate multidimensională, iar lumea fizică înconjurătoare, numai surprinderea de moment a acestei realități mult mai largi din care o fațetă oarecare se poate arăta în aceeași clipă și unei alte lumi. Există probabil mai multe universuri care se află în strânsă legătură între ele. Poate că în cazul OZN-urilor este vorba de manifestări ale unei alte lumi. S-a vorbit adesea de transferul temporal. Acesta înseamnă: Noi ne aflăm acum în prezent, dar ne putem imagina că în urma noastră se află la zece minute o altă lume sau înaintea noastră, o alta. Nu suntem în stare să depășim aceste diferențe, tot așa cum nu ne putem transfera instantaneu dintr-o cameră într-alta aflată la San Francisco, chiar dacă am ști că aceasta există. Imaginați-vă însă două puncte în aceeași localitate, care nu mai sunt despărțite prin spațiu, ci prin timp, asemenea unui tren care pornește zece minute mai târziu decât un altul și care traversează aceleași locuri... Poate vom reuși odată să depășim această distanță și să aruncăm o privire în acea lume.

„Toți martorii au amintit fenomene care se petreceau fie direct pe pământ, fie la o distanță foarte mică de acesta. Au explicat însă astronomii vreodată că ar fi descoperit obiecte zburătoare în timpul observărilor lor celeste?“

Răspunsul este cu siguranță pozitiv, însă nici unul dintre ei nu era pregătit să-și vadă numele apărând în contextul unei asemenea observări. Am primit rapoarte excepționale, însă toate sub semnul discreției absolute și al anonimității. Această problemă misterioasă prin inexplicabilitatea ei ne obligă să ne revizuim într-o anumită măsură modalitatea de examinare. Atunci când nu mai ajungeau regulile fizicii clasice pentru a explica spectrele atomice a trebuit să ne adresăm mecanicii cuantice și atunci când regulile fizicii tradiționale nu mai erau în stare să explice o serie de lucruri a trebuit să facem un salt mare pentru a ajunge la teoria relativității. George Bernard Shaw spunea: „Orice mare idee pare a fi mai întâi o erezie.“ Noi în-

cercăm însă și acum să găsim mai întâi o explicație naturală a tuturor lucrurilor. Unul dintre cele mai celebre exemple în acest sens ni-l oferă academia franceză a științelor, care a încercat să conteste existența meteoriților și să reducă valoarea acestora la simpli bolovani trăsniți de fulger – pur și simplu pentru că nu i se părea rațională căderea pietrelor din cer. Și totuși așa este. Dacă, medic fiind, ați fi vorbit acum douăzeci de ani despre acupunctură, ați fi devenit ținta batjocurii tuturor asociațiilor de medici din lumea occidentală. Astăzi, această știință începe să fie luată în serios. Nimeni nu cunoaște cu exactitate modalitatea de acționare, dar totuși aceasta este recunoscută. Același lucru este valabil și pentru hipnoză, care a fost considerată de orice cercetător de ținută drept fiind un soi de vrăjitorie. Și totuși hipnoza își găsește astăzi întrebuințare și este recunoscută drept tehnică medico-terapeutică. Dacă ne gândim la vechi civilizații ca, de exemplu, cea egipteană sau babiloniană, atunci ni-i imaginăm pe oameni destul de îngrădiți și ne simțim superiori acestora datorită cunoașterii noastre, a tehnicii și a progresului contemporan. Ceea ce omitem cu ușurință este faptul că în 5000 de ani știința se va fi dezvoltat foarte mult și că oamenii acelor timpuri vor putea vorbi cu aceeași superioritate față de noi: „Erau tare cumsecade oamenii aceștia, dar nu prea isteți. Nici nu știau măcar ce este un OZN!“

„La primele lor zboruri în spațiu cu Mercury sau cu capsulele Gemini, astronauții de la NASA au făcut observări uimitoare. De câțiva ani se pare însă că NASA nu le mai permite să relateze despre toate impresiile lor. Ați primit vreo informație de la astronauți?“

„S-ar putea dovedi până și faptul că li s-a interzis să vorbească. Mulți cercetători de OZN-uri au discutat cu câțiva astronauți, de exemplu cu McDivitt, și între timp este sigur că în călătoria lor spre Lună, Collins și Aldrin (Apollo XI) au vizionat un obiect ciudat, care a zburat înaintea lor în apropiere de Lună. Întreaga dezbatere asupra OZN-urilor este însă atât de controversată, o chestiune atât de „periculoasă“, încât e de înțeles de ce NASA nu vrea să fie implicată. În privința bugetului, NASA e dependentă de Congres, iar la apariția celui mai mic

zvon potrivit căruia aceasta nu s-ar îndeletnici cu propriile obligații, i s-ar putea suspenda finanțarea. Dacă aș fi director la NASA, m-aș comporta și eu la fel."

În urmă cu ceva ani, domnul dr. Hynek a făcut o călătorie în jurul lumii în decursul căreia a adunat informații și relatări ale martorilor. A vrut să știe dacă există diferențe între ceea ce a aflat în Statele Unite și ceea ce declară în urma vizionărilor martorii din cele mai îndepărtate colțuri ale pământului – ca de exemplu, pe insulele din Oceanul Pacific. Să auzim ce are de spus:

„Am vrut să clarific pe parcursul acestei călătorii dacă aparițiile înregistrate în Australia se diferențiau de cele ce mi se semnalează aici. Și am constatat că nu există nici o diferență. Aici, ca și acolo se pomenesc aceleași caracteristici și un motiv principal pentru călătoria mea a fost vizitarea vechii misiuni anglicane de la Bonai din Noua Guinee. În anul 1959 Pater Guil și alți treizeci de martori au făcut acolo cea mai importantă vizionare. De cum s-a apropiat o mașină de pământ, au fost distinse personajele și pupitrul de comandă al navei. Preotul le-a făcut semne și aceștia au gesticulat înapoi. Toată secvența s-a mai repetat o dată. Ei n-au aterizat însă, ci au luat în altitudine și au dispărut printre nori. M-am dus la Bonai pentru a vedea personal locul în care s-a petrecut acest eveniment. Am făcut fotografii, am desenat hărți și am dat de urma a șase martori, băștinași, care își mai amintesc încă și astăzi întâmplarea. Preotul nu mai locuiește acolo, dar, fiindcă am aflat că se mutase între timp la Melbourne, am zburat și într-acolo și am avut cu el o foarte lungă discuție. Este un bărbat deosebit de educat și în mod cert o persoană care nu s-ar lăsa ademenită în inventarea unei povești mincinoase, așa încât și acest caz rămâne învăluit în mister, asemenea celor de la Sacorro din New Mexico și din Valensole."

Un univers cu existență paralelă!

David Saunders este profesor de psihologie la Universitatea Colorado din Boulder, în apropiere de Denver. Această universitate primise din partea guvernului american o sarcină de

cercetare a OZN-urilor și de întocmire a unui raport amănunțit. Profesorul Condon însărcinat cu redactarea finală ajunsese la concluzia că nu ar fi existat OZN-uri. David Saunders ridicase însă obiecții puternice. Protestul său declanșase reacții tot atât de puternice în public ca și înseși rezultatele comitetului de cercetare. Din acest motiv Michel Anfrol a purtat o discuție cu acesta.

„Domnule profesor Saunders, ce v-a determinat să vă opuneți tezelor colegului dumneavoastră Condon?"

„Cred că există mai multe motive. După o anumită vreme mi s-a revelat faptul că Proiectul Condon nu fusese întemeiat pe documente adunate și pe dovezile care se tot înmulțeau. Nu am fost singurul care și-a dat seama că nu era deloc vorba de rezultatul muncii noastre de cercetare, ci că era stabilit dinainte ce linie avea să urmeze publicarea coordonatelor verificate."

„Cum vă explicați rezultatele la care a ajuns profesorul Condon abătându-se de la concluziile formulate de majoritatea cercetătorilor și asistenților acestora?"

„Profesorul Condon a avut în primul rând un contract politic. El era un politician științific, dacă se poate spune așa, pentru că avea de înregistrat succese științifice neîndoielnice. Însă rolul jucat de el in acest contract de cercetare a fost după părerea mea acela al unui om politic care urmărea un scop politic, iar comportamentul de care a dat dovadă pe parcursul muncii noastre este din acest punct de vedere ușor de înțeles."

„Cum v-ați comportat dumneavoastră de atunci?"

„În cadrul acestui proiect de cercetare am început mai întâi să adun toate informațiile realiste, cu intenția de a elabora o analiză computerizată. Am înregistrat aceste date și în continuare, astfel încât între timp dețin peste 60000 de relatări despre OZN-uri dintre cele mai diferite. Din aceste date de bază am început în ultima vreme să extrag câteva concluzii generale."

„Vă clasificați informațiile pe diferite categorii de observări și declarații ale martorilor?"

„Da, sistematizarea specială pe care o folosesc cuprinde nouă categorii. Acestea încep cu tipul 1, adică, potrivit anun-

țului în care s-a văzut ceva ce nu se mișca, până la tipul 9, de care aparțin declarații în care martorul descrie un fenomen care a lăsat urme palpabile – o rană corporală sau orice altceva care nu dispare o dată cu OZN-ul. Circa 80% sau 90% din totalul cazurilor au devenit deja întâmplări de rutină, dacă se poate vorbi de rutină în cazul OZN-urilor. Cazurile interesante constituie 20%. Acestea sunt însă de ordinul miilor. Așa se face, de exemplu, că toate cazurile prezentate în Proiectul „Blue Book“ drept inexplicabile sunt cu siguranță cazuri edificatoare pentru modul în care s-au dat explicații ridicole ce nu serveau decât scopului de a intensifica nesiguranța generală. Un caz prezentat clar de către martori serioși, calificați și credibili care conține elemente explicabile, este cu siguranță foarte interesant. Și acest lucru este valabil mai ales pentru cazurile în care martorul descrie cum s-a apropiat un OZN de el și cum a avut sentimentul că între el și OZN avusese loc un fel de înțelegere sau schimb.“

„Ce au făcut însă ceilalți membri ai Comitetului Condon? Au adoptat poziții neutre sau au luat partea lui Condon sau a dumneavoastră?“

„Acest Comitet Condon era format din individualități; nu existau vreodată două persoane care să aibă aceleași răspunsuri la toate întrebările. Eu personal cred că, dacă la sfârșitul Proiectului Condon ar fi avut loc un vot, majoritatea ar fi fost de părerea că ceva ar fi fost într-adevăr în neregulă și că problema ar fi meritat o abordare mai exactă. Mi-ar fi făcut plăcere să văd publicându-se cel puțin o luare de poziție corespunzătoare.“

„Specialitatea dumneavoastră de aici, de la Universitatea Colorado este psihologia. Cum puteți îmbina cunoștințele din domeniul psihologic cu o cercetare despre obiecte zburătoare neidentificate?“

„Ei bine, psihologia poate îndeplini mai multe funcții. Se poate ocupa, de exemplu, de psihologia senzorială, de care se vorbește adesea. Și hipnoza conține câteva aspecte psihologice care pot conduce la tehnici foarte eficiente de cercetare. Psihologia oferă și posibilitatea de a distinge acele persoane care spun adevărul de cele care prin relatări despre OZN-uri nu vor

decât să atragă atenția asupra lor. Bineînțeles că între cei ce aparțin domeniului meu de cercetare se află și alienați mintali. Cred că mulțumită cunoștințelor mele din psihologie și experienței sunt capabil să fac diferența."

„Considerați că ați ajuns prin cercetările dumneavoastră la anumite concluzii referitoare la proveniența OZN-urilor?"

„Nu se poate vorbi de *concluzii*. Se pare că există mai multe posibilități.

Cea mai răspândită este așa-numita ipoteză extraterestră, potrivit căreia ființelor străine le-ar fi reușit să ajungă de pe altă planetă la noi prin dezvoltarea legilor fizicii cunoscute de noi. După părerea mea ipoteza aceasta nu poate fi exclusă. O altă teorie destul de importantă vorbește despre oameni care au venit la noi măsurând o distanță foarte mică și deplasându-se dintr-o dimensiune necunoscută nouă. Nu știu cum aș putea-o numi, dat fiind că nu știm ce se ascunde în spate; să presupunem însă că ar putea fi vorba de un univers existent în paralel sau un fel de dimensiune psihică."

„Această idee pare a-și găsi tot mai mulți adepți."

„În publicațiile diferitelor grupări de cercetare a OZN-urilor i se acordă o atenție destul de mare. E promovată cu siguranță de către revista „Flying Saucer", pe care o consider a fi cea mai bună în domeniu. Există firește cercetători care în primul rând au această ipoteză în vedere atunci când caută răspunsul la întrebare. Nici eu însumi nu aș exclude-o."

„Ați vorbit cu mulți oameni care au vizionat apariția vreunui OZN?"

„Nu am putut să vorbesc personal cu prea mulți. În munca mea mi se pare mai indicată menținerea unei anumite distanțe față de martori. Consider că astfel pot păstra o mai bună privire de ansamblu. Am fost invitat de mai multe ori să particip la cercetări și am înclinat în fapt tot mereu să refuz. Negreșit că, dacă într-o bună zi m-aș afla eu însumi în fața unui OZN, aș deveni un alt om."

„Marea majoritate a cercetătorilor care tratează problema OZN-urilor nici măcar n-au văzut un obiect zburător pe cer. La oamenii care au văzut o farfurie zburătoare se poate constata însă o schimbare în comportament?"

„Avem, într-adevăr, numeroase declarații din care reiese că modul de comportare, concepțiile, viziunea asupra vieții, până și aptitudinea de a îndeplini îndatoriri zilnice se modifică într-o anumită măsură. Există duzine de asemenea relatări. Eu prefer să păstrez o anumită distanță pentru a avea o perspectivă mai bună și nu mă las indus într-o stare ce mă obligă să judec un anumit caz."

„Câte declarații de martori aveți în computerul dumneavoastră?"

„Dețin peste 60000 de declarații de martori, dintre care 40000 se referă la întâmplări ciudate și 4000 reprezintă cazuri deosebit de interesante, petrecute fie la sol, fie la mică înălțime deasupra acestuia. 4000 este un număr bun pentru o statistică, dar când începi să intri în amănunte și să clasifici aceste 4000 de declarații în funcție de efectele electromagnetice sau fiziologice înregistrate, dacă martorii au acuzat pierderi de memorie și așa mai departe, atunci constați cu adevărat că nu ai decât puține cazuri care se încadrează fiecărei categorii. Acest lucru îi pune pe statisticieni într-o poziție dificilă pentru că trebuie să se descurce în final cu un volum redus de material. Eu am clasificat relatările martorilor după zilele săptămânii în care s-au făcut estimările. Am vrut să fac asta din pură distracție și nu mă așteptam să obțin nici un rezultat. Am fost așadar mai degrabă surprins atunci când am descoperit că nu în toate zilele se înregistra același număr de vizionări și că nu sfârșitul de săptămână era cel mai aglomerat, ci zilele lucrătoare. Cu alte cuvinte: S-a combătut astfel presupoziția potrivit căreia martorii ar fi adesea persoane care consumă alcool sau care într-un moment de bună dispoziție mai permit câte o glumă. Am clasificat declarațiile și după districte, pentru a vedea în ce regiune s-au înregistrat cele mai multe vizionări. Firește că la acest aspect se ia în considerare și structura populației. Și aici s-a dovedit în mod surprinzător că în fiecare zonă cele mai multe relatări vin tocmai din partea persoanelor cu cel mai înalt nivel de educație. În fond însă acest lucru e de înțeles, căci îți trebuie totuși anumite cunoștințe ca să-ți dai seama că obiectul care zboară pe cer nu este un avion sau un elicopter oarecare. Tot atât de importante sunt și împrejurările

în care se face o vizionare și înainte de toate trebuie să existe un loc în care să se poată depune declarația.“

„Primiți și relatări directe, care n-au fost încă publicate în ziare?“

„Acest lucru se întâmplă extrem de rar. Nu pot spune nici eu despre mine că aș fi apărut prea mult în public spre a-i încuraja pe oameni în acest sens. În plus, dr. Hynek conduce o foarte bună activitate de relații publice cu institutul său.“

„Puteți desprinde anumite linii de orientare care vă stau la dispoziție, care să vă permită verificarea preciziei și a conținutului de adevăr al unei informații nou apărute?“

„Nu pot verifica conținutul de adevăr. Pot face însă o comparație cu declarațiile care îmi sunt deja cunoscute, ca de exemplu cu ceea ce s-a întâmplat în aceeași perioadă de timp sau în același loc, sau pot să verific dacă există cumva alte declarații ale aceluiași martor, și dacă da, ce asemănări prezintă conținutul unei relatări cu acela al celei mai vechi. Eu nu cred însă că suntem astăzi atât de avansați încât să judecăm în ce măsură corespunde o declarație adevărului.“

„Există zone în care s-au semnalat de mai multe ori vizionări sau fenomenul se arată de fiecare dată în alt loc?“

„Cred că există câteva localități, sau mai bine zis câteva zone care se pot delimita geografic. Există într-adevăr zone în care în anumite perioade s-au semnalat lucruri interesante. Încerc să aflu despre ce localități este vorba și din ce cauză. Mai interesant e să tragi concluzii din ipotezele indicate. O ipoteză interesantă în acest sens ar fi spre exemplu teza conform căreia în imediata apropiere a centralelor atomice s-ar fi înregistrat un număr mai ridicat de semnalări. Nu există însă un număr suficient de asemenea locuri pentru a asigura îndeajuns cercetările pe care le fac. Mi-aș dori să fi putut spune care sunt locurile cele mai interesante, cele mai surprinzătoare sau cele mai neobișnuite și să o pot și motiva.“

„Domnule profesor Saunders, ce reprezentare aveți despre drumul pe care-l aveți de străbătut spre a intra în posesia acelor informații care vă lipsesc?“

„Cel mai important lucru în munca mea ar fi crearea unei noi surse de informații. Probabil că domnul dr. Hynek și

Institutul pentru studierea OZN-urilor ne-ar putea pune la dispoziție ceva asemănător. Îmi doresc o posibilitate prin care să acced la informațiile despre aceste incidente și să studiez, și mai ales despre cele menționate în ziare. În acest scop doresc să găsesc o modalitate prin care să cercetez opinia publică, așa cum se întâmplă în sondajele de opinie și să dau astfel de urma martorilor care n-au relatat niciodată despre întâlnirile lor cu OZN-urile. Nu știu dacă acest lucru ne-ar putea aduce noi cunoștințe, ar fi însă foarte important să facem o încercare corespunzătoare."

În acest interviu a intrat de mai multe ori în discuție profesorul Hynek. La momentul discuției cu profesorul Saunders, profesorul Hynek mai trăia încă. Din păcate a decedat în 1995.

CAPITOLUL 7
RĂPIT DE EXTRATEREŞTRI!

Cercetătorul american profesor dr. John E. Mack (profesor de psihiatrie și deținător al Premiului Pulitzer) de la Universitatea Harvard a examinat într-un studiu cuprinzător mărturiile a 76 de persoane în legătură cu întâlnirile acestora cu ființe din spațiu și susține că ar trebui să ne schimbăm radical viziunea despre lume. Fenomenul „farfuriei zburătoare".

De la începutul erei aeronauticii, omenirea speră să găsească dovezi ale existenței extratereștrilor. Și în 1947, când în deșertul New Mexico s-a prăbușit un obiect zburător neidentificat, rămășițele acestuia și ale pasagerilor au fost ținute în secret de către serviciul american. Sute de mii de oameni afirmă că au intrat în contact cu extratereștri. Sunt ei oare cu toții doar niște nebuni ce au halucinații? Și profesor dr. John E. Mack era neîncrezător la început. De când a supus însă 76 de afectați unui studiu științific, profesorul american s-a edificat: „Nu suntem singuri în univers." Relatările subiecților săi în stare de hipnoză ce corespundeau perfect cu declarațiile acestora în stare de conștiență l-au convins definitiv pe scepticul de dinainte. Iată trei dintre cele mai spectaculoase cazuri ale sale:

Iulie 1961 – țărmul nordic dinspre Portland (Maine/SUA) era învăluit de ceață. Ed, 16 ani, înnopta în mașină când s-a trezit brusc de la o furnicătură puternică pe ceafă. Nu se mai afla în mașină – era în mijlocul unei capsule de sticlă. Direct pe stânci, la o distanță de 100 m de automobil. El vedea valurile izbindu-se de mal, auzea vuietul vântului. Nu era singur. Îl însoțea un personaj feminin cu păr lung, blond-argintiu. Ochii ei întunecați îl sfredeleau la propriu. Furnicătura s-a intensificat. Ed credea că plutește. Cutreiera pe deasupra caselor – cu o viteză uimitoare. La un moment dat a apărut o capsulă sub formă de cupolă. O forță misterioasă l-a tras pe băiat înăuntru. Înăuntru, lumină albăstrui-argintie. Șase făpturi îl așteptau într-un fel de sală de operație. Mese metalice, dispozitive cu multe furtunuri. Și iarăși a apărut femeia. Iar l-a sfredelit cu privirea. Ed avea senzația că era complet deconectat. Ca printr-o

ceață deasă a mai simțit cum devenise obiectul de interes al extratereștrilor echipați cu tot felul de aparate pentru a-l examina – și apoi a devenit inconștient. În momentul deșteptării se afla deja din nou în mașină. Trecuse exact o oră. Certitudine enunțată de profesorul Mack: Examinarea medicală în cazul lui Ed este caracteristică majorității răpiților. Există întotdeauna un fel de masă de operații pe care corpul omenesc este supus unei serii de analize cu ajutorul celor mai diverse aparate. Se pare că extratereștrii manifestă un interes deosebit pentru anatomia noastră și vor să afle cu exactitate cum funcționăm.

Pennsylvania Centrală (SUA) – o noapte clară de vară, 1992. La ora două, Dave (38 ani) s-a întors acasă. Soția sa dormea deja, în vreme ce el, nereușind să adoarmă și tot răsucindu-se în pat, a auzit deodată un scârțâit puternic. Spărgători? La geam a văzut o făptură feminină într-o rochie neagră. L-a fixat cu ochii ei alungiți și migdalați, hipnotizându-l. Femeia l-a condus pe Dave la nava spațială care a parcat într-un luminiș la 50 m distanță de casă. Obiectul rotund avea o cupolă și un diametru de circa 18 m. Femeia l-a condus înăuntru. Mirosea a pământ. Pitici alburii ce atingeau abia o jumătate de metru înălțime l-au silit să se așeze pe o masă. Dave vroia să se apere, însă nu se putea mișca. Un pitic i-a străpuns mușchiul abdominal cu un instrument lung de 1,20 m. Producea zgomote în pântecele lui. Îl simțea în tot corpul asemenea unei sonde. Făpturile păreau mulțumite de examinare.

Femeia l-a și lăudat chiar. Apoi l-au adus acasă și l-au așezat pe scară – în urmă a rămas o cicatrice în formă de seceră pe burta lui Dave. Concluzie emisă de profesorul Mack: Numeroși răpiți au observat deodată cicatrice pe corpurile lor a căror proveniență nu și-au putut-o explica. Nici părinții lui Dave nu-și pot aminti de vreo rană gravă suferită de exemplu în copilăria acestuia.

În afară de aceasta, în ședința mea de hipnoză, Dave și-a retrăit răpirea în mare agitație, cu frică și furie. Asemenea reacții violente n-ar fi fost posibile dacă nu ar fi trăit acestea dinainte.

Paște 1990: Carlos, 53 de ani a mers într-o excursie pe Insula Iona din arhipelagul scoțian al Hebridelor. Căuta pietre

pe plajă, când a simțit deodată impulsul să privească în sus. Și acolo a văzut incredibilul: O uriașă coloană de lumină de culoarea piersicii se întindea dinspre nori până la apă. Mii de scântei săreau deasupra apei. Erau ca niște lumânări fermecate. Raza de lumină juca, s-a oprit asupra lui Carlos și l-a învăluit. Ca printr-un tunel a fost ridicat într-o navă spațială. Cu o viteză uluitoare. La bord: mici creaturi albe cu capete lipsite de păr. Culoarea ochilor lor era fascinantă, deoarece se schimba în permanență. Carlos a fost condus într-o sală cu cupolă. Primprejur, monitoare colorate și pupitre de comandă. Deodată a apărut ceva ce l-a înspăimântat îngrozitor: țintit spre el venea un monstru cu un corp uriaș de insectă din piele și metal și cu o față oribilă de reptilă. L-a înșfăcat, așezându-l pe o masă și luând un instrument piramidal în interiorul căruia lumina o rază rece de laser. Lumina i-a despicat capul – asemenea unui ac uriaș care îi străpungea creierul. Carlos avea dureri îngrozitoare. A leșinat.

Concluzia profesorului Mack: Tipic pentru cazul lui Carlos este examinarea ce seamănă cu o operație pe creier. Făpturile străine vor să afle nu numai cum este construit corpul nostru, dar și modul în care gândim.

Aș mai putea povesti nenumărate întâmplări de acest gen, nu vreau să transform însă acest capitol în subiectul principal al cărții mele, ci doar să-l abordez pe scurt.

CAPITOLUL 8
OZN-URI ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ

Fenomenul OZN-urilor nu era rezervat doar pentru lumea occidentală. Și vecinii noștri din est au avut experiențe asemănătoare. Doctorul rus Marina Popovici s-a îndeletnicit de asemenea cu vizionările de OZN-uri. Marina Popovici s-a născut în zona localității Smolensk, nu departe de granița bielorusă. În 1954 a absolvit școala de aviație. În 1968, Academia de Aviație din Leningrad și a obținut titlul de doctor (dr.ing.). În perioada în care a activat ca pilot de testare a stabilit 101 recorduri mondiale. În 1975 i s-a conferit distincția de cel mai bun pilot de testare de categoria întâi, precum și titlul de maestră emerită a sportului. Astăzi activează ca președinte al Asociației mondiale a cercetătoarelor, ca președinte al Comisiei central-asiatice și cercheze pentru cercetare a fenomenelor neobișnuite (Sakkufon) și ca vicepreședinte al Asociației de testare a aeronavelor. Marina Popovici, care este și membră a Uniunii Jurnaliștilor din URSS a publicat șapte cărți cu un tiraj total de peste un milion de exemplare. Este mamă a două fiice. În paginile ce urmează ne relatează despre vizionări de OZN-uri și declarații ale martorilor oculari din republicile sovietice:

Zona permică

Articolul publicat de Pavel Muhortov în ziarul „Sovieţkaia Molodioci" a iscat mare vâlvă. Se numea „Triunghiul M sau aici nu există străini" și a fost publicat de către ziar în august 1959 pe parcursul a șase episoade. Întâmplările descrise acolo se petrecuseră în apropierea localității Molebka din zona Perm din munții Urali. Nu s-ar cuveni să desemnăm respectivele evenimente drept neobișnuite sau fantastice: efectele publicării au semănat cu o terapie de foc.

Și pe Alexander Sycienko îl interesaseră mai devreme asemenea subiecte, iar lectura articolului i-a stârnit dorința de a vizita personal locul evenimentelor descrise. După cum a reieșit mai târziu, nu fusese singurul ce resimțise această dorință.

„L-am contactat telefonic pe Baciurin, descoperitorul așa-numitei zone permice și organizatorul expediției ce fusese descrisă în articolul de ziar și am aflat că pregătea o nouă expediție în „Triunghiul M“ pentru sfârșitul lunii septembrie. Am convenit participarea mea la acest proiect. Am ajuns apoi în camera de lucru a lui Baciurin de la institut. Discuția ne era adeseori întreruptă de către telefoane din diferite orașe ale Uniunii Sovietice, iar cunoscuți de-ai săi deschideau încontinuu ușa. Discuțiile tratau cu precădere ultimele evenimente înregistrate în zonă în ultima vreme. Incidentele se petrecuseră în diferitele sectoare ale zonei și erau cu adevărat uluitoare. Membrii grupului permic al comisiei de cercetare a fenomenelor neobișnuite se străduiseră să intre în posesia numeroșilor martori care văzuseră OZN-uri și echipajele acestora. Am obținut, într-adevăr, o mulțime de informații care nu se integrau nici unui model de gândire tradițional. În fotografiile făcute în timpul ultimei expediții se distingeau limpede instrumente ale „vizitatorilor“ noștri neînsemnați. Erau niște bile, care în fotografii semănau unor îmbinări de energie scobite. Fotografiile le-au surprins în diferite locuri: deasupra corturilor și copacilor, în apropierea participanților la expediție. Pe timp de noapte fotografiile au fost făcute mai cu seamă cu aparate dotate cu blitz. Am fost uimit mai ales de o fotografie în care pe fondul cerului înnorat și luminat de Lună se vedea zburând un obiect gonit de lumina puternică a blitzului. În timpul scurtului blitz – ce nu durează decât câteva zecimi de secundă – sfera amenințată a trasat o traiectorie curbă pe cer cu o lungime de aproximativ doi-trei kilometri. E greu de imaginat timpul de reacție și uriașa accelerare în cazul unui asemenea zbor – probabil milionimea unei secunde. Oricum însă, cert este că ulterior curiozitatea fotografilor i-a costat blocarea temporară a aparatelor foto sau chiar nefuncționarea acestora. Cel puțin la developare nu a ieșit nici o fotografie, filmele erau clare și transparente. O parte din filme au fost trimise în laborator spre cercetare; s-a constatat că emulsia sensibilă la lumină a filmului fusese îndepărtată în mod inexplicabil.“ Un lucru surprinzător. Și mai fantastică a fost însă povestea petrecută în noaptea de 16 septembrie 1989 în orașul Perm. Deasupra râului Kama

care străbate orașul a izbucnit în apropierea portului o luptă aeriană între farfurii zburătoare. Sute de muncitori și de angajați ai portului au devenit astfel martori ai incidentului, a cărui descriere reprezintă o raritate în literatura OZN-urilor. Șase obiecte zburătoare extraterestre urmăreau un al șaptelea și încercau să-l prăbușească. Acest obiect zburător a încercat să scape de urmărire strecurându-se printre celelalte și a pictat pe cer și deasupra râului figuri de neînchipuit care întreceau de departe performanțele superioare ale zborurilor artistice.

În acest timp a fost întreruptă alimentarea portului cu energie electrică, s-au oprit toate aparatele electrice și macaralele din port, iar toate motoarele au încetat să funcționeze. În seara acelei zile am reușit să ajung la ședința Asociației Permice pentru Cercetarea Fenomenelor Neobișnuite. Întrunirea avea caracter public și veniseră mulți oameni. Susținătorii unui seminar despre fenomenele neobișnuite ce avuseseră loc în localitatea Petrosavodsk de lângă lacul Omega au relatat cum se desfășurase manifestarea de acolo și au trecut în revistă subiectele rapoartelor. Îmi amintesc foarte bine de relatarea privind cele întâmplate la Tbilissi, capitala Georgiei. Terenul Academiei Științelor din Georgia a fost survolat de o farfurie zburătoare, fapt care i-a neliniștit teribil pe membrii Academiei. Nu se cunoaște nimic despre obiectivele și intențiile obiectului zburător necunoscut.

La Tbilissi se ajunsese chiar până la o întâlnire de gradul al treilea (așa sunt numite contactele pământenilor cu reprezentanți ai civilizațiilor mai înalte). Un georgian de 27 de ani pe nume David s-a instalat într-o dimineață în mașina personală pentru a pleca la serviciu. Făcându-i-se brusc cald, s-a întors și a zărit doi extratereștri. Erau un bărbat și o femeie ce semănau foarte mult oamenilor, aveau o înălțime de aproximativ doi metri și purtau costume cu reflexii argintii. Prima întâlnire n-a fost decât foarte scurtă, vorbeau georgiana. După câtăva vreme a avut loc o a doua asemenea întâlnire, de data asta cu o durată mai lungă. Discuția a avut ca subiect modul nostru de viață și lucrurile care ar fi proaste în societatea noastră. Ei avertizau asupra unei posibile catastrofe în cazul în care oamenii nu s-ar schimba. David li s-a plâns că de la prima întâlnire ar suferi de

insomnie. Bărbatul i-a promis că-l vor ajuta și a luat un obiect mic în acest scop cu care părea că îi arde în gâtul lui David o gaură adâncă tocmai în apropierea arterei. Încă în aceeași zi rana era vindecată – nu a mai rămas nici o urmă – și David s-a bucurat din nou de un somn liniștit și sănătos. În timpul celei de-a treia întâlniri i-au examinat brațul și același obiect cu care îi arseseră gaura în gât i-au făcut o tăietură de aproape 20 cm lungime. Rana arăta îngrozitor. De data aceasta, cercetătorii și medicii au putut urmări procesul de vindecare. La numai 44 de ore după incizie, pe braț nu mai rămânea decât o cicatrice. În mijlocul ședinței a intervenit o echipă a televiziunii permice, care se întorsese literalmente în aceeași zi din așa-numita zonă anormală a regiunii permice. Corespondenții TV au povestit multe lucruri interesante. În pauză am auzit întâmplător o discuție violentă într-un grup de femei. Una dintre ele stătea înfricoșată în mijloc și striga: „Ce oribil, momentan trebuie interzis accesul în această zonă; aici se poate întâmpla orice. Ați citit ce a zis Baciurin în articolul său?“ și într-adevăr, articolul intitulat „Nu umblați prin zonă sau sprijin pentru stalcieni“ a avut efectele scontate. Articolul respectiv cuprindea o listă de afecțiuni, inclusiv descrierea simptomelor acestora, care puteau fi contactate de om în timpul vizitării anumitor locuri periculoase ale zonei sau prin puternica influență exercitată de către extratereștri în cursul întâlnirii cu ei. Este foarte probabil ca persoana afectată să nu simtă inițial nimic și ca boala să izbucnească abia mai târziu. În această privință autorul articolului este cât se poate de credibil: pe parcursul cercetării zonei anormale a suferit el însuși aproape toate bolile descrise în articolul său: de la temperatură ridicată până la o boală a sângelui în care cantitatea de protrombină depășește orice limită, iar picioarele se umflă încontinuu. Nici măcar acest articol nu i-a putut împiedica pe neînfricați. După publicarea articolului lui Muhortov aceștia au început să vină în zonă din toate orașele, în grup sau pe cont propriu, în interesul institutelor sau al redacțiilor de ziare sau pur și simplu din proprie inițiativă. Așa se face că un mic teritoriu împădurit ce fusese înainte aproape pustiu s-a transformat într-un petic supraaglo-

merat. Erau perioade în care pe locul acela îngust se aflau până la 200 de persoane. În zona respectivă se obișnuiește să mergi noaptea fără lanternă pentru a nu rata vizionarea sau fotografierea vreunui fenomen neobișnuit.

Imaginați-vă concepția unei persoane care are capul împuiat de povești cu extratereștri care se pot ascunde acolo prin orice tufiș și care noaptea umblă singură prin pădure; nemaiținând cont de faptul că acolo trăiesc și animale sălbatice.

La începutul călătoriei vremea nu era favorabilă; a burnițat toată ziua. La râul Sylva, după care începe zona, nu am ajuns decât seara. După străbaterea reușită a râului lat și nu prea adânc ne-am adăpostit cu mașinile în primul desiș întâlnit pe drumul de pădure. Am sărit pe pământ și am început să împingem ambele mașini de expediție. În final am ajuns la un urcuș lung și abrupt căruia nu i-au putut face față mașinile. Pentru că nu aveam de ales, am hotărât să înnoptăm acolo. O parte din participanții experimentați care mai fuseseră deja în zonă s-au îndreptat către următorul loc de popas. Am făcut focul, am pregătit de mâncare și am cinat. Apoi ne-am început observările. Înspre dimineață, unii dintre participanți care se aflau lângă focul de tabără au vizionat o farfurie zburătoare. Aceasta amintea de un poligon cu mai multe lumini pe partea bordului. Credeam că în această noapte nu mai urma să se întâmple nimic deosebit, ne-am înșelat însă amarnic. Unul dintre participanții la expediția noastră făcuse în timpul episodului cu mașinile blocate și lângă foc fotografii cu blitzul. Așa cum s-a constatat ulterior, în fotografii, membrii echipajului se aflau în imediata apropiere a unor obiecte ciudate care pluteau în jurul lor. Prin forma lor, acestea se asemănau unor elipse care pe verticală erau trase asemeni unor candelabre în lungime. A doua categorie de obiecte amintea de poligoane asemănătoare unor bombe, dintre care unul fusese fotografiat în mișcare. Fusese așadar prea timpuriu să ne plângem de lipsa atenției acordate nouă.

Dimineața următoarei zile era însorită. Ne-am dus la locul nostru de popas și după ce am ajuns acolo am aflat o sumedenie de bărbați. Două persoane din grupul care umblase în timpul nopții după provizii fuseseră în contact cu două ființe

necunoscute. Potrivit spuselor martorilor oculari, după urcarea dealului văzuseră un punct luminos care licărea roșu și își modifica cu ușurință poziția. L-au rugat să li se apropie, acesta le-a îndeplinit rugămintea și a căpătat mărimea unei portocale. L-au întrebat dacă n-avea să le facă vreun rău, la care a răspuns printr-o licărire. I-au mai pus câteva întrebări la care a răspuns de asemenea prin câte o licărire. Apoi au spus: „Plecăm!“ Ca răspuns au recepționat din nou o strălucire. „Ne însoțești?“ A licărit din nou, i-a urmat un pic și a dispărut în pădure.

În ziua aceea însorită am inspectat împrejurimile, ne-am despachetat rucsacurile, am montat corturile. Căutasem locul amplasării noastre, în apropierea căruia se afla o fântână cu apă de izvor, la circa nouă kilometri depărtare de râul Sylva. Pe malul râului, în mijlocul brădetului am descoperit echipa televiziunii din Sverdlovsk, căreia i se întâmplaseră „lucruri“ ciudate.

Pe pânzele corturilor le apăruseră în timpul nopții semne care semănau cu formule. Un membru al echipajului văzuse semnele, dar alții le deslușiseră doar vag. Erau cu toții foarte afectați și, dat fiind că nu puteau găsi nici o explicație plauzibilă în acest sens, s-au limitat la descrierea celor văzute.

Într-o zi stăteam singur la focul de tabără, când mi s-a alăturat regizorul unei echipe de televiziune din Norilsk. Am intrat în vorbă. Către sfârșitul discuției noastre și-a exprimat regretul că stătuse atâta vreme în zonă fără să fi văzut nici măcar un obiect zburător. După o mică pauză l-am sfătuit să meargă noaptea fără nici o lumină prin pădure și acolo unde ar fi puțini oameni să se comporte degajat și fără teamă față de natură. În dimineața următoare am aflat de la el amănunte uimitoare despre aventura sa nocturnă. În urma conversației noastre, se hotărâse să-mi urmeze sfatul și stabilise împreună cu un cameraman un post de veghe pe timp de noapte, în apropierea unei mici gospodării izolate și nelocuite. Noaptea, locul este cu adevărat sinistru, cei doi au reușit însă totuși să imortalizeze câteva imagini unice pe bandă video. O sferă roșiatică, aproape roz, ceva mai mare decât o portocală părea că plutește ieșind din trunchiul unui plop. Era transparentă, a staționat o vreme într-un loc și apoi a plutit în sus de-a lungul trunchiului. Aflată deja undeva la înălțimea coroanei copacului, a licărit o

dată și a dispărut din câmpul privirii. Pe drumul de întoarcere al celor doi observatori nocturni, zona le-a dat de înțeles că nu agrea spionarea secretelor ei. În timp ce înaintau pe drumul lor spre tabără, regizorul a încercat o senzație foarte neplăcută. „Aveam impresia“, relatează el mai târziu, „că m-aș fi prăbușit într-o fântână și că aș fi căzut în adâncuri. Dacă mai adaug și faptul că mă cuprinsese un sentiment al groazei rezultă imaginea completă a dispoziției mele“.

Apropiindu-se și expediția noastră de sfârșit, am observat într-o seară o lumină ciudată pe cer. Pe o lățime de 50 grade deasupra orizontului, cerul întunecat a căpătat dintr-o dată culoarea azurie. S-a creat impresia că departe, în spatele pădurii s-ar fi aprins o sursă de lumină foarte puternică. Iluminarea a durat aproape aproximativ cinci minute, după care a dispărut. Noaptea târziu unul dintre oamenii noștri s-a întors din satul aflat în apropiere și a povestit că în timpul în care noi urmăriserăm iluminarea, satul fusese survolat ușor de un OZN. Din relatările martorilor oculari reiese că se asemăna la formă cu o aeronavă. Culoarea urmei late lăsate de OZN era argintie și avea o nuanță galbenă. OZN-ul însuși licărea în tonuri purpurii. Când am ajuns la Perm am aflat că același OZN fusese vizionat și acolo. În mod surprinzător, OZN-ul fusese înregistrat și pe ecranele radar. A fost identificat la o înălțime de 6500 m. Potrivit măsurătorilor făcute de radar, lungimea obiectului avea aproximativ 850 m. În timpul zborului dinspre oraș către zonă, aeronava a atins o viteză de 5000 km/h. La Perm am aflat de încă un caz interesant. Într-o fabrică de chimie petrolieră, lucrătorii din schimbul de noapte au fost destul de surprinși când au descoperit sus de tot, pe dispozitivul de cracare, un personaj ce nu se număra printre colegii lor. Acolo trona un subiect care se asemăna vizitatorilor nocturni din zonă: înfățișarea amintea de un trunchi fără cap și brațe și cu picioare scurte.

Atunci când au intervenit pompierii chemați de lucrători și au vrut să-l gonească cu un jet de apă, necunoscutul s-a transformat într-o prismă triunghiulară, apoi într-un cub, pe urmă într-o sferă și a zburat.

Și pe mine mă aștepta o surpriză, la mine acasă în Kazachstan, în orașul meu natal Semipaltinsk. La developarea unui film s-a constatat că de pe el fuseseră „șterse" vreo opt poze. Acestea fuseseră cele făcute în cel mai interesant și periculos loc din zonă, pe teritoriul piramidelor. Drept consolare îmi rămăsese o singură poză care fusese făcută tot acolo, dar care nu reprezenta nimic extraordinar. Nikolai Porev și Anatoli Ciapakov vor să cerceteze personal întâmplările neobișnuite care au fost relatate din zona anormală a Permului. În Perm au adunat și mai multe informații:

Înaintea noastră se afla un om care putea stabili contact cu civilizații extraterestre: Emil Baciurin. De profesie era geolog și lucra într-un institut de cercetare pentru protecția mediului. Preocuparea pentru problema OZN-urilor și studiul civilizațiilor extraterestre nu sunt pentru el un simplu hobby, ci modul de viață. Și-a scris deja de mult dizertația, însă: „...La Harvard o puteam apăra, aici nu", a remarcat el sarcastic. De mai mulți ani încoace are contacte cu reprezentanți ai altor lumi. Baciurin s-a eschivat de la întrebarea privind conținutul convorbirilor cu extratereștrii și a spus că acest lucru ar aparține de domeniul fantasticului și că noi oricum nu l-am crede. În schimb îi plăcea să vorbească de faptul că pe farfuriile zburătoare ar exista ființe bune și rele. Contactul cu unele, cât și cu altele ar fi însă periculos: ele îi omorau pe oamenii care ar fi reușit să afle prea multe. Când a aflat Baciurin că intenționasem să străbatem drumul dintre Perm și misterioasa pădure de pe râul Sylva nu departe de granița dintre zonele permică și sverdlovskă din munții Urali, m-a întrebat: „Știți că de acolo un bărbat din Riga a fost adus cu picioarele înainte?" Toate povestirile lui erau presărate cu tot felul de cazuri ciudate de deces. Se părea că ar fi vrut să ne sperie. Și mai fantastice păreau însă articolele din revista letonă „Sovietkaia Molodioci" reunite sub titlul „Realitatea OZN-urilor". Autorul, Pavel Muhortov, ziarist la publicația respectivă a descris acolo o întâlnire cu ființe străine. Potrivit propriilor sale afirmații, extratereștrii sunt convinși de faptul că omenirea nu s-ar dezvolta „corect" și prin aceasta ar reprezenta o amenințare pentru univers. Ni s-ar mai acorda un termen de zece ani în vederea „corectării", iar dacă nu se va fi

întâmplat nimic vom fi distruși. După lectura acestui reportaj l-am sunat pe Muhortov la Riga să-l întrebăm dacă totul n-ar fi decât o glumă. „Nu“, ne-a asigurat el, „totul este adevărat“. Iar acum acest lucru ne-a fost confirmat și de către Emil Baciurin, cea mai înaltă autoritate din Perm în materie de contacte cu extratereșterii. De aceea ne-am aventurat într-o călătorie în acea zonă, după ce procurasem echipamentul necesar traiului din pădure. Convenisem să nu ne încredem în nimic, să ne îndoim de orice și să verificăm tot. Însoțitorii noștri erau fizicianul și matematicianul Aleksei Dicenko și fizicianul Victor Gromov.

Minunile au început chiar în acea primă noapte petrecută pe malul râului Sylva. Obosisem tare în acea zi și am adormit imediat – toți în afară de unul dintre aceia care au scris aceste rânduri. Dimineața era tăcut, părea distrat, dădea răspunsuri nepotrivite întrebărilor noastre și în final a spus: „Poate că veți râde, dar am văzut *un film* pe pânza cortului“. Întâi i-au apărut două stele azurii din care s-a format apoi un mic ecran dreptunghiular. Culoarea ecranului nu se compara cu nimic, și sunetul era cu totul altfel. A apărut o stradă care se îndrepta către spectator și care s-a șters. A văzut apoi patru chipuri, dintre care trei îl priveau binevoitoare, în timp ce al patrulea era desfigurat de furie. Nimeni nu a început să râdă, și datorită faptului că Dicenko, care dormise cu el în același cort încuviință în aceeași clipă faptul că văzuse exact același lucru, dar cu ochii închiși, într-un scurt moment dintre starea de somn și cea de veghe. „A fost din cauza oboselii“, spuserăm noi, gândindu-ne în sinea noastră că cei doi n-au decât simple vedenii. În publicația revistei „Sovietkaia Molodioci“ locul în care ne-am petrecut acele zile este desemnat „Zona“, drept pentru care îl vom numi și noi la fel. Zona era extrem de populată. Aici nimeni nu se poate ascunde față de ceilalți. Ne-am părăsit cortul fără a avea cea mai mică îndoială că ceva s-ar putea pierde, așa că ne-am lăsat aparatele de fotografiat, magnetofoanele și radiourile pe butuci sau atârnate de crengi, unde le-am și găsit la întoarcerea din plimbare. Muhortov a scris că în timpul expediției lor ar fi dispărut în mod misterios diferite obiecte, noi însă nu am avut asemenea cazuri. Grupurile individuale care staționau în zonă își făceau reciproc vizite și împărtășeau în

comun tot ce aveau. Făceau până și schimb de informații care explicau diversele enigme ale naturii, neobișnuitul pe care-l întâlneam atât de des în zona aceea. Acolo ni s-au întâmplat următoarele: În decursul raidurilor noastre nocturne prin pădure și pe câmpii am zărit nu o singură dată pete luminoase, strălucitoare, de mărimea unei monede de cinci copeici și chiar ceva mai mari. Atunci când se apropiau și se îndepărtau din nou marcau linii complicate pe fundalul întunecat al pădurii. Ori de câte ori încercam să ne apropiem de ele, acestea se îndepărtau și dispăreau. Pe baza acestui comportament le-am dat numele de „cochete". Desemnarea aceasta s-a răspândit rapid în zonă.

Într-o zi am văzut pe un ogor nearat o mare pată roșu-portocalie care își modifica încet forma. În raidul nostru ne însoțeau doi bărbați din Riga. Unul dintre ei a luat-o înainte, mișcare care a determinat dispariția petei. La întoarcerea bărbatului ne-a povestit că la traversarea locului în care se aflase pata simțise un șoc asemănător unuia provocat de o electrocutare și a văzut că pata se îndepărta cu rapiditate din fața lui, în vreme ce noi o vedeam plutind liniștită în spatele lui. Cinci persoane au văzut clar pata aceasta și și-au descris-o unul altuia exact la fel. Într-o zi am dat peste grupul din Riga care se afla în apropierea taberei sale și am aflat că toți membrii acestuia acuzau mari dureri de cap. În excursiile întreprinse în zonă ajunseseră la un moment dat într-un loc în care simțiseră cu toții dureri în același timp și care au dispărut apoi după câteva ore. Firește că ne-am dus și noi în acel loc pe care-l descriseseră, dar nu am simțit absolut nimic.

Către sfârșitul șederii noastre în zonă am făcut în ultima zi o plimbare în doi. Ne însoțea Serghei Kasanțev, secretarul responsabil al revistei „Uralski Sledopyt". Dintr-o dată acesta a simțit o lovitură puternică la degetele piciorului drept. A crezut că se izbise de o piatră, sub picioarele lui nu era însă decât pământ și nu se vedea nimic altceva în preajmă. Serghei s-a oprit, și-a scos carnețelul și a început să-și noteze senzațiile, rostindu-le în același timp cu glas tare ca să putem auzi și noi: „Talpa piciorului devine insensibilă; gamba; mâna; brațul până la cot. Încheieturile mă dor destul de tare. Înțepenirea se ex-

tinde până la umeri." Și-a descris senzațiile până în momentul în care durerile de la încheieturi au devenit insuportabile. Ținându-și piciorul întins, a părăsit locul acesta blestemat și s-a târât până la focul de tabără. Rând pe rând ne-am așezat și noi în acel loc al drumului. Unuia i-a amorțit brațul până la cot, al doilea nu a simțit nimic. Serghei suferea încă de mulți ani de boala lui Behterev și avea din când în când accese grave. Era posibil ca încheieturile să reacționeze atât de puternic la energia distribuită neuniform în acea zonă? În anumite locuri, aparent schimbătoare, aceasta era prezentă într-o concentrație foarte ridicată. De îndată ce Serghei se îndepărta de acele locuri, se simțea imediat ușurat.

Expunerea tuturor lucrurilor pe care le-a trăit în zonă ar ocupa prea mult loc. Ne limităm de aceea doar la a le înșirui, fără a intra în amănunte. De câteva ori am văzut niște „coloane luminoase", de parcă printre copaci ar fi fost ascunsă o sursă de lumină stridentă, astfel încât aproape că nici nu se ridica de pe fundal. În jurul nostru săreau câteodată scântei roșii. Unul dintre noi vedea permanent o lumină portocalie care îi ilumina chipul companionului sau a cărei sursă părea că se afla undeva în spatele acestuia. Întorcându-se, acesta nu vedea însă decât întunericul nopții. Mai trebuie amintit și neplăcutul loc din pădure pe a cărui suprafață rotundă de până la 30-40 m în diametru trunchiurile groase ale uriașilor plopi tremurători erau rupte la înălțimea corpului uman sau chiar mai sus. Vârfurile copacilor distruși căzuseră toate în aceeași direcție. Aveai impresia că respectivii copaci fuseseră trăsniți de o lovitură venită din dreapta sus și puțin oblică, de parcă pădurea ar fi fost străbătută de un uragan. Aici era însă vorba de o suprafață pe care trunchiurile de copaci fuseseră îndoite. Muhortov a scris în „Sovietkaia Molodioci" că în expediția lor se blocau încontinuu aparatele de fotografiat, dispozitivele de blitz și radiourile, ceasurile cu cuarț se opreau, iar cele mecanice rămâneau în urmă. Noi ne verificam în permanență ceasurile, dar ele arătau ora exactă. Adunați cu toții la focul de tabără, fizicienii, prezenți în zonă într-un număr mai mare decât oricare altă branșă profesională, explicau pe parcursul lungilor dispute aproape fiecare fenomen în parte; nimeni n-a putut

acorda însă o explicație pentru ridicata concentrație de „minuni" pe o suprafață destul de mică, de 3-4 km^2. Majoritatea – căreia îi aparțineam și noi – nu relaționa cele văzute acolo cu ființe străine și nici cu OZN-uri.

Nu scriem decât despre cele văzute sau trăite personal și supuse unei minuțioase analize critice. Omitem multe dintre lucrurile care nu ne-au fost prea clare sau care li s-au întâmplat unor persoane singulare, ce puteau să se fi înșelat. O parte a celor relatate în „Sovietkaia Molodioci" putem confirma prin observările noastre, pentru restul însă răspunde conștiința autorului. Considerăm că pentru elucidarea „fenomenului din zonă" nu sunt necesare persoane cu aptitudini deosebite sau cu percepții extrasenzoriale și nici oportuniști interesați, ci trebuie o expediție științifică complexă. Până acum, prin zonă s-au perindat o mulțime de oameni dintre cei mai diferiți. Am urmărit cum veneau cazaci, udmurzi, turiști din Caucazii nordici și din diferite orașe ale Uniunii Sovietice organizați în grupuri sau pe cont propriu. În pădure se auzea dintr-o dată văitatul bețivilor, iar copacii deplin sănătoși erau transformați în lemne de foc. În poienile de pe malul râului huruiau motoarele camioanelor și tot ce era împrejur a fost învăluit în norul de gaz de eșapament. Distrugând totul, nou veniții au început să se încaiere prin pădure și să se sperie unii pe alții. În ultima noapte petrecută în zonă am urmărit o scenă reprezentativă. Doi s-au întâlnit, stăteau însă la o depărtare de 15-20 de pași unul de altul. Unul întreabă cu voce tremurândă: „Auzi, tu ești om?" La care cel de-al doilea a întrebat tot cu o voce speriată: „Dar tu?"

În zonă și-a făcut apariția și Emil Baciurin, însoțit de o mulțime de admiratori și de prieteni. Pășea în fruntea adepților săi și povestea probabil despre contactele sale cu ființe străine. Nu ne-am propus să-l combatem pe Baciurin, considerăm însă că relatările și lucrările sale trebuie supuse unei verificări științifice conștiincioase, aflate în afara ideilor preconcepute. Este necesară o expertiză, altminteri va fi imposibilă oprirea psihozei misterioase de care este cuprins un număr tot mai mare de oameni.

Obiecte zburătoare necunoscute pe ecranele radar

La Gorki

Pe 27 martie 1983, la ora Moscovei de 17:50, stația de urmărire pe radar a aeroportului din Gorki, situat la est de Moscova a interceptat un obiect care nu a răspuns la întrebarea „Prieten sau dușman?“, neputând fi astfel identificat. Zbura la o înălțime de aproximativ 70 de km la sud-est de Gorki, a virat apoi mai departe în direcția estică, nesurvolând încă aeroportul propriu-zis, ci aflându-se la o distanță de 7-10 km de acesta. Înălțimea de zbor a obiectului era mai mică de un kilometru, iar viteza se ridica la circa 180-200 km/h. Obiectul avea dimensiunile trunchiului unui IL 14, nu prezenta însă semnalmente să fi avut aripi sau pupitru de comandă. Această „țigaretă“ zburătoare de culoare deschisă gri metalizat a plutit încet pe cer vreme de aproape 40 de minute. La 30-40 km nord-vestic față de aeroport, stația de radar a pierdut obiectul din vizor...

25 martie 1985. Pe instalația radar a turnului de control a fost vizionat către ora 14:00 un obiect necunoscut cu un azimut de 900, la o distanță între 70 și 20 km, și o viteză de aproximativ 6000 km/h.

11 mai 1985. Pe instalația radar a turnului de control (în lipsa localizării pe ecranul radar panoramic) a fost urmărit către ora 3:00 la o distanță de 15-100 km, zborul unui obiect necunoscut cu o viteză de 7200 km/h.

În (actuala) Ucraina

13 august 1983. Pe ecranul radar al aeroportului din Cearkov a fost urmărit de la ora 0:08 până la 0:10 un obiect neidentificat care în timpul zborului și-a mărit viteza de la 900 la 1500 km/h. La o distanță de 27 km a dispărut de pe ecranul radar. Simultan a fost vizionat cu ochiul liber sub forma unei sfere roșii și luminoase care zbura la o înălțime redusă. În acest timp aparatul radar semnala un al doilea obiect neidentificat care zbura ceva mai nordic, pe curs paralel, la o distanță de 8 km față de cel dintâi și care și-a redus viteza de la 1200 la 1000 km/h; a dispărut la o distanță de 28 km.

17 mai 1984. În intervalul de la ora 22:15 până la 1:30 au fost localizate de mai multe ori pe distanțe de 12 până la 32 km obiecte zburătoare necunoscute – atât mobile, cât și imobile – cu arii diferite de emitere efectivă a semnalelor radio, care ajungeau la viteze de 1200 până la 1500 km/h și chiar mai mari și care puteau fi urmărite timp de 10 până la 12 secunde. În jurul orei 23:00 a acestei zile, deasupra orașului a fost vizionat un obiect neidentificat de culoare roșie mată cu lumini roșii sclipitoare, care erau aranjate lateral în formă triunghiulară.

10 noiembrie 1984. Începând cu ora 0:32, în zona Saporoșie la nord de Marea Neagră, pe ecranul radar a fost vizionat vreme de zece minute un obiect imobil neidentificat, localizat la o înălțime de 10600 m. La ora 0:42 a început să zboare pe un curs de 2500 și cu o viteză de 2500 km/h (observare pe stația radar de la Dnepropetrovsk, la nord de Saporoșie). De la ora 3:02 până la 3:05 a acestei nopți, la o distanță de 250 km de Cearkov (zona Saporoșie) a fost vizionat un obiect imobil nei-dentificat la azimutul de 1950 și o înălțime de 10500 m, care s-a îndepărtat apoi pe un curs de 2500 și cu o viteză de 1000 km/h.

La est de Voroneș (zonă din Borissoglebsk, Voroneș)

23 martie 1984. Între ora 14:22 și 14:55 aparatele radar au localizat obiecte zburătoare necunoscute care se deplasau pe distanțe între 900 și 4000 m cu viteze cuprinse între 0 și 3000 km/h. La ora 22:05, pe ecranul radar s-a observat apariția ecoului unui obiect neidentificat cu o înaltă rezonanță paramagnetică de electroni, care s-a suprapus ecoului unui avion în trecere.

29 martie 1984. Pe ecranul radarului au fost detectate șase obiecte zburătoare necunoscute care se deplasau cu o viteză de 0 până la 3000 km/h la o înălțime de 2000 până la 9000 m.

4 mai 1984. La un azimut de 2300, aparatele radar au localizat la ora 7:15 două obiecte zburătoare necunoscute la o înălțime de 3500 până la 4000 m, care au pornit pe un curs de 3300 până la 3500 în zona de zbor cu o viteză de 500 km/h, și care rămâneau nemișcate la apariția avioanelor, urmând apoi a se îndepărta.

11 mai 1984. Cu ajutorul radarului, la ora 19:40 a fost localizat un obiect necunoscut aflat la o înălțime de 2100 m și care nu fusese vizionat de pilotul unui avion anume trimis pentru identificare. Câteva date referitoare la vizionarea obiectelor neobișnuite în Zona Borissoglebsk, la est de Voroneș pentru a căror observare s-au folosit diferite tipuri de aparate radar:

1. Aparate radar panoramice, a căror antenă face o rotație completă în decurs de 13 secunde.
2. Aparate radar pentru măsurarea înălțimii cu dispozitiv de diferențiere a unghiurilor.
3. Aparate radar pentru avioane.

25 mai 1982. În timpul cât fusese întreruptă legătura cu avionul de tip MIG-21 și pe parcursul prăbușirii ce a urmat, aparatul radar localizase în apropierea avionului un OZN aflat la o înălțime de 1500 m.

27 mai 1982. Alexander, Paniukov și Alexander Kunin, care se aflau în căutarea rămășițelor avionului MIG-21 prăbușit în pădurea de la Povorino de lângă Borissoglebsk, au observat în momentul ieșirii într-o poiană o ființă înaltă de trei metri cu înfățișare umană și de culoare verzui-argintie. De la o oarecare distanță au urmărit imediat după aceea licărirea și demararea unui obiect luminos care a lansat o urmă slab luminoasă sub formă de spirală și care se afla în curând în afara câmpului vizual.

6 aprilie 1984. Aflându-se la o înălțime de 3500 m până la 5000 m în timpul executării unui zbor de antrenament, un avion de instrucție de tip MIG-21 a primit avertismentul potrivit căruia în zona sa de zbor aparatul radar ar fi detectat ecoul unui obiect zburător necunoscut. Ceva mai târziu, instructorul de zbor a anunțat stația aflată la sol că avionul s-ar fi izbit aparent de ceva, că echipajul ar fi resimțit o lovitură care ar fi determinat reducerea vitezei sale, că motoarele și sistemul hidraulic ar fi încetat să funcționeze, iar legătura radiofonică ar fi fost întreruptă. Membrii echipajului s-au putut salva cu ajutorul scaunelor catapultabile. OZN-ul nu putuse fi văzut cu ochiul liber.

4 mai 1984. La ora 7:15 au fost observate două ecouri de OZN-uri la o distanță de 25 km și pe un azimut de 2300, care au pătruns în aria de zbor la o înălțime de 3500-4000 m cu o viteză de 500 km/h și pe un curs de 3300-3500, după care au staționat.

11 mai 1984. La ora 19:40 aparatul radar a detectat un OZN la o înălțime de 2100 m. Un pilot aflat în trecere prin acel punct nu a observat nimic.

13 mai 1984. La ora 4:10, ecranul radarului a detectat în apropierea aeroportului ecoul unei ținte sub forma unei emisfere îndreptate cu fața în jos, care zbura pe un curs de 2300-2400 în direcția sud-vest. Pe ecranele radar, ecourile avioanelor sunt redate sub forma unei jumătăți de elipsă, iar cele ale OZN-urilor sub forma unei sfere sau elipse aplatizate. Alexander Kopeikin este pilot. După ce ajunsese personal în contact cu OZN-urile a devenit unul dintre cei mai activi cercetători ai OZN-urilor în Uniunea Sovietică. A participat la multe expediții în Pamir și în nordul țării, care aveau drept obiect căutarea „omului zăpezii" și investigarea comportamentului acestuia. Alexander Kopeikin mi-a trimis câteva scrisori în care îmi relata despre întâlnirile uimitoare avute cu OZN-urile de pe pământ și în aer, în zona Voroneșului. În ceea ce privește observările vizuale ale obiectelor zburătoare necunoscute sau vizionările acestora pe ecranul radar în sectorul Porovino al zonei Voroneșului, luna martie din 1984, a fost o lună bogată. Numai în intervalul cuprins între 20 și 30 martie au fost înregistrate 20 de OZN-uri. Pe 29 martie 1984, Alexander Kopeikin a observat într-o oră și jumătate nu mai puțin de șase OZN-uri. Survolau zona cu o viteză de 0 până la 3000 km/h și la o înălțime de 2000 până la 9000 m. În ziua respectivă ploua, așa încât raza de vizibilitate nu se întindea decât pe un singur kilometru și nu erau programate zboruri ale companiei aeriene sovietice.

Toate OZN-urile au apărut într-unul și același loc, o zonă greu accesibilă de mlaștini și lacuri, aflată la 25 km distanță de aeroport, pe un azimut de 2300. Mi-a trimis într-o scrisoare un material fotografic deosebit de interesant ce conținea înregistrările făcute pe 28 martie 1984 de radarul panoramic al stației aflate la sol. Timpul de iluminare pentru fiecare fotografie era de trei minute, în vreme ce rotația antenei durează 13 se-

cunde; aceasta înseamnă că pe durata iluminării o fotografie poate surprinde până la 14 ecouri ale obiectului.

Observații din 23 martie 1984 (între orele 14:22 și 14:55)

1. Numai ecouri de la avioane care circulau în spațiul aerian. Ecourile avioanelor care pătrund pe un curs de 1750 în spațiul aerian supravegheat sunt marcate cu roșu. Distanța: 50 km.

2. Pe azimutul de 2100 a apărut un ecou abia perceptibil al unui OZN aflat în continuare la o distanță de 22 km. Avionul pătrunde în continuare în spațiul aerian supravegheat.

3. Distanța avionului: aproximativ 42 km; cursul: 1.800. Ecoul OZN-ului s-a deplasat pe azimutul de 2300, iar distanța este de aproximativ 25 km. Avionul pătrunde în spațiul aerian supravegheat.

4. Avionul își continuă deplasarea în spațiul aerian „Șapte“ cu o viteză de 700 km/h, un curs de 1800 și la o înălțime de 900. Însoțește OZN-ul la distanțe de 18 până la 27 km (distanța: 18-25 km; curs: 1950; linie aeriană până la avion: 5-7 km).

5. Ecoul OZN-ului indică o distanță de 29 km și un azimut de 2300 și staționează. Înălțime (potrivit radarului pentru măsurarea înălțimii): 4500 m. OZN-ul nu „reacționează“ la un avion supersonic (ecou marcat cu roșu).

6. Ecoul OZN-ului s-a deplasat încet la distanța de 25-26 km și la azimutul anterior de 2300.

7. Ecoul OZN-ului s-a deplasat încet – viteza este mai mică de 500 km/h – înspre nord (distanța: aproximativ 20 km; azimutul: 2550).

8. Ecoul OZN-ului a revenit la azimutul de 2.200 și se deplasează pe azimut (2100-2300), pe distanță (20-32 km) și pe înălțime (900-4000 m).

9. OZN-ul își continuă manevrele pe azimut (2.100-2.300), pe distanță (28-39 km) și în înălțime (900-4000 m).

10. OZN-ul își continuă manevrele pe azimut (2.050-2.300), pe distanță (26-38 km) și în înălțime (90-4000 m).

11. Ecoul OZN-ului a revenit la un azimut de 2200 și s-a deplasat înspre avion (întâlnire la o distanță de aproximativ 43 km, pe un azimut de 2200 respectiv 1.930). Linia aeriană dintre OZN și avion este de aproximativ 7 km.

12. Pe un curs de 2200, OZN-ul însoțește avionul, care are la rându-i un curs de 1950. Distanțele sunt între 45 km și 23 km.

13. OZN-ul s-a apropiat până la 5 km de avion și apoi s-a retras. Însoțește avionul pe un curs de 2200 (curs: 1.950) până la aeroport.

14. Avionul a aterizat, ecoul OZN-ului s-a oprit la o distanță de aproximativ 15 km și s-a dizolvat încet.

15. Nu se mai înregistrează ecouri de OZN-uri, în aer se află doar avioanele de cursă și de instrucție.

Observații din 28 martie 1984 (între orele 22:05 și 22:40)

La ora 22:05 a apărut ecoul unui avion ce zbura înspre nord-est cu o viteză de 850 km/h la o înălțime de 900 m, aflându-se la o distanță de 85-90 km și pe un azimut de 2300 și un curs de 600. După următoarea rotire a antenei, ecoul a dispărut la o distanță de 75 km; a apărut o lumină puternică sub forma unei păsări care a putut fi văzută vreme de aproape 20 de minute, destrămându-se apoi în fire separate care s-au dizolvat în următoarele 20 minute. Lumina s-a stabilit la o înălțime de 900-3500 m. Suprafața acesteia se întindea pe aproape 7500 km^2. La ora 21:40 din ziua de 21 martie 1990, escadrila dotată cu radar de la Pereslavl – Saleskăi s-a transformat în unitate de serviciu în scopul localizării și identificării unui obiect aflat deasupra orașului. Potrivit datelor responsabilului de serviciu, după punerea în funcțiune a aparatului radar de localizare nu s-au înregistrat însă obiective fără semnale de recunoaștere în domeniul supravegherii pe radar. Totodată a fost verificată și capacitatea de intervenție a forțelor responsabile de serviciu aflate în unitatea învecinată. Pe o rază de 150 km, în jurul stației radar nu s-a observat nici un obiectiv fără semnale de identificare. Locotenentul-major Alexander Semencenko a primit la ora 21:38 ordinul de începere a operațiunii de localizare și iden-

tificare a obiectului aflat la 2000 m înălțime în zona Pereslavl – Saleskăi. La ora 22:05, pe cursul de 2200 la dreapta a văzut cu ochiul liber sub un unghi de 100 obiectul care se distingea prin două lumini albe strălucitoare. La ordinul bazei de coordonare a virat într-o curbă observând astfel la nord și la nord-vest un fenomen luminos care amintea de o vagă auroră boreală. S-a apropiat până la cinci-șase sute de metri. A coborât pentru a putea identifica obiectul zburător, n-a observat însă decât două lumini albe stridente și strălucitoare. Pe fundalul orașului iluminat a zărit pentru o clipă silueta obiectivului, din cauza surselor slabe de lumină n-a putut determina caracterul obiectului zburător. La ordinul bazei de coordonare și-a întrerupt zborul și s-a întors la aeroport.

Ce se întâmplase? În zona Pereslavl – Saleskăi – Novoselie – Sagorsk – Iakovlevo – Ploșevo Dubki – Kablukovo – Friasino – Kirșaci, în data de 21 martie 1990 au apărut în jurul intervalului cuprins între orele 20:00 și 24:00 obiecte zburătoare necunoscute. Unele ecrane radar le-au interceptat, altele nu. De ce? Această întrebare nu-și găsește în prezent răspuns. Astăzi nu se poate stabili decât desfășurarea evenimetelor. Iată în continuare datele postului de supraveghere aflat în zona Pereslavl – Saleskăi: „La ora 21:19 a apărut un obiect roșu strălucitor pe un azimut de 2600-2700 și la o distanță de 40 km. Zbura cu o viteză ce depășea de departe pe cea a unui avion. În urma sa venea un obiect alb strălucitor cu aceiași parametri. Ora 21:35: Dispariția obiectului roșu strălucitor. Azimut: 2.200, distanța nedeterminată. Ora 21:40: Apariție și dispariție alternativă a celui de-al doilea obiect cu lumini albe pe un azimut de 2700-2500 și o distanță de 40-100 km. Ora 21:50: Apariție și plutire stabilă a obiectului pe un azimut de 2700. Ora 21:55: Obiectul a dispărut pe un azimut de 2400 și la o distanță de 40 km.

Ora 21:57: Obiectul a reapărut cu aceiași parametri. Ora 21:59: Urmărirea unui obiect zburător pe un azimut de 2500, la o distanță de 30-50 km, cu un curs de 3300. Obiectul virează și se apropie în mare viteză de avion. La apropiere, obiectul dispare de pe radar la o distanță de 20 km și reapare mai sus în urma avionului. Obiectul se deplasează pe o traiectorie curbă; azimutul: 2700.

Ora 22:01: Plutirea staționară a obiectului pe un azimut de 1900-2000; distanță: până în 100 km. Ora 22:03: Apariție în câmpul vizual al avionului de vânătoare pe un azimut de 2400. La apropierea avionului de obiect, cel din urmă a dispărut la 22:05: Obiectul a apărut pe un azimut de 1900-2200, a staționat vreo două-trei minute și a dispărut." Comandanții câtorva unități militare ale apărării antiaeriene din sectorul militar moscovit au adunat peste o sută de relatări vizuale de la subordonații lor. Iată fragmente din câteva declarații care întregesc tabloul. „Sergent soldat Ivan Vlasiuk s-a repezit până la mine raportând că teritoriul cazărmii ar fi survolat de un obiect necunoscut. A alergat în stradă. Dinspre direcția bazinului de înot au apărut două lumini. Se aflau la mică distanță una față de alta. Nu luminau neîntrerupt, ci sclipeau. Lumina lor era foarte puternică, reflectoarele sclipeau simultan. După vreo 20 de secunde, obiectul a intrat într-un nor. Luminile propriu-zise nu se mai vedeau, tot spațiul însă a fost inundat de o perdea de lumină. Obiectul zbura foarte repede și silențios." Căpitanul Victor Birin: „Obiectul amintea de o farfurie zburătoare cu două lumini stridente pe lateral. Estimând după distanța dintre lumini, diametrul său măsura aproximativ 100-200 m. Între cele două lumini puternice se vedea o lumină mai puțin intensă ce ar fi putut veni de la geamuri. După îndepărtarea obiectului, lumina roșie de intensitate medie a rămas în urmă. Viteza de zbor a obiectului și sclipirea puternicelor lumini laterale se aflau în dependență directă: Cu cât luminile sclipeau mai des, cu atât era mai mare viteza OZN-ului și invers: pe durata plutirii luminile obiectului dispăreau aproape complet. la ora 22:30 obiectul s-a îndreptat în direcția Moscovei." Căpitanul Vladimir Ivcenco: „Era imposibil să distingi contururile obiectului, dar am văzut precis două lumini care la distanțe regulate se aprindeau asemeni unor fulgere de electroni. Pe măsură ce OZN-ul se apropia de terenul cazărmii noastre, acesta a descris o curbă sub formă de S. Ruta sa de zbor se desfășura de la est înspre vest sub un unghi de aproximativ 75^{0}. În apropierea obiectului s-au fixat două avioane." Căpitanul Nikolai Filatov: „După toate probabilitățile, obiectul s-a rotit în jurul propriei axe pe plan orizontal, dat fiind că sursele de lumină ori se contopeau, ori se

dublau apoi iarăși. Estimând după intensitatea luminii și forța fasciculului de lumină, sursele de lumină erau considerabil mai mari decât luminile semnalizatoare ale avioanelor care zburau pe atunci pe teritoriul nostru. Luminile OZN-urilor sclipeau la intervale de două până la trei secunde. Obiectul se afla în direcția Sagorsk și zbura într-o curbă ascendentă sub formă de S." Căpitanul Igor Lapin: „Către ora 22:00 sclipirea obiectului a dispărut timp de cinci minute, după care s-a aprins o lumină licăritoare. Tot norul era iluminat, iar obiectul a apărut din nou. Era însoțit de două avioane cu lumini de recunoaștere roșii. După un zbor aproape perpendicular, obiectul s-a îndreptat în mare strălucire în direcția Moscovei. În urma lui, în nori a rămas o strălucire roșie de intensitate medie. Obiectul a putut fi urmărit până la ora 22:00." Toate aceste declarații au fost puse la dispoziție de către șeful statului major al apărării antiaeriene, colonel generalul Igor Malțev. Iată cum a comentat acesta evenimentele: „Nu sunt un specialist în OZN-uri. De aceea nu pot face decât estimări și nu-mi pot exprima decât propria părere în legătură cu OZN-urile. Potrivit relatărilor martorilor oculari a fost vorba de un disc rotund cu un diametru de 100-200 m. Lateral avea două lumini pulsatoare. Atunci când obiectul zbura pe orizontală, linia imaginară care unea cele două lumini se deplasa în paralel cu orizontul. Aceasta forma un unghi cu orizontul, atunci când obiectul își modifica zborul înspre direcția verticală. În afară de acestea, obiectul se rotea în jurul propriei sale axe și se deplasa pe o curbă ascendentă și descendentă sub formă de S. Erau momente când OZN-ul staționa plutind pe loc, iar alteori zbura de trei ori mai repede decât un avion modern cu reacție. Toți observatorii au constatat că viteza de zbor a OZN-urilor depindea de sclipirea luminilor laterale: cu cât sclipeau mai repede, cu atât viteza era mai mare.

Obiectele zburau la o înălțime care oscila între 1000 și 7000 de metri. OZN-urile se deplasau fără a fi însoțite de nici un zgomot și se distingeau printr-o formidabilă capacitate de manevrare. Se părea că OZN-urile erau absolut imponderabile. Altfel spus, se pare că sunt cumva independente de gravitația Pământului. Nici o ființă de pe Pământ nu dispune astăzi de

mașini cu proprietăți asemănătoare. Pe ecranele radar ale avioanelor și ale unor stații obiectul a fost observat drept fiind marcarea țintei. O stație nu l-a putut recepta."

OZN-uri pe cer – piloții relatează

În august 1967, pilotul de vânătoare Lev Viatkin a avut două întâlniri cu obiecte zburătoare necunoscute, care i s-au întipărit pentru totdeauna în memorie: „Evenimentul s-a întâmplat pe aeroportul militar din Crimeea unde activam pe atunci. Pe 7 august 1967 mă aflam în cabina de pilot a unui avion de vânătoare de pe pista de decolare și verificam capacitatea instrumentelor de la bord. Era ora 6:30 dimineața, soarele nu răsărise încă, pe cer nu se vedea nici un nor. De la o distanță de aproximativ doi kilometri și o înălțime de aproape 300 m a apărut deodată o sferă mare și luminoasă cu un diametru de circa 80 m. Pe fundalul cerului senin putea fi văzută foarte bine; strălucea ca un chibrit aprins. Prin învelișul arzător din exterior sclipea un sâmbure albastru închis, care părea a fi de constituție masivă și dură. Sfera nu plutea, ci zbura prin aer, deplasându-se cu o viteză de 60-70 km/h în contra vântului. Se vedea cum aerul încălzit lăsat ca o urmă de către sferă începuse să licărească. Zborul s-a desfășurat silențios și era învăluit într-o aură de mister și semnificație. După un scurt contact cu stația radio a turnului de control am înțeles că pe aparatul de localizare nu fusese recepționat nici un semnal din partea obiectului zburător. Ofițerul de serviciu a părăsit la îndemnul meu încăperea turnului de control și a urmărit obiectul cu ochiul liber. Știind că aparatul de filmat era pregătit pentru înregistrare – tocmai o verificasem – vroiam să urc pentru a putea filma obiectul din apropiere. Repetatele mele rugăminți au primit însă drept răspuns o interdicție fermă de pornire. Mai târziu am aflat că la turnul de control sfera era considerată fără îndoială drept aparținând unui OZN, iar despre manevra intenționată de mine ce putea fi privită drept începutul unui atac, lumea își făcea griji că ar putea avea urmări. Am urmărit sfera timp de trei minute, când deodată s-a oprit din zbor. Din mijlocul ei țâșnea o rază subțire de lumină care era îndreptată vertical înspre Pământ.

Brusc obiectul s-a înălțat apoi cu o viteză incredibilă și a dispărut instantaneu. Prin căști se putea percepe în acest moment un sunet ce se tot amplifica, până când s-a întrerupt. Toți martorii acestui episod și-l amintesc până astăzi și-mi pot confirma povestea. Cinci zile mai târziu, pe 13 august 1967, în timpul unui zbor de noapte s-a mai derulat încă un episod straniu. „Era puțin după ora 23:00. Am aprins intensificatorul de propulsie și am comandat o înălțime de 1000 m. Am comutat apoi pe semnalul luminos, mi-am anunțat poziția, i-am dat raportul conducătorului de zbor, maiorul Mussatov și am lăsat avionul să ia o curbă ușoară. Afară era o noapte liniștită fără lună, căreia luminoasele constelații îi confereau o aură de farmec. Cred că imaginea firmamentului care i se înfățișează din stratosferă unui pilot diferă de cea văzută de oameni pe pământ. Aerul rarefiat înlesnește perceperea unui număr deosebit de mare de stele. Sunt atât de multe, încât absorb literalmente constelațiile obișnuite. Și asta nu este încă tot: Apare un efect stereoscopic deosebit în cadrul căruia ochiul e capabil să distingă corpurile cerești pe baza diferitelor distanțe dintre ele; astfel, de exemplu, se înfățișează spațial și Calea Lactee. Infinitatea spațiului vizibil te atrage în mod deosebit; un om care trăiește acest sentiment are impresia că este fermecat...

Avionul meu a descris cuminte jumătatea unei curbe și s-a îndreptat apoi în direcția mării. Jos, departe străluceau luminile de la Yalta, vizibile în semirotund. Am controlat ca de obicei instrumentele. În spatele reazemei scaunului se auzea huruitul motorului în funcțiune. Zborul decurgea normal, iar eu respectam coordonatele date. Deodată am văzut însă ceea ce mai târziu nu avea să mai îmi dea pace. Deasupra mea plutea la stânga un obiect mare și luminos sub forma unui oval strălucitor sau a unei lentile puternic convexe. Neliniștit de atât de apropiata prezență a unui străin l-am întrebat numaidecât pe maiorul Mussatov cine se află în apropierea mea. Spre surprinderea mea mi-a răspuns că în afară de avionul meu celelalte aterizaseră. Mă străduiam să nu pierd din ochi ciudatul obiect care mă neliniștise și am zburat cu aparatul într-o curbă spre dreapta. Mintea mi-a fost străfulgerată de gândul la un OZN. M-am ferit de periculoasa apropiere și am încercat să

determin direcția în care se deplasa obiectul. După câteva secunde imaginea a început să se șteargă și lumina devenea tot mai slabă. După ce am descris o curbă întreagă pe partea dreaptă am readus avionul în poziția de pornire. Puțin după aceea am hotărât însă să mai descriu totuși o curbă pe partea stângă ca să nu modific misiunea de zbor impusă.

Încercam în același timp să urmăresc atent spațiul aerian. Abia reglasem înclinația și accelerasem până la viteza dată, când deasupra mea s-a aprins o lumină albă, iar înainte mi-a apărut o rază de un alb lăptos ce se cobora ușor. S-a apropiat rapid și dacă n-aș fi ridicat la timp înclinația avionului aș fi intrat foarte probabil în el. Raza a apucat însă să-mi atingă ușor aripa stângă. În timpul acestui scurt contact am văzut și am simțit un lucru extrem de ciudat: Abia atinsese raza albă aripa avionului, că aceasta (raza) s-a și prefăcut în scântei mărunte și sclipitoare întocmai ca la un foc de artificii. Concomitent avionul era străbătut de o zguduitură puternică. Indicatoarele instrumentelor alimentate din energia de la bord începuseră să se miște dezordonat. Ce se întâmpla? Raza părea a fi dintr-o materie solidă, gândeam eu involuntar, urmărind din priviri coloana strălucitoare ce cobora până jos departe. Câteva secunde mai târziu dispăruseră atât raza cât și lumina de deasupra mea."

Saratov, 26 martie 1980. Temperatura: 3°C. O noapte luminoasă cu lună. La orizontul nordic se vedea un strat de nori îngrămădiți, nu erau păduri prin apropiere. Volganoa se afla la 4 km depărtare. La ora 0:18, deasupra pistei de decolare a aeroportului a apărut un obiect cilindric la o înălțime de 30-40 m de la sol. Potrivit rapoartelor întocmite de personalul aeroportului aflat la acea oră pe terenul de zbor, acest obiect avea un diametru de trei ori mai mare decât cel al unui AN-24. Obiectul a zburat înspre vest, în spate se vedea flacăra motoarelor ce funcționau silențios, iar în față se putea distinge ceva asemănător unei cabine iluminate frontal. Aparatele radar instalate pe aeroport nu au putut localiza obiectul cu pricina. La această oră, din Saratov trebuia să decoleze un aparat pentru un zbor către Erevan, la dorința echipajului însă, startul a fost amânat cu 25 de minute. La ora 0:23, la Saratov a aterizat un AN-24 ce venea din Stavropol și al cărui echipaj era neliniștit de

faptul că la escală fusese cât pe ce să se ciocnească cu un obiect mare de formă cilindrică. Navigatorul Nikolai Borticiuk relatează despre un obiect zburător necunoscut pe care l-a vizionat într-un zbor cu elicopterul deasupra orașului Naltcik în Caucazii Nordici: „Era o zi însorită. Am urmat cursul prestabilit. Am descoperit ținta imediat, în ciuda faptului că la sol existau o sumedenie de reflexii luminoase naturale care tremurau din cauza lacurilor și a râurilor: Obiectul sclipea mai tare și avea o strălucire asemănătoare mercurului. Se afla la o înălțime de 500 m, după ce ne-a văzut însă a urcat la înălțimea noastră – 800 m – îndreptându-se cu o viteză uluitoare înspre noi și mărindu-se treptat. Am început să întoarcem cu 90°. Pe invers, obiectul a repetat și el manevra noastră. Când ne pregăteam pentru aterizare, am văzut că OZN-ul oprise și după un interval de staționare a revenit în poziția sa inițială. Cu ce semăna acest obiect? Cu o sferă argintie. La televizor se difuzase recent un film despre OZN-uri, făcut de japonezi în Alaska. Obiectul nostru semăna întocmai cu cele văzute de noi pe micul ecran.“

După aterizarea elicopterului piloții au relatat că pe ecranele radar se văzuse timp de aproape trei minute cum OZN-ul a survolat zona dimprejurul orașului Nartkal, un oraș satelit al Naltcik-ului. Apoi a dispărut brusc. Fuseseră atât de derutați de apropierea OZN-ului, încât uitaseră să fotografieze pe ecranul radar cursul și înălțimea obiectului. Inginerul de zbor, Vladimir Maistrenko a consemnat după relatările căpitanului de zbor Boris Bușalaiev ce întâmpinase echipajul avionului IAK 40, nr. 87517 al departamentului saratovian din aviația civilă în decursul zborului nr. 5819-8520 de pe ruta Saratov-Stavropol – Tbilissi – Stravopol – Saratov la coborârea în spațiul aerian de la Saratov. Lucrurile acestea sunt confirmate de convorbirile avute cu stația de la sol și care au fost înregistrate pe bandă. Era 2:50 după ora Moscovei – ora locală era conform fusului orar cu o oră înaintea Moscovei. Se crăpase deja de o nouă zi, 28 octombrie 1980. Avionul se afla liniștit în aer. Cu un sfert de oră mai devreme survolase orașul Volvograd cu o viteză de 510 km/h și luase cursul prestabilit. Ce mai noapte! Nopți ca aceasta sunt rare, mai negre nici nu ți le poți închipui. Chiar și într-o noapte fără lună pot fi distinse adesea

malurile gigantului fluviu rusesc Volga și uneori chiar căile ferate sau șoselele. În noaptea aceea însă n-aveau sub ei decât o pădure neagră și deasă. Reactoarele lucrau în liniște. Mecanicul de bord Anatoli Kriukov urmărea indicatoarele instrumentelor care controlau funcționarea motoarelor propulsoare. În întuneric a răsunat dintr-o dată glasul copilotului Vladimir Bogdanez: „Căpitane, ne apropiem de capătul spațiului aerian de deasupra Volvogradului. Sub noi este orașul Kamyșin.“ „Câmpie natală, venim în curând acasă“, se bucura mecanicul de bord și-și freca mâinile anticipând plăcuta atmosferă de acasă și odihna după noaptea nedormită. Au cerut stației Saratov permisiunea de a zbura în spațiul aerian al orașului. După obținerea aprobării s-au înălțat la 3600 m. Înaintea lor se aflau luminile de la Kranoarmeisk. „Coborâți la 2400 m“, a răspuns Saratovul la noua solicitare. Până să mai dea curs somației însă, căpitanul a descoperit un obiect zburător necunoscut, care gonea sub fuselajul lui IAK 40. Obiectul arăta ca un vagon de tren cu geamuri rotunde iluminate, dar fără aripi sau pupă.

Ciudatul obiect zburător care părea să sfideze toate legile aerodinamicii se deplasa cu o viteză ce potrivit estimărilor echipajului era de două ori mai mare decât cea a aparatului lor. S-a îndepărtat în direcția aeroportului civil al orașului Saratov. Pe verticală, cele două mașini erau despărțite de mai puțin 300 m. OZN-ul lovise echipajul și asta de la o asemenea înălțime și cu o viteză de aproximativ 800-850 km/h! S-au interesat la Saratov dacă se mai afla cineva în spațiul aerian, li s-a răspuns însă că acesta ar fi liber și că puteau efectua sosirea în zbor. De ce nu-l văzuse pilotul pe ecranul localizatorului? Căpitanul a mai raportat o dată turnului de control din Saratov faptul că în zona Krasnoarmeisk un obiect zburător de forma unui vagon de tren ar fi zburat la înălțimea lor cu o viteză de 800 km/h, deplasându-se sub avionul lor cu o eșalonare redusă de coborâre și că acesta s-ar fi apropiat acum de oraș. Din partea pilotului au obținut însă din nou informația potrivit căreia pe ecranele radar ale aparatelor de supraveghere nu s-ar fi înregistrat nici un ecou al vreunui alt aparat de zbor. Un avion ce venea dinspre Erevan cu destinația Saratov a confirmat însă faptul că în zona

Volgogradului depășise un obiect sub forma unui vagon pe care-l puteau vedea acum în reflecția luminilor de la Saratov. Obiectul părea să plutească deasupra aeroportului, înălțimea sa era de aproximativ 600 m. Nici de pe platforma de supraveghere însă piloții nu-l puteau vedea cu ochiul liber. IAK 40 a primit somația de a-și reduce înălțimea la 600 m. S-ar părea că obiectul a interceptat de asemenea cele spuse, căci a început să se îndepărteze încet pe un curs de 300-400. În timp ce aparatul a descris o curbă pentru a se pregăti de aterizare, obiectul ce plutea în zona Pristanoie s-a răsucit pe loc, a îndreptat partea cu ferestrele de la bord înspre direcția avionului IAK 40 și a aprins două reflectoare. Echipajul nu mai văzuse o asemenea lumină. Razele erau îndreptate înspre vest și se izbeau vertical de Volga de vârfurile rotunde ale munților din zona Oserki, aflată la o distanță de aproximativ 80-100 km de Pristanoie. Se vedeau relieful împrejurimilor și pădurea de pe coline. Suprafața iluminată avea un diametru de vreo 30 km. Aparatul ce venea dinspre Erevan a confirmat de asemenea vizionarea obiectului și a reflectoarelor. Deodată au auzit o voce din eter: „Aici Tupolev, merg la 9000 m, văd clar reflectoarele." IAK 40 se afla la o înălțime de 300 m, se apropia de cel de-al treilea punct de cotitură, reflectoarele OZN-ului mai străbăteau încă noaptea deasă și întunecată. La executarea celei de-a treia cotituri, obiectul a rămas în spatele lor, iar când IAK a luat cea de-a patra curbă și se pregătea pentru aterizare, în dreapta nu mai era nimic, mai bine zis, nu se mai vedea lumina reflectoarelor și întunericul care domnea încă, înghițise ciudatul obiect zburător: „Ați remarcat ceva?", a întrebat căpitanul după aterizare; „Tupolev" a confirmat strălucirea reflectoarelor la o înălțime de 9000 m. De ce preluase însă legătura fără a specifica numărul avionului și pe frecvența rezervată aterizărilor? Era cu adevărat „Tupolev" cel care făcuse înștiințarea? De ce nu fuseseră piloții în stare să vadă misteriosul obiect zburător nici pe ecranele radar ale aparatului radar de ansamblu, nici pe cele ale aparatului de supraveghere a câmpului de zbor și nici cu ochiul liber de pe platforma de supraveghere? Ce straniu era totul! În scrisoarea pe care mi-a adresat-o, Ludmila V. mă ruga să nu-i dezvălui numele, de teamă să nu i se atribuie halucinații

sau, chiar mai rău, paranoia și să fie astfel nevoită să renunțe la aviație. Dorea totuși să relateze despre caz în măsura în care după descoperirea obiectului toți membrii echipajului și toți pasagerii erau convinși că aici nu era vorba de o apariție naturală, ca spre exemplu un fulger sferic, ci un obiect zburător necunoscut.

Era în 1984, ora 2:50 după ora Moscovei. Avionul de tip TV-154A a luat curs înspre Sverdlovsk în Urali: „În aer era liniște, cerul era senin, avionul se înălța. Când ne aflam *pe curs*, am văzut dintr-o dată în dreapta avionului un obiect luminos, care strălucea puternic. Era de forma unui con răsturnat și se afla la o distanță de 500 m față de noi. Se deplasa cu aceeași viteză ca și noi, avea același curs și se afla la aceeași înălțime. Deodată obiectul a început să se rotească ca un titirez, iar la viteză sporită desfășura cotituri și întorsături. De multe ori se înălța pe verticală în aer pentru a cădea mai apoi ca o piatră și să-și reia poziția inițială. M-am speriat, iar după ce mi-am revenit, i-am făcut și pe ceilalți membri ai echipajului atenți asupra acestui fenomen. Se părea că OZN-ul vroia să-și demonstreze forța. Un timp obiectul ne-a însoțit pe partea dreaptă, urcând și reducându-și apoi înălțimea, păstrând însă constant o poziție paralelă față de avionul nostru. S-a răsucit apoi brusc în direcția noastră și a zburat ca o săgeată peste noi. Căpitanul a solicitat raportul stației de la sol unde nu fusese observat nimic din cele întâmplate. Se părea dintr-o dată că obiectul vroia să ne ciocnească. Și pasagerii își dăduseră seama și erau înlemniți de frică. Căpitanul li s-a adresat acestora și i-a liniștit explicându-le că nu se relatase niciodată despre coliziunea vreunui avion cu un OZN. OZN-ul a revenit pe cursul paralel și ne însoțea din nou. Deodată am auzit din eter vocea căpitanului unui avion ce se îndrepta înspre noi care vedea de asemenea sfera luminoasă, ce părea învăluită într-un strat de foc. Acest lucru însemna că nu eram singurii care remarcaseră obiectul. Diferența de înălțime dintre noi și celălalt era de 600 m. OZN-ul ne-a însoțit timp de aproape 40 minute. Tocmai începusem să ne obișnuim cu ciudățeniile sale, când s-a înălțat pe neașteptate cu o viteză uluitoare și a dispărut. Mai citez și o scrisoare pe care am primit-o de la colegul meu, Vladimir Lisenko, pilot de încercare al

uzinelor Antonov: 8 iulie 1983. Ora 23:30, după ora Moscovei. Înălțime: 7200 m ruta: Novosibirsk – Kuibișev. Echipajul avionului AN-24 PRT: căpitanul de zbor Vladimir Lisenko, copilotul Viktor Nefiodov, navigatorul Valentin Birkin, inginerul de bord Vladimir Netrenko, radiotelegrafistul de bord Anatoli Iankov, constructorul șef Igor Kostin, inginerul șef al testărilor de zbor Alexander Larionov. Pe lângă pasageri, la bord se aflau și numeroși colaboratori ai biroului de construcții de la uzinele Antonov.

Tocmai ajunseserăm la înălțimea prestabilită, când s-a stricat aparatul localizator. Și ne aștepta un zbor cu intemperii! Am raportat serviciului de la sol și ne-am exprimat rugămintea de a ține aparatul nostru sub observație mai atentă și să ne informeze asupra luminărilor interceptate pe localizator până când echipajul va fi îndreptat defectul de la localizatorul de bord. Exceptând pocniturile din căști și din eter provocate de descărcările electrice, legătura era bună, ceea ce ne dădea un sentiment de siguranță. Norii de furtună se întindeau până la o înălțime de 11000-12000 m. În dreapta noastră a apărut deodată un obiect foarte luminos. Razele emise de obiect erau îndreptate înspre nori și iluminau din stratul de nori o porțiune de 40°. În eter se auzeau rapoarte ale altor trei echipaje de avion care confirmau toate cele văzute de noi. Prin radio cineva a spus cu o voce bucuroasă: „Copii, OZN-ul ne ajută să ocolim peretele periculos de nori!“ Și toți cei aflați la bordul avionului și-au exprimat unanim părerea potrivit căreia în situația critică echipajul ar fi fost sprijinit de o civilizație extraterestră, dat fiind că o insulă mică de metal, alimentată cu combustibil este o țintă extrem de potrivită pentru captarea fulgerelor. Astfel a însoțit OZN-ul avionul până ce-a fost înlăturat pericolul de a zbura direct în mijlocul furtunii.

Zborul a decurs bine. În ziua următoare auzeam la telefon vocea precipitată a lui Vladimir. Mi-a mărturisit cum fuseseră ajutați de un OZN în cel mai critic moment. Nu puteam face imediat legăturile. Când am aflat însă împrejurările amănunțite l-am rugat pe Lyssenko să-mi scrie pentru a obține un alt document despre un OZN vizionat. Doresc să mai relatez despre întâmplările observate pe 7 septembrie 1984 de echipajele

a două zboruri de cursă și în care am fost implicat pe două căi. Pe de o parte era echipajul avionului TU-134A, nr. 65798 aparținând aviației civile georgiene de pe zborul 7084 pe ruta Leningrad – Borispol – Batumi – Tbilissi, avându-l căpitan de zbor pe Vladimir Goziridse și copilot pe Iuri Kabacinokov, navigator pe Iosif Tomașvili și inginer de bord pe Mihail Gvenetadse. Startul din Leningrad a fost luat cu o ușoară întârziere. În eter era liniște. Trecuse de miezul nopții, se crăpase de dimineață, 7 septembrie 1984. La pătrunderea în spațiul aerian supravegheat al capitalei bieloruse Minsk echipajul avionului a interceptat întrebarea pilotului, dacă a observat ceva. Kalacinikov i-a răspuns că nu văzuseră nimic, a indicat însă faptul că în spațiul aerian s-ar mai afla un aparat care le venea în întâmpinare, și anume un TU-134. De cealaltă parte era echipajul celui de-al doilea avion, zborul 8352, ruta Tbilissi – Rostov – Tallinn, avându-l căpitan de zbor pe Igor Cerkașin, copilot pe Ghenadi Lasurin, navigator pe Evgheni Ognev și mecanic de bord pe Ghenadi Koslov.

După 7 septembrie a trebuit să mă ocup de formalitățile legate de internarea în spital a căpitanului echipajului georgian, Vladimir Goziridse. Goziridse a murit la spitalul Botkin din Moscova unde nu i se putuse pune nici un diagnostic precis, nefiind constatate decât complicații însoțitoare, tumori ale măduvei și o necroză extensivă.

Imediat după moartea căpitanului m-a sunat din nou Arvid Mordvin, secretarul comisiei de cercetare a fenomenelor neobișnuite ca să mă roage cu o voce îngrijorată să mă ocup de aceleași formalități de internare și pentru copilotul avionului TU-134A, Iuri Kabacinikov. Acesta ar avea arsuri punctiforme pe ochiul interior și încă câteva indispoziții. Ziaristul Serghei Omelcenko a extras un fragment din expertiza medicală ce nu i s-a făcut direct la Moscova, ci abia într-un moment ulterior la Tbilissi: „Iuri Kabacinikov a fost expus unei radieri electromagnetice de compoziție fizică necunoscută. Judecând după rezultatele electrocardiogramei și ale electroencefalogramei, influențarea s-a produs prin intermediul unei raze relativ subțiri care a provocat leziuni pe creier și la mușchii cardiaci. Abaterile constatate sunt unice în practica medicală, nemaifiind

descrise niciodată în literatura de specialitate (prof. dr. med. Konstantin Zindadse)." Referitor la ceilalți membri ai echipajului nu-mi sunt cunoscute alte amănunte. Mult mai târziu am primit o scrisoare de la Igor Cerkașin, căpitanul de zbor al aparatului eston. În afara raportului cu privire la cele întâmplate în aer în acea dimineață de 7 septembrie 1984, plicul mai conținea și un desen.

Era ora patru dimineața, înălțimea de zbor era de 10600 m, până la Minsk mai erau încă 120 km când a aruncat o privire pe cer, sus în dreapta copilotul a remarcat o stea mare, ce nu sclipea. Nu era vorba de o stea, ci de o pată galbenă de mărimea unei monede de cinci copeici, dilatată pe margini. Din pată țâșnea o rază foarte subțire de lumină care se îndrepta pe verticală spre Pământ. Apoi raza s-a îngroșat și s-a transformat într-un con strălucitor de lumină. Din acest moment vedeau cu toții ce se întâmpla pe partea dreaptă a avionului. S-a format un al doilea con care era mai lat, dar mai palid decât cel dintâi, apoi un al treilea – și mai lat și perfect luminos. Tot echipajul avea același sentiment: un obiect zburător necunoscut plutea la vreo 40-50 km deasupra pământului. Era incredibil, la lumina razei conice se putea vedea însă tot ce era pe Pământ: case, mașini, șosele. Ce intensitate putea să aibă acest *reflector*!

Raza reflectorului și-a schimbat direcția, luând în vizor avionul. Piloții vedeau acum un punct alb orbitor, care era înconjurat de cercuri concentrice colorate. Brusc s-a aprins punctul alb și în locul său s-a format un nor verde. „Și-a declanșat motoarele și începe să gonească", a spus copilotul. Iar căpitanului i s-a părut că obiectul se apropie cu o viteză uriașă, tăind cursul avionului. Igor Cerkașin i-a strigat navigatorului: „Să i se comunice stației de la sol!" Dar ce coincidență ciudată: la primele cuvinte ale navigatorului, obiectul s-a oprit. Turnul de control din Minsk a luat la cunoștință raportul echipajului din avion și a răspuns ironic că nici pe cer și nici pe ecranul radarului nu se vedea nimic. Norul verde a coborât brusc, aflându-se însă încă sub înălțimea pe care o avea avionul. Apoi a urcat din nou pe aceeași direcție verticală. S-a aruncat la dreapta și la stânga. Încă o dată în jos și în sus, pentru ca apoi să ia în sfârșit poziție față de avion. Zbura în urma lui de parcă era legat de el; la o înălțime de 10600 m și cu o viteză de 800 km/h.

În nor jucau luminițe: se aprindeau și se stingeau iară ca ghirlandele cu beculețe de pe pomul de Crăciun. Pe orizontală au apărut apoi lumini sub formă de zigzag. Navigatorul raporta conștiincios stației tot ce se întâmpla. Drept răspuns se auzea vocea agitată a pilotului: „Urmăresc o pâlpâire la orizont. Unde vedeți norul?" La care răspunsul navigatorului a fost: „Corespunde întru totul." Norul a continuat să se transforme. Din el s-a dezvoltat o *coadă* care sus era lată și la capăt îngustă și care semăna cu un vârtej. S-a format o *virgulă*. Apoi coada a început să se înalțe peste orizont, iar norul s-a transformat din forma eliptică într-una pătrată. Acum avionul era escortat de către un *avion noros* ascuțit, fără aripi și cu o coadă teșită. Lumina galben și verde. Acolo unde la avion se aflau reactoarele, el părea să aibă un sâmbure tare. În cabina pilotului a intrat o stewardesă. „Pasagerii vor să știe ce anume zboară pe lângă noi." Igor Cerkașin a oftat: „Spune-le că ar fi un nor galben pe care-l străbat luminile orașului. Iar pata cea verde ar fi o aureolă boreală." În acest moment încă un avion a pătruns în zona aeriană supravegheată a orașului Minsk: vehiculul georgian din Leningrad zbura în întâmpinarea echipajului talinez. Cele două avioane erau despărțite de vreo sută de kilometri. Era imposibil să nu observi uriașul obiect noros de la o distanță atât de mică. La întrebarea lui Cerkașin dacă vede ceva, Vladimir Goziridse, căpitanul avionului TU-134A a răspuns negativ. Turnul de control de la Minsk care vedea acum foarte bine *obiectul zburător sub formă de nor* i-a dat echipajului georgian coordonatele referitoare la direcția în care acesta trebuia să repereze neobișnuita apariție. Membrii erau însă ca orbiți și nu și-au putut recăpăta vederea decât atunci când mai rămăseseră doar 15 km până la întâlnire. Descrierea pe care aceștia au dat-o a corespuns integral cu ceea ce văzuse echipajul eston. Împreună cu *obiectul sub formă de nor*, TU-134 a zburat din Tbilissi peste Riga și Vilnius, având curs către Talin. Turnurile de control ale acestor orașe au localizat fiecare tandemul neobișnuit. La survolarea lacurilor Peipus și Pskov echipajul lui Igor Cerkașin a putut estima datele *avionului noros*: TU-134 se deplasa la o distanță de 120 km de lacuri, *avionul noros* înspre dreapta, mai aproape de direcția Tartu. Din sâmburele tare a țâșnit iarăși o rază. Pe nor a căzut o pată

de lumină și s-a târât pe Pământ. Obiectului i s-au putut estima dimensiunile. Acum se putea vedea că era de aceeași lungime ca și lacul Pskov. Până la Talin zborul s-a desfășurat sub însoțirea OZN-ului. Turnul de control din Talin a anunțat că pe ecranul radarului din aeroportul talinez nu se vedea numai TU-134. În urma ecoului acestuia, pe radar se mai mișcau încă două ecouri, chiar dacă în aer nu se mai afla nici un alt avion. În plus, aceste două semnale luminoase erau vizibile permanent, în timp ce semnalul avionului dispărea și apoi apărea. Multe relatări interesante despre apariția OZN-urilor provin din Voroneș. „Într-o zi, era în anul 1984", își amintește mecanicul de bord Konstantin Morosov, „avionul nostru de tip IL 14 se afla pe ruta Voroneș-Moscova. Zburam noaptea și conform regulamentului, îndatorirea mea era de a verifica funcționarea mecanismelor. La inspectarea lor vizuală am remarcat dintr-o dată prin fereastra de pe partea dreaptă a avionului o sferă roșie strălucitoare care ne-a depășit pe cursul nostru. L-am informat neîntârziat pe căpitanul de zbor care a înclinat avionul înspre dreapta pentru a putea vedea mai bine. După ce descoperise sfera mi-a dat ordin să nu o pierd din ochi. După câteva clipe OZN-ul era exact lângă noi și s-a lăsat între aripioara de înălțime și suprafața laterală stângă. Mi-am făcut socoteala că urma să apară undeva înaintea noastră. Nu am reușit însă să-l descopăr. După un timp am văzut că de avionul nostru se apropia din nou o sferă ce semăna cu discul Lunii, dar care era de altă culoare. S-a apropiat rapid de aripa noastră dreaptă și după o aprindere bruscă s-a transformat deodată într-un uriaș obiect luminos. I-am măsurat din ochi perimetrul care era atât de rotund de parcă fusese desenat cu compasul și i-am estimat un diametru de vreo 50 m. Treptat, OZN-ul a urcat la aceeași înălțime cu suprafața destinată încărcăturii avionului nostru."

După câteva secunde s-a aprins o altă lumină de culoare roșie. În acest moment OZN-ul egalase perfect avionul. Brusc, ochii mi-au fost orbiți de o puternică lumină de reflector despre care abia mai târziu mi-am dat seama că era formată din două coloane luminoase, iar însoțitorul nostru neinvitat ni se apropia tot mai mult. Mi-am continuat observările, însă lumina reflectorului era atât de intensă, încât m-am îndepărtat pentru

câteva clipe de geam. Când mi-am reluat poziția, am văzut că OZN-ul își modificase poziția și că nu mai avea îndreptată suprafața către avion, ci acum stătea pe cant și arăta ca un obiect turtit. Treptat a încetat să mai strălucească și îl puteam observa atent. Era total transparent, ușor verzui și se compunea din două cupe separate așezate una într-alta, între care se aflau bârne mai închise la culoare cu o lungime de 60-70 cm. Nu puteam să renunț însă la ideea că echipajul OZN-ului trebuia să se afle și el pe undeva. M-am uitat încă o dată cu atenție și am mai descoperit o cupolă situată exact în centru. Din ea țâșnea o lumină aurie. Aici am văzut o sumedenie de stâlpi de diferite diametre care uneau partea superioară a încăperii interioare cu cea inferioară. Camera aceasta interioară a început dintr-o dată să se umple cu un gaz alburiu care venea de undeva de jos și care arăta ca fumul. Obiectul s-a aprins și a luminat din nou și deodată am văzut o ființă mare cu înfățișare umană, al cărei veșmânt amintea de rasa unui preot și care-o acoperea până-n picioare. Părul și-l purta pieptănat pe spate și avea trăsăturile feței regulate. I-am estimat vârsta în jur de 50 de ani. Atunci când obiectul s-a așezat în fața avionului, lumina a dispărut. Obiectul s-a deplasat apoi mai spre dreapta pe deasupra suprafeței de încărcătură și s-a îndepărtat sclipind în albastru închis. S-a transformat iarăși în acea sferă roșie pe care o văzusem la început. Doresc să mai subliniez faptul că acest spectacol a fost urmărit de către întregul nostru echipaj.

Vizionări de OZN-uri în orașele Uniunii Sovietice

Pe 12 iulie 1964, Viktor Zaițev din Minsk zbura cu un TU-104 A de la Leningrad către Moscova. Zborul se desfășura la 8000 m înălțime cu o viteză de peste 800 km/h. Pasagerul ocupase un loc la fereastră pe partea stângă, stătea cu fața în direcția de zbor și privea norii de jos. Era cald, strălucea soarele. Multe dintre perdele erau trase, iar majoritatea pasagerilor dormitau. La jumătatea drumului, către ora 17:25, sub fuselaj a trecut un avion gigantic, gonind în mare viteză în unghi drept față de direcția de zbor a aparatului ce venea dinspre Leningrad: „Mi

s-a părut că acest bombardier uriaș s-a îndepărtat într-o asemenea măsură de o construcție cunoscută mie, încât l-am văzut direct din spate. Mă gândeam în acest moment cât de prost erau coordonate zborurile, căci fusese cât pe ce să se ajungă la o coliziune. Aș fi rămas probabil ferm convins că văzusem un bombardier ciudat, dacă la o distanță de aproape trei kilometri de avionul nostru obiectul zburător nu și-ar fi schimbat cursul cu vreo 90° și n-ar fi început apoi să zboare în paralel cu aparatul nostru pe care datorită vitezei sporite l-a și depășit. Când a cotit, obiectul și-a micșorat viteza și a luat o poziție ciudată. Am putut vedea limpede că nici măcar nu era vorba despre un bombardier cu aripi, ci despre un obiect zburător sub formă de disc. Pe partea superioară a obiectului se întrezărea o ridicătură. După ce a zburat pe lângă noi, obiectul s-a scufundat într-un munte alb de nori. Diametrul său întrecea cu mult lungimea lui TU-104A. Aparatul de zbor strălucea argintiu ca aluminiul și s-a ridicat de pe norii albi.“

Pe 24 septembrie 1965, astronomul, inginerul de măsurători cadastrale și lectorul planetariului moscovit Larissa Zehanovici a urmărit în Novyi Afon la Marea Neagră zborul unui aparat neobișnuit: „Seara m-am scăldat în mare, vremea era minunată, aerul curat și clar. Trecuseră aproximativ 20 de minute de la apusul soarelui. Înotam înspre malul de care mă mai despărțeau aproape 100 de metri, când atenția mi-a fost captată de un punct negru ce apăruse brusc pe cer dinspre vest. Câteva secunde mai târziu puteam să disting deja silueta alungită a acestui obiect. M-am gândit că trebuia să fie vorba despre un avion. Pe urmă am remarcat că nu emitea nici un zgomot în zbor și-apoi nici măcar nu avea aripi.

Obiectul care părea a fi aproape negru a survolat marea în paralel cu țărmul de la vest înspre est. Nu s-a apropiat mai mult de 300-400 m și după ce coborâse până la 100 m, obiectul a întors pe un unghi de 90° în direcția malului și s-a îndepărtat înspre nord, câștigând din nou înălțime. În acest moment obiectul a început să se desfășoare de-a lungul axei longitudinale, evidențiindu-i-se astfel forma de disc. În mijloc strălucea o fâșie luminoasă. Obiectul s-a deplasat mai departe, lumina se identifică și după câteva secunde putea fi văzută

următoarea imagine: în mijlocul cercului se afla o fereastră gălbuie ce lumina și al cărei diametru era pe jumătate cât cel al întregului disc. Deasupra malului corpul zburător și-a continuat zborul, sporindu-și altitudinea, dimensiunile sale se micșorau încontinuu, în final a redevenit un punct și a dispărut. Durata întregii apariții s-a limitat la un singur minut, probabil chiar ceva mai mult."

Andrei Letkov, inginer din Saratov a urmărit în trei rânduri obiecte zburătoare necunoscute.

„Între orele 22:00 și 23:00 ale unei seri din toamna lui 1981 am văzut zburând foarte repede un obiect sub formă de fus care avea așezate pe lateralele bordului puncte luminoase în genul hulourilor sau al reflectoarelor de dimensiuni mici. De-a lungul autostrăzii obiectul survola sectorul leningrădean al orașului Saratov. La o distanță de aproximativ 150 m acesta era urmat de un obiect mult mai mare ce strălucea în galben, care semăna cu cel dintâi și îi repeta întocmai mișcările acestuia. Au staționat deasupra centralei electrice, au plutit o vreme deasupra ei și apoi au dispărut cu o întorsătură de 90°."

A doua oară Andrei Letkov a văzut un OZN pe când slujea în armată în 1983. Trupa lui tocmai primise mașini noi care stăteau acoperite cu prelate într-o poiană din pădure, în condițiile în care de câteva zile erau deja urmăriți de cinci soldați. În noaptea Anului Nou dinspre 1983, era de pază Letkov. Era răcoare și cerul era senin. Deodată a observat că pe poiana în care se aflau mașinile a căzut umbra întunecată a unui elipsoidal foarte mare care avea un diametru de 25-30 m și care se deplasa silențios pe cer la o înălțime de 30°. Obiectul a plutit apoi deasupra luminișului și a aprins trei reflectoare uriașe ale căror raze erau îndreptate în jos. După ce staționase în aer vreme de aproape un minut, luminile obiectului s-au stins din nou. Obiectul sosit dinspre nord a urcat pe verticală și s-a îndreptat înspre sud. Neașteptata apariție și tot atât de brusca dispariție a obiectului zburător au fost urmărite de peste 70 persoane.

În august 1985, Letkov a observat pentru a treia oară un OZN la Saratov. Un sentiment de teamă l-a trezit noaptea din

somn. S-a sculat, a privit pe fereastră și a înlemnit. În fața geamului plutea foarte aproape o sferă fosforescentă al cărei diametru avea în jur de 6-7 m după ce staționase în liniște două-trei minute în aer, s-a pus încet în mișcare. Sfera a plutit apoi peste fabrica de avioane în care lucra pe-atunci Letkov. Obiectul acesta a fost observat deopotrivă de membrii pazei fabricii și de Evgheni Sidorenko, șeful halei de montaj. Faptul că văzuse OZN-uri de trei ori nu exercita nici o influență negativă asupra sănătății lui Letkov sau a stării sale psihice. Singura schimbare pe care a observat-o la el a fost brusca dorință de a scrie poezii. Nu e prea limpede dacă efectul acesta se datorează OZN-urilor sau dacă stresul și teama trăită i-au scos la lumină talentul poetic.

Era în septembrie 1983, în jur de ora patru dimineața. Pe cer nu era nici un nor. Evgheni Iașin mergea cu tramvaiul care ajungea dintr-o suburbie a Saratovului până în oraș. În afară de el, în vagon se mai aflau încă zece persoane. Când a privit pe fereastră înspre direcția Volgăi a văzut la circa 100 m deasupra pământului un OZN sub forma unui torus, care emitea în toate direcțiile raze de un alb orbitor. Lumina reflectoarelor principale părea să completeze lumina surselor mai slabe de culoare galbenă și verde deschis, de așa manieră încât întreaga suprafață superioară a acestui torus emitea lumină. Sursele de lumină se distingeau clar, dar nu în ordinea în care erau aranjate în diferitele puncte de pe suprafață. Când a urcat tramvaiul un deal, torusul s-a putut vedea un pic de sus și din lateral; la coborâre puteau fi văzute foarte clar reflectoarele inferioare ale obiectului. Având un diametru de 10-20 m, acesta plutea la o înălțime de 100-150 m. Distanța până la obiect era în jur de 2 km. Sfera lumina atât de puternic, încât vatmanul nu și-a putut continua drumul. Acesta a oprit și toți călătorii au urmărit spectacolul atâta vreme până când, mărindu-și altitudinea, obiectul a dispărut în direcția aeroportului. Alexander Griasnov, colaborator științific al Institutului de Psihologie al Academiei de Științe a URSS a descris într-o scrisoare ce a urmărit într-o noapte din toamna lui 1984 între orele 22 și 23 la Saratov: „Pe cer a apărut dintr-o dată un nor luminos de culoare turcoaz în interiorul căruia plutea un obiect cilindric

de culoare metalică. Puțin timp după aceea, cilindrul, care se vedea foarte bine înlăuntrul norului, dar care în exterior se pierdea în întunericul cerului a emis o rază de lumină galbenă. În jurul norului se vedeau stele obișnuite. În apropierea razei celei dintâi a mai apărut o a doua și încă o a treia. Toate aceste trei raze au început apoi să se miște încolo și încoace asemeni unei pendule. Imediat după aceea se învârteau ca spițele unei roți în jurul cilindrului. Puțin mai târziu spițele rotitoare au dispărut din nou. N-a mai rămas decât o singură rază care a fost retrasă după un timp asemeni unei antene telescopice. Însuși obiectul a început apoi să se legene în interiorul *norului*, a țâșnit din el și s-a înălțat descriind o curbă mare."

Este caracteristic ca un asemenea obiect sub formă de „roți rotitoare cu spițe" să fie vizionat adesea deasupra Saratovului. Zece persoane au semnalat comisiei de cercetare a OZN-urilor indicii ale acestui obiect, printre care și docentul catedrei de psihologie de la Universitatea din Saratov, Aleksei Pokupalin. Fenomenul a durat aproximativ jumătate de oră și a fost urmărit de o mulțime de oameni care se plimbau pe malul Volgăi – „malul cosmonauților".

În ziua următoare, scrie pensionara în vârstă de 60 de ani Nadeșa Bessedina din Saratov, ea și alte 20 de persoane au văzut acest interesant spectacol deasupra fabricii de frigidere a orașului. Mergea cu tramvaiul nr. 3, când peste fabrică a apărut dintr-o dată o sferă uriașă gri metalizat al cărei diametru a atins în curând 50 m și care plutea când peste șosea, când peste terenul fabricii. În interiorul sferei se afla un sâmbure auriu cu diametrul de un metru, care ori se învârtea, ori sclipea. Deodată inelul gri a început să se micșoreze de parcă era atras înspre centru și în două, trei minute a dispărut complet. N-a mai rămas decât sâmburele, care a zburat în spirală cu un vuiet încet înspre nord, unde a fost vizionat de multe persoane. Totul a durat probabil o jumătate de oră. În mod curios, toate manevrele OZN-urilor care au fost vizionate la Saratov s-au desfășurat deasupra marilor fabrici. Seara târziu, sau mai precis, în noaptea de 16 martie 1989, Emil Iakubovski a primit un telefon de la unul dintre studenții săi de la Universitatea din Sverdlovsk, pe nume Evgheni Stankevici: „Tocmai a zburat un

OZN deasupra fabricii de instalații chimice: o sferă care emite raze. N-ați putea suna la stația hidrometeorologică sau la aeroportul Kolzovo pentru a întreba ce a fost asta? Cei de acolo puteau să o vadă și ei."

Telefonul îi stârnise interesul. Multor locuitori ai orașului Sverdlovsk le este cunoscut faptul că la ei pe cer apar *sfere luminoase, elipsoide și chiar roți* ca cele văzute de el. Iakubovski a sunat la observator, n-a reușit din păcate să afle însă nimic. O doamnă cercetase într-adevăr cerul, nu observase însă nimic; cealaltă fusese ocupată cu transcrierea datelor și nu se uitase deloc la cer.

În dimineața următoare telefoanele din redacția ziarului *Vecernâi Sverdlovsk* se încinseseră în urma numeroaselor apeluri prin care martorii oculari relatau despre zborul nocturn al neobișnuitului obiect. Cine încearcă să determine aspectul OZN-urilor și ruta lor de zbor în urma acestor telefoane, va obține aproximativ următoarea imagine: „Zbura o sferă luminoasă, ca o minge din care țâșneau raze." (Tatiana Telvanovskaia, inginer la uzina de beton armat) „Razele se despărțeau ca într-un evantai și erau de lungimi diferite" (Natașa Kislizyna, pensionară). „Semăna cu un fluturaș de badminton" (Vladimir Fedorov, elev în clasa a șaptea la Școala nr. 70). „A apărut un punct luminos în urma căruia pe un unghi de 90° se dispersa o coadă de lumină eterogenă. Punctul era alb-albastru, nu se vedea în spatele norilor." (Marina Gherasimova, asistent științific). Despre faptul că în spatele norilor se mai ascundea din când în când câte un obiect luminos mai relatează și alții. „Dintr-o sursă de lumină se răsfrângeau multe raze. Aveai impresia că încăperea era iluminată din spate. Obiectul dispărea pe neașteptate, reapărea după vreo cinci secunde, dar nu mai avea raze" (Anatoli Gmyria, inginer). „Pe cer zbura o sferă luminoasă albastru deschis cu trei raze netede, albastru închis. Se ascundea în spatele norilor, apoi reapărea și lumina din nou" (Andrei Komolikov, asistent științific). „Am văzut că s-a mai arătat un obiect de aceeași factură cu patru raze care se despărțeau în spate" (Victor Verșinin, inginer).

Declarațiile ofereau de asemenea informații cu privire la traiectoria sferei: „Mergeam în direcția străzii Ural și am văzut

că acolo zboară o sferă pe cer. După culoare arăta ca o stea din care țâșnea ca dintr-o lanternă o rază de lumină. Zbura încet de la nord-vest înspre sud-est“ (Nina Kokușkina, inginer). Dacă însemnezi pe o hartă a orașului punctele în care a apărut sfera, atunci linia care unește aceste puncte va corespunde întocmai cu ruta stabilită de Nina Kokușkina. Sute de locuitori ai orașului Sverdlovsk urmăriseră în data de 16 martie 1989 către ora 20:10 această apariție ciudată de pe cer. Peste capetele lor zbura un obiect misterios care emitea lumină și lumina singur, care traversa orașul și dispărea în zona aeroportului Kolzovo. Este interesant că într-alt loc din URSS era vizionat în același timp un alt OZN, chiar dacă de altă factură. Privitor la acest eveniment Vladimir Goncearov relatează în scrisoarea sa cele ce urmează: „Pe 16 martie călătoream împreună cu alte șase persoane într-un vagon special aflat la capătul trenului personal nr. 244 de la Priobie înspre Sverdlovsk. Către ora 20:00 (ora locală), în zona gării *Geologiceskaia* am văzut o apariție deosebit de interesantă. Văzut din direcția mersului, la dreapta căii ferate a apărut deodată la orizontul nocturn un uriaș elipsoid luminos care strălucea mai tare decât Luna. Elipsoidul se deplasa pieziș pe direcția trenului. Nu se auzise nici un zgomot. Se distingea limpede o mișcare de iradiere și o modificare în interiorul elipsoidului, precum și o deplasare a obiectului pe direcție verticală. Elipsoidul s-a îndreptat cu viteză înspre tren, l-a *ratat* însă la o centimă si a traversat calea ferată din spatele vagonului nostru. Ajuns pe partea cealaltă a dispărut după câteva minute.“ Ce se petrecuse pe 16 martie nu era un caz singular. Peste Sverdlovsk zboară demult OZN-uri. Uneori nu apar sfere, ci *segmente sau elipsoide* ce iradiază o lumină puternică care ar putea fi asemuită probabil celei emise de reflectoare. Două scrisori din arhiva ziarului *Vecernâi Sverdlovsk* stau de asemenea drept mărturie în acest sens: „La ora 23:20, în data de 16 aprilie 1985 am observat la intersecția dintre Strada Strungarului colț cu Strada Craul un obiect care se deplasa constant dinspre uzina metalurgică în direcția fabricii de cabluri și care lumina sub el o suprafață imensă. Era ciudat totuși faptul că lumina nu cădea sub formă de raze și că în timp ce obiectul se deplasa mai departe, locul iluminat de

acesta rămânea iluminat vreme de mai multe minute. Am urmărit obiectul aproape două-trei minute, apoi sursa de lumină s-a stins, iar în scurt timp obiectul zburător a dispărut într-o curbă abruptă, accelerându-și viteza. Zbura fără nici cel mai mic zgomot, domnea o liniște deplină. Nici măcar aerul din jurul corpului nu a vibrat de la această accelerare uriașă. Un lucru e sigur: obiectul poate fi direcționat și dispune de o enormă sursă proprie de energie." (Martori: patru taximetriști). O altă scrisoare privind același incident a trimis și funcționarul de la căile ferate Anton Hamatov. Potrivit relatării sale a văzut la o înălțime de 300 m un aparat care zbura silențios dinspre nord-vest înspre sud-est. „Tocmai adusesem un marfar în gară și când m-am uitat întâmplător pe cer am văzut un aparat care ne lumina. Funcționarul dintr-o altă locomotivă Diesel îi striga mașinistului său prin stație să stingă farurile. M-am adresat și eu prin stație spunându-i să privească pe cer în direcția nordului, acesta îi strigă însă a doua oară mașinistului său să stingă odată farurile." La care eu repetam: „Nu mai țipa, nu trebuie să stingă nimic pentru că farurile locomotivei nu sunt aprinse, uită-te pe cer înspre nord." Scrisoarea nu numai că evocă o imagine vie a celor întâmplate acolo, dar putem estima prin intermediul ei chiar intensitatea luminii radiate de obiectul zburător necunoscut. Funcționarul care văzuse deja de mii de ori aprinderea și stingerea farurilor locomotivei confundase lumina familiară lui de pe pământ cu cea care venea dinspre cer.

Despre însoțirea de o lumină a apariției OZN-ului au relatat și alți martori care pe 16 aprilie 1985 au văzut un OZN la Sverdlovsk. Înr-o scrisoare ce numește drept expeditor *Fabrica de Ceasuri, Strada Vaineză 16* se găsește următoarea frază: „Am urmărit un obiect ciudat care se deplasa pe cer. Zbura dinspre vest spre est și era de forma unui reflector uriaș din care se îndreptau trei-patru raze pe Pământ."

Același incident este relatat și într-o altă scrisoare, care din păcate nu a fost însă semnată („Nu îmi dau numele și adresa, locuiesc într-o suburbie a orașului Sverdlovsk"): „Ieșisem seara din tura a doua, când am devenit pe drumul spre casă martora unei minuni. De cealaltă parte a podului aflat în apropierea

fabricii de parfumuri oprise un bărbat care mi-a strigat ceva ce nu putusem înțelege imediat. Apoi mi-a arătat înspre sus. Eram în mijlocul podului. Din cer luminau atât de tare razele unui reflector încât puteai găsi în stradă și un ac. Nu-mi amintesc prea bine câte raze erau, cred că erau însă vreo patru. Viteza obiectului zburător era foarte redusă, cred ca era cam aceeași cu a unui elicopter." În septembrie și în prima jumătate a lunii octombrie zeci de locuitori ai orașului Salsk, situat la nord-est de Marea Neagră au fost martorii unor fenomene neobișnuite de pe cer. În urma evenimentelor din 15 septembrie 1989, directoarea Școlii nr. 6, profesoară de fizică și astronomie Valentina Șavirina a relatat: „După ora 14:00, pe cerul senin au apărut pătrate mici și albe în care se aflau simboluri matematice și cifre înscrise cu caracterele poștale obișnuite la noi. După părerea mea este imposibilă analizarea lor din perspectiva cunoștințelor noastre științifice." Redactorul ziarului *Slaskaia Step*, Viktor Pletnev a avut lungi discuții cu martorii oculari, care au relatat următoarele: 26 septembrie. Marina Lemioșkina din clasa a V-a: „În ultima oră, la cursul de științe ale naturii un coleg a strigat în clasă: „Priviți! Priviți!" Toți s-au întors la ferestre. Am văzut că pe cer se întâmpla ceva ciudat. Mai întâi am distins limpede două semne de întrebare, ca și cum erau scrise cu aburi. Semnele de întrebare s-au transformat apoi în cifre de doi între care se afla o linie de minus, după cifrele de doi au venit două cifre de șapte și la un anume spațiu au mai apărut încă trei de șapte." Sveta Demcenko din clasa a VIII-a: „Ceasul arăta ora 14:45. Mă ocupam în sala de cursuri cu elevii de clasa a cincea. În prag a apărut deodată Natașa Kravcenko dintr-a 8-a D și anunță agitată: „Repede, uitați-vă pe cer!" Acolo am văzut semne algebrice de „mai mare ca" (>) aranjate în trei perechi. După vreo zece minute le-am dat drumul elevilor dintr-a cincea și am mers la fereastră împreună cu profesoara de matematică Tatiana Primaia. Pe cer se puteau distinge atunci cifre: mai mulți de *doi* și de *șapte*. Profesoara Nina Levcenko spune: „În ziua aceea mă dusesem cu elevii din clasele mai mari la colhozul *Iușni* pentru a culege roșii. Primul lucru pe care l-am văzut pe cer au fost pătratele. Erau multe și se succedau la distanțe egale. Se deplasau la o înălțime foarte mică." Andrei Kliucikin din clasa a X-a: „Pătra-

tele și dreptunghiurile s-au desfășurat pe o distanță de aproape un kilometru și jumătate. Apoi s-au transformat în semne de „mai mare ca": două semne, spațiu, de două ori două semne, iarăși spațiu, pe urmă încă o dată patru semne la un loc, apoi două și șase împreună. Părea a fi un aranjament ingenios."

Vadim Riakov, directorul fabricii de baroase și compresoare: „După ora 14:00 m-am dus pe terenul fabricii și când ne-am uitat pe cer am descoperit pătrate umplute cu cifre. Un fenomen unic." 26 septembrie. Valentin Lemioșkin, locuitor din Salsk: „Către ora 7:00 seara mă aflam în Moskviciul meu și-mi așteptam familia care era în vizită la niște cunoștințe. Pe cerul întunecat am văzut deodată direct înaintea mea o sferă strălucitoare de culoare verzui-gri-albăstruie. Era ceva mai mare decât Luna și continua să crească. Au venit și copiii mei care au început și ei să urmărească imaginea ieșită din comun. În curând sfera a pălit și s-a dizolvat." Vitali Demcenko din clasa a VIII-a: „În fața casei noastre am văzut într-o seară cum chiar sub ochii mei, pe cer se umfla o sferă verzui-azurie."

Vasia Surin și Șenia Blinov sunt elevi. Unul merge în Voroneș la Școala nr. 82, celălalt la Școala Nr. 33. Cei doi sunt legați de o întâmplare incredibilă. Ei și cu Iulia Solohova și încă alte 40 de persoane adulte au devenit la 27 septembrie 1989 martorii aterizării unui OZN în parcul din apropierea străzii Mendeleev. Băieții jucau fotbal în parc. S-a înserat. La ora 18:30 au văzut o lumină rozalie pe cer, apoi au zărit o sferă de culoare purpurie. Sfera cu un diametru de aproape 10 m se rotea la o înălțime de 12 metri deasupra Pământului și se vedea că sub ea se apleca și iarba din parc. În scurt timp, OZN-ul s-a îndepărtat, s-a reîntors însă după câteva minute și plutea din nou deasupra parcului. Se apropiaseră de-acum și persoane adulte. În partea inferioară a sferei s-a deschis o lucarnă. A apărut o făptură de vreo trei metri care avea trei ochi. Era îmbrăcată într-o salopetă argintie și purta o plăcuță pe piept și în picioare cizme de culoarea bronzului. După ce scrutase împrejurimile, făptura a închis clapa lucarnei, iar sfera a început să plutească în jos, îndoind un plop.

OZN-ul a aterizat. Lucarna s-a deschis din nou și au coborât două făpturi. Una dintre ele era aparent un robot. Cealaltă a rostit ceva după care pe pământ a apărut un dreptunghi lumi-

nos cu dimensiunile 30 cm x 50 cm; străinul a mai spus încă ceva și dreptunghiul a dispărut. Apoi a mai umblat un pic la robot, declanșându-i acestuia alergarea mecanică. În acest moment unul dintre băieți a început să țipe de frică. Extraterestrul s-a uitat la el cu ochii strălucitori; băiatul a înlemnit și nu s-a mai putut mișca. Acum țipau toți cei care urmăriseră scena. Sfera, străinul și robotul au dispărut. După cinci minute au reapărut sfera și făptura cu trei ochi. Pe de o parte îi atârna un fel de pistol, o țeavă lungă de o jumătate de metru pe care a îndreptat-o către băiatul de aproape 16 ani. În urma acestui gest, băiatul a dispărut. Extraterestrul a urcat în sfera care s-a îndepărtat în mare viteză. Atunci a reapărut și băiatul dispărut.

Reconstituirea acestei aterizări a OZN-ului a fost realizată în urma relatărilor câtorva martori. Mai poate fi adăugat faptul că în intervalul cuprins între 23 și 29 septembrie 1989, locuitorii din Strada Putilin au vizionat de mai multe ori apariția OZN-urilor.

„Iată-le, aici se aflau locurile apăsate din parc, lăsate potrivit declarațiilor martorilor de obiectul necunoscut la luarea startului. Adânciturile din pământ erau aranjate ca și colțurile unui romb. Pe o altă câmpie din apropiere se aflau urme identice. Asa cum s-a constatat, *ei* aterizaseră și aici." Înainte să cerceteze locul de aterizare al OZN-urilor, Evgheni Busalaev vorbise cu Aleksei Mosolov și Viaceslav Martinov, doi membri ai comisiei pentru cercetarea fenomenelor neobișnuite din Voroneș. Aceștia s-au implicat cel mai activ în cercetarea fenomenului menționat. Iată raportul lor: „Am folosit un magnetometru și un aparat care funcționează după principiul baghetei magnetice. La locul aterizării am delimitat o zonă, așa cum se procedează de obicei și în cadrul cercetărilor arheologice. Am străbătut acest teritoriu cu detectorul care a vibrat cel mai puternic exact în punctul pe care martorii oculari îl indicaseră drept locul de aterizare al OZN-ului. Când am cercetat același areal cu magnetometrul, acesta a început să arate zerouri. Așa se întâmplă mereu când rezultatul măsurătorilor nu se mai poate înregistra pe scala pusă la dispoziție. Aveam senzația că în acest loc câmpul magnetic prezenta un voltaj foarte ridicat. Ne-am uitat o dată la urmele de pe pământ. Dr. ing. Iuri Losoțev care participa la cercetări a determinat

presiunea care trebuia să fi fost exercitată asupra pământului și a ajuns la rezultatul că era vorba de 11 tone, vorbind numai despre presiune; dat fiind că nu se știe precis dacă în acest caz a jucat doar greutatea un rol sau au mai fost implicate și alte forțe. Aparatul nu s-a așezat cu trunchiul pe pământ, ci aparent a plutit în aer și și-a coborât doar *picioarele de aterizare*. În intervalul dintre 21 și 27 septembrie, în dreptul plopului îndoit se desfășuraseră probabil nu mai puțin de patru aterizări ale OZN-urilor. Potrivit relatărilor martorilor, OZN-urile aterizaseră și pe cele două câmpuri aflate în apropiere. Și acolo existau asemenea urme presate care nu mai erau însă grupate ca într-un romb, ci prezentau o configurație mai complexă. Mai era o poiană în care oprise un obiect sub forma unui disc, cu un diametru de aproximativ patru metri. Și-a scos proptelele, printre care a apărut ceva asemănător cu o platformă pe care martorii oculari au denumit-o disc. Câtă vreme obiectul a stat pe pământ, cu discul acesta nu s-a întâmplat nimic. De-ndată ce OZN-ul a început însă demararea, acesta a rămas pe loc, s-a dizolvat treptat și în final a dispărut complet. Am luat o probă de pe peluza din acest loc și pentru comparație încă una de la o distanță de 50 m. Toate discuțiile cu martorii oculari au fost înregistrate pe bandă video. N-am aflat încă descifrarea acestor lucruri. Se pare că au fost trei categorii de făpturi. Cea dintâi aparține făpturilor de trei metri îmbrăcate în salopete argintii, cu trei ochi, dintre care doi erau incolori, iar cel de-al treilea aflat la mijloc era roșu și fără pupilă. Un alt amănunt subliniat de aproape toți martorii se referea la un cerc luminos de pe pieptul lor.

Cea de-a doua categorie aparține roboților colțuroși, pe care se găsea ceva asemănător unui cap. Într-unul dintre cazuri, în locul capului se aflau două antene care ieșeau din umeri. Pe piept aveau butoane pe care le apăsau cei cu trei ochi. Și în final cea de-a treia categorie: ființe de statură mică cu fața gri-verde și mantouri albastre în genul impermeabilelor. Când o asemenea ființă își ridica unul din membrele superioare, sub ea apărea un dreptunghi luminos. Unii martori au subliniat că fața unei asemenea făpturi era ridată și de culoare maronie, iar gura avea niște buze întoarse ciudat. În loc de nas erau două

deschizături peste care pulsa suprafața feței. Aterizările OZN-urilor au corespuns în următoarele aspecte: coborau doi extratereștri care scoteau un robot. Cu ajutorul butoanelor, făpturile extraterestre de trei metri îl puteau programa de așa manieră încât robotul începea să alerge mecanic. Aceasta dura în jur de 10-20 de minute. Robotul părea să se îndrepte apoi către ființele cu trei ochi, care îl atingeau, îl duceau în obiectul de zbor, se urcau ele însele în acesta și lucarna se închidea. Obiectul pornea transformându-se aproape instantaneu într-un punct și apoi dispărea pe cer.

Un amănunt caracteristic: în momentul deschiderii lucarnei se monta o mică scară; tot așa se strângea automat înaintea închiderii lucarnei. Scara părea a fi făcută dintr-o tablă subțire. o serie de martori oculari au confirmat că văzuseră o sferă din care coborâseră cinci sau șase ființe fără cap. Unul dintre ei a făcut referire la faptul că un fel de cucui peste umeri aducea de departe cu un cap. Unele persoane au spus că pe pieptul ființelor asemănătoare se afla un fel de cutiuță care putea fi trasă și împinsă ca un sertar de arhivă."

Martora oculară Maria Sviridova din Voroneș a relatat despre zborul unui OZN: „Pe 27 septembrie 1989 mergeam seara la magazin ca să cumpăr pâine. La întoarcere, era ora 19:10, în direcția fabricii de construcții mașini și prelucrare a metalului am văzut pe cer o sferă roșiatică care se deplasa înspre fabrica de avioane. Vizibilă timp de două-trei minute, sfera era de mărimea Lunii. În apropiere se afla un vecin care o urmărise și el. Am făcut schimb de impresii și am hotărât să mai așteptăm puțin în eventualitatea reapariției sferei. Și într-adevăr, după 20 de minute, pe aceeași traiectorie a zburat o a doua sferă care îi semăna celei dintâi." Momentul acestei vizionări a corespuns cu acela în care oamenii au urmărit aterizarea unui OZN. Mai există și alți martori ai unor astfel de zboruri. În seara zilei de 25 septembrie, pe cer a fost observat un obiect neobișnuit sub forma unui triunghi care-și schimba culoarea de la albastru deschis la portocaliu fosforescent. Fusese inițial de forma unei sfere, apoi de cea a unui triunghi, pe urmă a adoptat forma unui trapez și în final pe cea a unei stele. Acesta a fost un spectacol foarte pitoresc pe care-l urmăriseră mulți

adulți. Mai există și alte declarații. Pe 2 octombrie, Alexander Kutișcev a coborât din trenul extraurban în zona fabricii de șine și a văzut un obiect sub forma unei farfurii cu o înălțime de aproximativ 6 m și un diametru de 15 m. Obiectul stătea pe trei sau patru picioare. A văzut un personaj de vreo trei metri cu un cap care părea a-i fi crescut între umeri. Făptura se deplasa foarte greoi înainte, purta un fel de salopetă și pe piept avea desenat un pătrat. În mâini ținea o bară metalică cu care împungea pământul. Ființa s-a plimbat un pic primprejur, s-a urcat apoi în nava spațială, *picioarele de aterizare* au fost retrase concomitent și obiectul s-a îndepărtat, scoțând un piuit slab, asemănător cu bâzâitul unei muște. Prim-secretarul comitetului regiunii orășenești al PCUS din Hvorostiansk din zona Kuibișev de pe Volga, Viktor Mahov, a relatat: „Pe 24 octombrie 1989, către ora 18:00 pe cerul localității Vladimirovka a apărut un obiect ciudat sub forma unei sfere luminoase care avea un diametru de nu mai puțin de 50 m. Era evident că obiectul era de natură materială. Pe 4 noiembrie, după ce se înregistraseră din toată zona diferite semnalări ale obiectelor zburătoare necunoscute m-am deplasat cu președintele comitetului executiv al regiunii orășenești, Alexander Dobino pe câmpul din spatele localității Vladimirovka, unde după spusele locuitorilor aterizase OZN-ul și lăsase o deschizătură adâncă în pământ. Când am sosit la locul cu pricina, am văzut iarăși ciudatul obiect zburător. Pe câmpul acela am descoperit într-adevăr o deschizătură foarte bizară de aproape 6 m adâncime. S-ar părea că gaura s-a dat apoi deoparte. În apropierea acesteia nu s-au găsit nici un fel de rămășițe de pământ înlăturat în procesul excavării. Ne-a uimit de asemenea și forma deschizăturii: aceasta era eliptică și avea aproximativ 40 x 60 cm. Senzația era că gaura nu fusese săpată în pământ, ci se formase prin apăsarea unui stâlp gigantic." Prim-secretarul Organizației de tineret a cosmonauților, Vladimir Blinkov, președintele colhozului Vasili Ielistratov și organizatorul grupelor de partid Aleksei Spiridonov au relatat: „Pe 13 noiembrie aveam curs de politică la noi în club. Dintr-o dată a apărut femeia de serviciu, strigând: „Au venit iarăși extratereștrii." Am ieșit pe stradă, unde se adunaseră deja vreo 30 de persoane. Și toți au observat vreme de

20 de minute următoarele: la o depărtare de aproximativ 3 km de noi, plutea în aer o farfurie zburătoare, ce strălucea într-un galben puternic și în roșu. Apoi acesta a început să coboare încet înspre Pământ. Pe măsură ce aparatul se apropia de pământ, strălucirea îi devenea mai slabă. A început din nou să urce, iar lumina își recâștiga intensitatea." Anatoli Kurnaiev și Igor Pogorelov, doi mecanici tineri de mașini agricole din localitatea Gremiaciko, care se află destul de aproape de câmpul *anormal*, au povestit că obiectele necunoscute ar putea fi vizionate aproape în fiecare seară. „De curând am ieșit de exemplu la ora patru dimineața în curte și am văzut plutind aproape deasupra mea un corp mare sub formă de țigaretă", a relatat Anatoli. „Lateral, *țigara* avea ferestre. În spatele uneia s-a stins lumina, în spatele alteia s-a aprins. Nu avusesem încă timp să-mi dau seama ce se petrecea cu adevărat, când din corpul zburător lunguieț s-a îndreptat către mine o rază puternică de lumină, care a fost atât de intensă, încât m-am prăbușit." Anatoli și Igor au încercat să cerceteze împreună deschizătura rămasă în pământ după vizita OZN-ului. „Întâi am legat o țiglă de o sfoară. Am coborât-o, dar a căzut din laț și a zburat într-o parte. Apoi am turnat ulei Diesel în deschizătură și i-am dat foc. S-a înălțat o flacără mare, cu vâlvătaie. Ne-am gândit cum e posibil să ardă, deoarece era totuși o gaură adâncă, probabil însă că în această pâlnie, aerul pătrundea de jos. Se spune că la vreo 4 km de satul nostru, la Vladimirovka, s-a mai găsit o asemenea groapă... Groapa noastră se îndreaptă în jos cam înspre direcția aceasta. Probabil că sunt legate în subsol. Comisia din Asia Mijlocie de Cercetare a Fenomenelor neobișnuite mi-a pus la dispoziție documentație despre incidentele incredibile care s-au petrecut în regiunea lor. Un exemplu sunt întâmplările ciudate trăite în februarie 1990 de un bărbat din Uzbekistan, pe drumul către un râu aflat la câțiva kilometri depărtare, la care dorea să meargă la pescuit împreună cu fiul său. Către ora trei noaptea s-au urcat în mașină și au pornit. Pe drumul dintre munți, șoferul a obosit în curând și s-a gândit că, de vreme ce lăsase în urmă pasul, sosise timpul să oprească undeva și să se odihnească. Între timp, fiul său dormea pe bancheta din spate. După ce hotărâse să

oprească, a avut senzația că mai era cineva în mașină. Sentimentul prezenței unei terțe persoane era atât de intens, încât și-a trecut mâna dreaptă peste scaunul de însoțitor gol. Și-a continuat drumul și a ajuns la concluzia că senzația aceasta i-ar fi venit din pricina oboselii. Abia îi trecuse lucrul acesta prin minte, când dispoziția sa s-a transformat brusc într-o vioiciune neobișnuită, ușurință și claritate a percepției. Oboseala a dispărut fără urmă și se simțea atât de odihnit în fața volanului, de parcă tocmai dormise. Și mașina lui părea că întinerise brusc. Observă cu uimire că bătrânul și ramolitul său Moskvici, care se înclina înspre pământ la fiecare groapă și care avea un motor gălăgios și o caroserie scârțâitoare se schimbase instantaneu: Așa cum i se schimbase dispoziția, la fel începuse să meargă și mașina asemeni unei limuzine de marcă, dereglările motorului au dispărut și zgomotul puternic a amuțit. Mașina mergea ordonat și lin ca o pernă pneumatică, și aceasta în ciuda faptului că pe această porțiune starea străzii lăsa mult de dorit. Era deja către ora șase dimineața. Șoferul a observat în curând că pe partea dreaptă, înaintea mașinii s-a aprins o lumină de culoare roșu aprins și, deodată, a apărut chiar obiectul de la care provenea lumina. Avea un diametru de aproape un metru, iar forma sa amintea de un sâmbure de caisă. OZN-ul strălucea roșu închis și emitea raze de aceeași culoare. Șoferul nu a resimțit frică deloc. Distanța față de obiect putea fi cu greu apreciată. Avea impresia că nu trebuia decât să scoată mâna pe geam pentru a-l putea atinge. Totodată părea însă a nu fi atât de aproape. Obiectul a executat câteva manevre de zbor, mergând alternativ de-a stânga și de-a dreapta mașinii și întorcându-se apoi pe partea dreaptă, până ce i-a venit șoferului în minte că prin manevrele sale, obiectul îi distrăgea atenția de la șosea și că putea să provoace un accident. Abia îi venise acest gând, când obiectul zburător s-a așezat exact înaintea mașinii nu prea sus de șosea, urmărind totodată întocmai linia șoselei. OZN-ul conducea mașina cu o viteză optimă pentru acea stare a șoselei, astfel încât, la ridicături, șoferul aproape că nici nu trebuia să apese pe pedală, iar mașina își continua mersul liniștit și ordonat fără nici cea mai mică zguduitură și sunet de motor.

Pentru o clipă, bărbatului i-a trecut prin minte că *ei* l-ar fi putut răpi pe fiul său; acest gând însă a fost curând îndepărtat. Și-a dat atunci seama că ceea ce îi trecea prin minte era ghicit instantaneu și manipulat. Și-a închipuit chiar și faptul că el ar putea fi obiectul unor glume proaste, dar gândul acesta a dispărut de-ndată ce a apărut. Către ora șapte dimineața, tatăl și-a trezit fiul, întrebându-l după ce îi arătase OZN-ul, ce a văzut. Fiul a încuviințat cele văzute de tată. Nu mai rămăseseră decât câțiva kilometri până la râul Narin. Din acest loc, OZN-ul a plutit constant de-a lungul povârnișului, s-a îndepărtat apoi încet în direcția munților, iar în final a dispărut cu totul din câmpul vizual. Potrivit constatărilor ulterioare, acesta însoțise mașina pe o distanță de 40 km. Automobilul și-a reluat vechile particularități: a început iarăși zdruncinarea, caroseria clămpănea și până și motorul huruia din nou ca înainte. Au ajuns la râu și au coborât. Din momentul în care OZN-ul încetase a mai însoți mașina trecuseră numai trei minute, când pe proprietarul mașinii începuse să-l doară atât de tare capul, încât nu-i mai ardea de pescuit. După ce se chinuiseră toată ziua la râu și nu prinseseră nici un singur pește, și-au strâns lucrurile și către ora șase seara au pornit pe drumul de întoarcere. După numai două ore, când tocmai trecuseră de orașul Karakul, tatăl și fiul au văzut la câțiva kilometri înspre sudul orașului un nou OZN pe cer. Părea a fi același OZN care le ușurase drumul la pescuit și care îi provocase tatălui puternicele dureri de cap. După forma și dimensiunile sale fiul a recunoscut de asemenea obiectul, de această dată însă, OZN-ul părea a fi ocupat cu alte lucruri și nu s-a mai apropiat de cunoscuții săi.

Potrivit relatărilor cercetătorului de OZN-uri Alexander Kondratenko, în aprilie și mai 1990 a existat o adevărată *conjunctură înaltă* de OZN-uri deasupra orașului Vidnoie situat departe de Moscova. Aproape săptămânal, se observau sfere de mărimi și culori diferite. Datorită dimensiunilor sale, o *farfurie zburătoare* i-a uimit pe locuitorii din Vidnoie: avea un diametru de aproape 150 m, a survolat orașul și a staționat 20 de minute deasupra pădurii. Pe 4 mai 1990, Alexander Pavlov, un elev din clasa a opta, a reușit să-i facă OZN-ului trei fotografii de la fereastra locuinței părintești din Vidnoie. Următoarele

lucruri determinaseră această reușită: dimineața era singur acasă și se juca cu cățelul, care începuse deodată să se agite prin casă. A sărit pe pervaz și apoi, scheunând, sub pat. Băiatul vroia să afle ce anume îi speriase cățelul și s-a dus la fereastră, în fața căreia atârna o *farfurie zburătoare*. Timp de câteva minute, Alexander era ca și înlemnit, apoi și-a adus aminte că filmul din aparatul de fotografiat mai avea câteva poziții libere. A înșfăcat repede aparatul și a început să fotografieze. Pe una dintre aceste fotografii e surprins un moment interesant în care OZN-ul emite energie sub forma unor sfere. Acestea nu putuseră fi recunoscute cu ochiul liber, numai în poze li s-a putut vedea spectrul. Evident că vizibilitatea sferelor se afla în afara percepției de către ochiul uman. Acest fenomen este bine cunoscut în practica aparițiilor OZN-urilor, deși nu există încă o explicație științifică.

În iulie 1990, Aleksandr Supotnițki, pilot și inginer militar, se afla în vizită la mama lui în localitatea Suruț din zona Kubișev, unde vreme de două zile consecutiv a văzut pe cer semnale luminoase neobișnuite ale unui obiect necunoscut: „De obicei mă culcam târziu. Într-o seară, după ora 23:00, am simțit o chemare interioară de a ieși în stradă. Noaptea era înstelată, pe cer am zărit însă deodată exact acel loc în care am descoperit un obiect strălucind deasupra orizontului și destul de departe de punctul meu de observare. Întunericul adânc al nopții învăluia totul. În liniștea aceea nu puteam scăpa de sentimentul unui mare mister aflat în imediata vecinătate. Întregul meu organism se afla într-o stare puternică de agitație care îmi pătrundea fiecare fibră a corpului. Obiectul de pe cer nu semăna cu stelele care, în comparație cu el, erau nemișcate și care emiteau o lumină constantă, strălucitoare. M-a uimit ciudatul și neobișnuitul joc de lumini al obiectului.

Din minut în minut, figurile luminoase se schimbau între ele. Nu mi-a rămas în memorie schimbul de semne, dar se asemănau cu un cod, care părea să servească transmiterii de informații. Obiectul, care arăta ca o pată luminoasă fără raze specifice își schimba poziția fără a respecta o anumită ordine. În timpul sclipirii semnelor rămânea nemișcat. L-am urmărit din stradă timp de aproape o oră.

M-am întors apoi în casă și i-am arătat mamei obiectul de pe cer care a dispărut după aproape o oră și jumătate. Așa cum s-a constatat mai târziu, obiectul fusese vizionat și de alți locuitori ai coloniei. Și în ziua următoare a apărut la aproximativ aceeași oră și în același loc. Încerc să mă concentrez asupra obiectului și să mă las străpuns de energia deplasării. În momentul acesta am auzit un piuit încet în interiorul meu, dar nu într-o ordine ritmică, ci în genul unei conversații liniștite. Din când în când se întrerupea, pentru a fi apoi continuată. În ton nu se resimțea nici o încordare, era constant și răspândea o senzație plăcută. Am realizat că eram martorul unei conversații sau al unui monolog al cărui sens nu îl puteam pătrunde, dar care îmi transmitea sentimentul că fusesem ales mijlocitorul acestei informații.“

CAPITOLUL 9
ASCUNDEREA FENOMENULUI OZN-URILOR

Ce se ascunde?

Cercetătorii de OZN-uri afirmă de multă vreme că guvernele diferitelor țări știu mai multe despre fenomenele OZN-urilor decât recunosc oficial. Un motiv pentru această ipoteză este faptul că la semnalările vizionărilor de OZN-uri, autoritățile au aceeași reacție sceptică: chiar și cazurile cu o documentație excepțională sunt etichetate imediat drept *baloane meteorologice* sau *interpretări eronate ale planetei Venus în condiții neobișnuite de observare*. Bănuiala cercetărilor se bazează în continuare pe faptul că OZN-urile arată tot mereu interes deosebit față de instalațiile militare. Este foarte posibil ca cel puțin în câteva dintre cazurile cu vizitatorii misterioși din cosmos, în realitate să fi fost vorba de spioni pământeni și cu siguranță nu poate fi exclus faptul că asemenea incidente de nepătruns să servească în realitate camuflării operațiunilor secrete. Documentele cerute guvernului american de Ground Saucer Watch (GSW), prin invocarea legii accesului liber al informației, confirmă că multe lucruri au fost într-adevăr ascunse, și anume începând chiar cu debutul erei moderne a OZN-urilor de la sfârșitul anilor '40. Din materialul acesta reiese că guvernul american se străduiește să transmită publicului o anumită imagine a OZN-urilor. Poziția aceasta sceptică se realizează pe mai multe căi. E simplu să oferi explicații mai mult sau mai puțin plauzibile despre vizionările de OZN-uri: stele strălucitoare, condiții atmosferice neobișnuite, meteoriți, avioane și așa mai departe. Cu asemenea interpretări se obține de regulă consimțământul general, pentru că în 95% dintre presupusele cazuri de vizionări de OZN-uri este vorba cu adevărat de interpretări eronate ale obiectelor zburătoare cunoscute. Scepticii imperturbabili consideră că s-ar putea identifica toate OZN-urile dacă s-ar dispune de suficiente date exacte. Ce să mai spună un amator? Campania aceasta de derutare este atât de eficientă și datorită apariției publice a tot felul de conducători celebri din rândul armatei sau ai guver-

nului, care țin discursuri împotriva existenței OZN-urilor. Puținii cercetători care își dau seama de această manevră pot fi discriminați ușor drept lăudăroși sau șarlatani. Potrivit versiunii oficiale nu există nimic de cercetat, dat fiind că pozițiile statale erau deja informate despre cele petrecute pe cer. Poate că succesul acestei tactici se datorează și faptului că nimeni nu poate dovedi nesinceritatea guvernului față de marele public.

Dacă este adevărat că autoritățile știu mai multe, de ce n-au deschis gura foștii funcționari ai guvernului? Puțini au fost acei curajoși care au făcut încercarea să dezvăluie realitatea. În decursul anilor, GSW a colectat numeroase indicii de încercări directe sau indirecte de dezvăluire. Fotografiile dispăreau, urmele de pe pământ erau distruse, martorii oculari au relatat că au venit ofițeri ai serviciilor secrete la ei și au încercat să-i reducă la tăcere. Astfel au eșuat numeroase cercetări din cauza lipsei importantului material doveditor și datorită faptului că nu mai erau posibile concluzii întemeiate. Mulțumită îndeosebi eforturilor susținute ale directorului științific al GSW, Todd Zechel (el însuși fost membru al serviciilor secrete) a hotărât abordarea ofensivă a acestei probleme și îndreptarea direct către guvern. Mai întâi a fost interogată aviația militară americană. Bineînțeles că nu s-au aflat prea multe. Răspunsuri tipice erau cele de genul că aceste fenomene nu au lăsat să se întrevadă semne ale unei tehnologii avansate care ar depăși posibilitățile noastre actuale și că acestea „nu constituie o amenințare pentru Statele Unite", precum și faptul că „nimic nu indică în cazul obiectelor clasificate drept *necunoscute* să fie vorba de obiecte zburătoare extraterestre." Următorul partener de discuții a fost CIA, organizația care este cel mai probabil implicată în suprimarea materialelor despre OZN-uri. Răspunsul său din 26 martie 1976: „Către sfârșitul anului 1952, Comitetul Național de Securitate a însărcinat CIA cu misiunea de a stabili dacă existența OZN-urilor ar periclita siguranța Statelor Unite. Serviciul științific de informații a înființat o comisie de consiliere care să urmărească această chestiune. Această comisie a explicat în final recomandările cuprinse în Robertson Panel Raport. Niciodată, nici înaintea formării acestei comisii, nici după publicarea raportului în ianuarie 1953,

CIA nu a fost implicată în cercetarea fenomenului OZN-urilor. Robertson Panel Raport prezintă rezumatul întregii activități a CIA pe acest subiect și a participării sale la explicarea acestuia." Concluziile la care a ajuns comisia aceasta după audierea îndelungată a experților în aerodinamică și a astronomilor de frunte, precum și a mai multor membri CIA au fost simple: nici din punct de vedere militar, nici din punct de vedere științific nu există motive de îngrijorare, s-ar fi ajuns însă la rezultatul – și acesta este extrem de concludent – potrivit căruia „permanenta răspândire zgomotoasă a relatărilor despre asemenea fenomene, în vremurile acestea nesigure ar constitui totuși o amenințare pentru funcționarea ordonată a organelor ce asigură buna desfășurare a procesului politic". Recomandările s-au înscris așadar pe această linie: așa-numitele OZN-uri trebuie demascate și, prin lămurirea populației, aceasta să fie capabilă să identifice fenomenele. În realitate, CIA nu a renunțat de fel la întâmplarea din 1953. Cercetările din arhivele naționale au arătat că multe declarații dispăruseră din dosare. Când GSW a continuat să investigheze problema apelând din nou la legea accesului liber la informații, s-au dat publicității câteva documente. Ele erau însă într-o formă atât de *curățată*, încât trebuia să fii cititor de gânduri pentru a putea prelua vreo informație corectă. În urma acestui fapt, GSW a hotărât să facă demersuri în instanță. După 14 luni de străduințe, pe 15 decembrie 1978 guvernul a dat publicității aproape o mie de pagini de material. Acest lucru a reprezentat o victorie decisivă pentru GSW și pentru cercetarea OZN-urilor. Ce reiese așadar din aceste documente?

În primul rând, demonstrează că CIA era preocupată de fenomenul OZN-urilor încă dinainte de înființarea comisiei Robertson, ba chiar somase ea însăși Consiliul Național de Securitate să dispună cercetarea acestui fenomen! În al doilea rând, oferă indicii remarcabile privind strategiile psihologice ale autorităților statului. Iată ce scrie în actele oficiale: „O mare parte a populației noastre e determinată psihic să considere incredibilul drept pură realitate. Tocmai în acest lucru constă potențialul pentru declanșarea isteriei maselor și a panicii." În al treilea rând, este vorba aici de vulnerabilitatea apărării antiaeriene americane: „În cazul unui atac nu suntem în stare să

distingem obiectele reale de fantome." Interesantă este utilizarea în acest context a cuvântului *fantomă*. Într-un document din noiembrie 1952, directorul reprezentant pentru serviciile de informații al CIA explică deschis: „Vizionările obiectelor neidentificate la mare înălțime și cu viteză ridicată de zbor în imediata vecinătate a importantelor instalații de apărare americane sunt de felul lor incompatibile cu fenomenele naturale sau tipuri cunoscute de aparate de zbor." În lumina acestor dezvăluiri nu surprinde când Edward Tauss, un alt funcționar înalt al serviciului științific de informații, recomandă în august 1952 CIA să se implice *în continuare* (nu „de acum înainte") în cercetări și adaugă: „Este imperios necesar să se ia în considerare evitarea oricăror scurgeri de informații către presă sau public privind angajamentul CIA în acest caz, dat fiind că cel din urmă va înclina să considere un asemenea interes din partea noastră drept *confirmare* a faptului că „în mâinile guvernului se află lucruri nepublicate." „Este așadar evident că guvernul – sau cel puțin CIA – era convins și de aceea foarte neliniștit de autenticitatea fenomenului OZN-urilor, acționând totodată hotărât în sensul păstrării secrete a tuturor cunoștințelor privind acest subiect. Concludentă este reacția CIA la filmul realizat în 1952 de ofițerul de marină american Delbert C. Newhouse, care i-a fost prezentat și comisiei Robertson. Se încercase deja în repetate rânduri demascarea acestei pelicule drept o înșelătorie. Potrivit declarației lui Newhouse, aceasta înfățișează de la o distanță de aproximativ 16 km mai multe obiecte de zbor neobișnuite, care se deplasează cu o viteză uluitoare. Aceste date nu au fost întărite de către GSW prin analizarea computerizată a înregistrărilor, precum și prin examinările efectuate de un laborator foto al US-Air Force. Nici experții de la US-Marine n-au găsit după o analiză a filmului, cu o durată totală de peste o mie de ore vreo explicație pentru obiectele înfățișate, ci au declarat că ar fi evident vorba despre *sfere autoiluminatoare* cu o viteză de până la 12096 km/h. Comisia Robertson a discutat vreme de două ore, apoi a prezentat un alt film, în care se vedeau pescăruși ce reflectau o lumină puternică de soare. Comisia a remarcat prompt că se înclină „puternic înspre părerea potrivit căreia în cazul obiectelor înfățișate ar fi vorba despre păsări." Cine a dis-

pus prezentarea filmului cu pescăruși? Experta în manipulare CIA? Ca urmare, CIA și-a început activitatea de cercetare a materialului filmat cu OZN-uri. Directorul științific al GSW, Todd Zechel a comentat: „CIA nu a considerat drept false analizele filmului Newhouse, așa cum s-a vehiculat, ci dimpotrivă, a fost atât de impresionată de aceste înregistrări, încât a preluat numaidecât cazul. Materialul în a cărui posesie a putut intra GSW, sprijină sub multiple aspecte bănuiala că CIA s-a ocupat în continuare de fenomenele OZN-urilor. Documentele sunt însoțite de numeroase relatări despre vizionări de OZN-uri care trebuiau făcute obligatoriu de ambasadele americane din străinătate: printre acestea se numără 15 cazuri numai în Spania în intervalul de nouă luni dintre anii 1973 și 1974, un caz în Portugalia, mai multe protocoale din Tunisia din anul 1976, care s-au putut sprijini pe martori oculari, măsurători pe radar și chiar direct rapoarte de poliție. „Un înalt funcționar de securitate, deosebit de îngrijorat, generalul Balma" vroia să știe dacă flota sovietică „ar putea contribui în vreun fel la identificarea persoanei sau a obiectului despre care este vorba". Nu a fost îndeajuns faptul că acestea – și nenumărate alte – cazuri au fost ținute secret până în anul 1976, deci șapte ani după ce guvernul american avusese o aparentă reacție la Raportul Condon, distanțându-se de întregul domeniu al OZN-urilor. Ambasadele au trimis toate aceste rapoarte de observare la CIA – și în afară de aceasta și altor instituții statale, ca de exemplu Consiliului de Securitate și Ministerului de Apărare.

Bineînțeles că guvernul este interesat să dea impresia că dorește să identifice obiectul acesta de pe cer: este un lucru important pentru securitatea Alianței occidentale. Materialul demonstrează însă că practicile statale de mistificare nu se limitează numai la împiedicarea creării de neliniște și panică în rândul populației, ci și că dezbaterea pe tema OZN-urilor este bagatelizată pe de o parte și stârnită pe de alta.

Derutare intenționată

Pentru a putea înțelege mai bine cum a reușit CIA să folosească ani de-a rândul rezultatele cercetării OZN-urilor în

scopurile sale manipulatoare, este necesară cunoașterea stării acestor cercetări. Informația valorificabilă provine de obicei din declarațiile martorilor oculari (majoritatea neconfirmate de mai multe surse). Cercetătorii OZN-urilor consideră adeseori asemenea relatări drept „autentice". Mai mult, au întreprins câteva investigații ce nu constă în mai mult de unele discuții cu participanții. Aptitudinea martorilor oculari de „a identifica" obiecte zburătoare neobișnuite trebuie pusă din principiu la îndoială. Să ne gândim numai la numeroasele OZN-uri sub formă de cupolă ce se învârteau în jurul propriei lor axe și se asemănau cu niște farfurii. Potrivit declarațiilor numeroaselor persoane de încredere, acestea ar fi efectuat manevre neobișnuite și ar fi surprins datorită ciudatelor constelații luminoase – și care până la urmă s-au dovedit a fi simple avioane pentru reclamă. Lipsa timpului, a banilor și a tehnicilor efective de cercetare sunt cauze importante pentru marea parte de „fușereală" din cercetarea OZN-urilor. Chiar dacă se lasă identificate majoritatea „OZN-urilor", rămâne totuși un rest de cazuri autentice, a căror cercetare științifică este îngreunată de lipsa datelor exacte care să poată fi analizate. Pare să fie totuși stabilit că nu este vorba de vizite din spațiu. Legile probabilității contrazic pur și simplu acest lucru. Ar fi posibilă proveniența lor pământească. Cu toate acestea, faptele au arătat că nu s-a aflat nimic în urma tuturor cercetărilor oficiale efectuate prin diverse comisii și că guvernul nu făcea decât să refuze orice întrebare. În acest context, mulți cercetători civili au ajuns la concluzia că din partea autorităților s-ar desfășura o campanie de proporții pentru a mușamaliza materialul despre farfurii prăbușite și ființe extraterestre moarte. În anii '70 a existat un flux de relatări despre contacte directe cu extratereștrii și chiar despre răpiri. De la sursele militare și serviciile de informații s-au strecurat în continuare date către cercetătorii de OZN-uri. Cum se explică acest comportament ciudat? Intervine bănuiala potrivit căreia, în ciuda propriilor sale declarații, CIA nu numai că ar mușamaliza informațiile despre OZN-uri adunate din toată lumea, dar ar și alimenta zvonurile cum că guvernul ar ști mai multe decât recunoaște. Tactica aceasta ar avea scopul să distragă atenția cercetătorilor

de OZN-uri de la activitățile propriu-zise ale guvernului și să creeze derută. La adăpostul acestei tactici de mistificare, CIA își poate efectua propriile-i experimente impenetrabile, a căror adevărată natură tocmai de aceea nu poate fi descifrată, deoarece observatorului nu-i par mai misterioase decât fenomenele OZN-urilor. Indicii referitoare la ce interes a avut cu adevărat CIA în chestiunea OZN-urilor se întâlnesc frecvent în documentele păstrate de GSW. Prima oară, serviciul secret urmărea aspectele psihologice ale fenomenului farfuriilor zburătoare. Iată ce scrie înr-un memorandum din anul 1952: „Deși există din toată lumea relatări despre vizionări de OZN-uri, s-a constatat că până în momentul acestei cercetări, în presa sovietică nu a existat nici un articol sau comentariu despre farfurii zburătoare. Dat fiind că este vorba de o presă controlată prin stat, acest lucru nu putea fi decât rezultatul unei decizii politice. Se ridică așadar întrebarea dacă asemenea vizionări sunt întâi controlate, apoi previzionate și în al treilea rând, dacă sunt inserate în scopuri de purtare a războiului psihologic, fie că este de natură defensivă sau ofensivă. Populația noastră este programată într-o proporție considerabilă psihic, să ia incredibilul drept purul adevăr. Din materialul GSW reiese că în perioada Raportului Panel Robertson, CIA era ea însăși convinsă că în chestiunea OZN-urilor era vorba despre obiecte zburătoare extraterestre. În timp ce se așteptau dovezi în acest sens, a fost inițiată o campanie de dezvăluire în vederea anihilării unei posibile isterii de masă. Se aștepta ca pe această cale OZN-urile să dispară rapid din conștiința publică, așa cum se întâmplă cu fiecare tendință la modă. Într-un punct oarecare, serviciul secret și-a dat până la urmă seama că ar putea folosi el însuși fenomenul OZN-urilor pentru experimente de purtare a războiului psihologic. Dacă fenomenul acesta nu reprezenta un mijloc de manipulare a populației americane de către sovietici, atunci nu ar fi existat nici un motiv să nu se folosească ei înșiși de acesta. Strategia prezenta mai multe avantaje: armata își putea continua liniștită operațiunile aeriene, dat fiind că orice eventual martor ar fi rămas prins în plasa practicilor de mușamalizare ale CIA și a manevrei sale oficiale de demascare. În afară de aceasta, CIA ar fi putut constata în ce măsură era

posibilă o manipulare a opiniei publice, cum reacționau persoanele individuale la incidente ciudate, pe ce căi se răspândeau asemenea informații și ce reacții provocau ele. Strategia aceasta era ușor de urmărit, furnizându-le informații greșite cercetătorilor de OZN-uri și lăsând totodată presa să distribuie material îndoielnic despre OZN-uri. Nici măcar nu necesita intervenția unor mijloace voluminoase, întrucât nu trebuiau incluse decât obiectele neidentificate. De răspândire aveau să se îngrijească cercetătorii și câte unul urma să reacționeze prompt la vizionările false de OZN-uri. Manipulări similare puteau fi utilizate și pentru mușamalizarea posibilelor incidente survenite la intervenția aparatelor militare de zbor sau la testarea ilegală a acestora; în general însă, pentru a distrage atenția publică de la eșecurile politice. Documentele GSW demonstrează că mulți dintre membrii importanți ai comitetului oficial de cercetare a fenomenelor OZN-urilor erau foști oameni ai CIA. În afara acestui lucru, există indicii potrivit cărora Generso Pope, editorul publicației „National Enquirer" este de asemenea un fost membru al CIA și menține în continuare relația cu departamentul de propagandă al serviciului secret. Tocmai „National Enquirer" a fost cel care a avut contribuțiile cele mai mari la cele mai senzaționale articole despre OZN-uri, având un aport decisiv la formarea opiniei publice pe acest subiect. Concludent este și faptul că anumite articole despre OZN-uri se reactualizează tot mereu: astfel se regăsesc în anii '80 poveștile despre *farfuriile zburătoare* atât de populare în anii '40, în timp ce preferința din anii '50 pentru contactele directe dintre extratereștri și pământeni cunoaște o renaștere în anii '70. Despre ce formă de manipulare ar putea fi vorba în legătură cu asemenea întâlniri? De câte ori au mărturisit deja cu toată seriozitatea cercetătorii surprinși, că în ciuda dovezilor susținătoare, întâmplările martorilor oculari „sunt pură realitate în mintea lor".

Există vreo implicare din partea guvernului american?

„Propun că într-una din următoarele ședințe de comitet să discutăm despre eventualele posibilități de implicare ofensivă

sau defensivă a acestor fenomene în scopuri de purtare a războiului psihologic." Această frază provine dintr-un memorandum secret pe tema *farfuriilor zburătoare* pe care Walter B. Smith, directorul CIA l-a adresat la începutul anilor '50 comisiei de purtare a războiului psihologic. Și multe lucruri vin să confirme faptul că CIA – sau probabil o altă organizație secretă – a înfăptuit mai târziu această propunere. Pe cât de îndrăzneață ar putea suna această afirmație, există totuși mai multe motive întemeiate pentru care guvernul american ar putea fi interesat de întărirea credinței în OZN-uri și să intervină pentru anumite scopuri. În primul rând, Statele Unite investesc mijloace imense în tehnologia de armament, îndeosebi în sectorul aparatelor militare de zbor. Armatei îi stau acum la dispoziție mii de metri pătrați de deșert pustiu pentru testarea noilor invenții, ocazional mai este necesară desfășurarea de probe în spații mai mari. Aici este de mare folos ca populația să fie pregătită „a crede în OZN-uri". Drept exemplu poate fi prezentat avionul Stealth – un tip de avion aflat în perfecționare din 1966 care posedă capacitatea de a se sustrage localizării pe radar. În 1977, proiectul a fost declarat secret, însă fotografiile realizate de Boeing înfățișează un bombardier de dimensiuni reduse și formă ciudată care seamănă mai curând cu un avion de hârtie și care grație acestei forme neobișnuite poate fi confundat ușor și la lumina zilei cu un OZN.

În anul 1975, o unitate mobilă de radar aparținând aviației militare americane a localizat un obiect în California, care se deplasa dinspre direcția aerobazei militare Edwards, zburând cu aproximativ 730 km/h. După o manevră de viraj a dispărut brusc de pe monitorul radarului. S-a crezut mai întâi că ar fi accelerat fulgerător la peste 3200 km/h – un comportament tipic pentru un OZN! În realitate era vorba despre un avion Stealth aflat în zborul de testare, care comutase neîntârziat pe „invizibilitate", de-ndată ce apăruse pe ecranul radarului. Oficial, a fost înregistrat drept „obiect zburător necunoscut", dat fiind că nu se dorea recunoașterea publică a probei. O altă metodă de manipulare a știrilor, practicată de serviciul secret, este infiltrarea agenților camuflați în adunările cercetătorilor de OZN-uri. Astfel s-a alimentat zvonul, potrivit căreia în cazul

câtorva bucăți misterioase de epavă găsite în iulie 1947 în New Mexico ar fi vorba despre rămășițele unei farfurii zburătoare extraterestre – și asta la numai câteva zile după ce pe apropiatul teren de testare White Sands fuseseră lansate primele baloane de cercetare construite din masă plastică. Împrejurări și mai sinistre sunt acele cazuri aparent inexplicabile în care au fost găsite animale schilodite ce-au fost puse pe seama OZN-urilor vizionate. Pornind de la premisa că guvernul american se folosește într-adevăr de „OZN-uri“ pentru realizarea propriilor scopuri, atunci este îndreptățită bănuiala că aceste „operații“ meticuloase pe animale nu sunt străine de faptul că ele au fost subiecții testărilor de arme biologice. Potrivit acestei teorii, guvernul ar fi sugerat așadar în deplină cunoaștere de cauză credința în natura inexplicabilă și paranormală a acestor schilodiri. Probabil că în spatele fiecărei povești ciudate despre „oamenii în negru“ se află experimente psihologice bine determinate. Multe lucruri indică într-adevăr faptul că CIA a mascat o serie de fenomene despre OZN-uri, și anume în special cazuri de contact direct sau chiar de răpiri. Dacă așa stau lucrurile, atunci tot mereu întâlnitele declarații ale victimelor unor asemenea incidente ar fi pur și simplu nebunești, nefiind adevărat că nimeni altcineva în afară de ele însele nu ar fi știut de aceste întâlniri. Mai degrabă ar fi vorba de înscenări bine puse la punct. Bineînțeles că ar fi în interesul științei purtării de război psihologic să afle cum reacționează oamenii la amenințări goale: se pare că, în fond, celebrii domni în negru nu-și respectă niciodată amenințările potrivit cărora oaspeții nedoriți vor fi schilodiți sau reduși la tăcere. În plus, tactica aceasta ar fi utilă și pentru a afla cum reacționează oamenii în fața unor asemenea pericole. Serviciile secrete dispun între timp de tehnici de ascultare atât de rafinate, încât ar putea semnala din depărtare o asemenea întâlnire. Ce ajunge din aceste experimente la public ne mărește fluxul de fenomene absurde și contradictorii cu care se ocupă în principal cercetările de OZN-uri. Absurditatea este intenționată. Un fenomen care există fără îndoială, dar care nu prezintă nici un fel de logică interioară le dă de lucru cercetătorilor, ei încercând cu disperare să introducă o logică, să găsească o teorie care să

unească cu sens toate fragmentele de puzzle. Acest lucru înseamnă că mulți își investesc energiile în cercetare, deși este exclus din start că vor ajunge vreodată la explicații concludente. Procesul respectiv servește însă scopurilor guvernului – ale oricărui guvern. Faptul că, deși nerezistentă, ipoteza privind proveniența extraterestră a OZN-urilor este tot mereu vehiculată în prim-plan a contribuit indubitabil la formarea diferitelor pseudoreligii. E sigur faptul că adepții acestor culte cu OZN-uri nu vor critica guvernul pentru pierderile din domeniul economiei sau al politicii externe, deoarece confrații galactici vor influența totul înspre bine. Legătura aceasta este cu siguranță relevantă pentru un fenomen OZN devenit celebru, din anul 1957. Statele Unite tocmai suferiseră atunci grele umiliri consecutive, deoarece noile experimente eșuau tot mereu: lansarea în spațiu a primelor navete spațiale americane, a rachetei Vanguard. În noiembrie 1957, URSS-ului îi reușise la numai treizeci de zile de la epocalul succes înregistrat cu Sputnik să mai expedieze și un al doilea satelit pe orbita Pământului. În decurs de câteva ore, deasupra statelor Texas și New Mexico au apărut OZN-uri care au eliminat prompt senzația astronautică sovietică din titlurile ziarelor. Și așa-nu-mitele cazuri de răpire pot servi însă altor scopuri. Nu este prea greu să înscenezi o întâlnire cu extratereștri sau chiar o răpire de așa natură, încât „să fie realitate în mintea martorilor oculari", atâta vreme cât își fac efectul drogurile sau hipnoza. Efectele speciale necesare nu vor suprasolicita nici mijloacele și nici spiritul creator al inițiatorilor. Asemenea „joculețe" le vor înlesni celor ce răspund de ele să mențină totodată mitul OZN-urilor viu, să testeze metode psihologice și mijloace halucinogene, să constate dacă victimele se opun pe această cale, cum vehiculează mediile asemenea informații și cum reacționează la ele cercetătorii de OZN-uri și, în final, opinia publică. În plus, poveștile acestea de groază vor contribui la îndepărtarea cercetătorilor serioși de subiectul OZN-urilor. Bineînțeles că mulți cercetători vor respinge indignați această teorie a conspirației. Mai există însă un alt fapt care îi sprijină: lămurirea chestiunii asupra provenienței autenticelor OZN-uri tot nu a avansat nici un pas. Abia cu

soluționarea ei va căpăta un sens pentru cazurile de răpire și de contact (care le absoarbe actualmente energiile cercetătorilor). William H. Spaulding, întemeietorul ipotezei de manipulare statală rezumă cunoștințele accesibile marelui public sub forma următoarei explicații pentru impenetrabilitatea fenomenului OZN: ultimii treizeci de ani au fost irosiți în cercetările unui lucru care nici măcar nu există. Faptul că, în ciuda lipsei de logică a fenomenelor și a materialelor doveditoare, s-a menținut atâta vreme credința în farfuriile zburătoare nu face decât să pro-beze credibilitatea oamenilor. Impertinența și spiritul inventiv al CIA și al altor cercetători preocupați de acest subiect au creat trei generații de entuziasmați de OZN-uri și au dat de lucru imaginației publicului. Lucrul care îi conferă atâta importanță mitului OZN-urilor este acela că în cadrul lui este vorba despre o veritabilă mișcare psihosocială, care a fost creată în zilele noastre și care se mai răspândește încă și în prezent.

OZN-uri prăbușite – invenție sau realitate?

Imediat după ce, în 1947 fuseseră vizionate primele „farfurii zburătoare“, a început să circule zvonul că unul dintre obiectele zburătoare se prăbușise și ajunsese pe mâinile cercetătorilor americani. Gândirea este logică, luând în considerare numărul mare de OZN-uri aparent vizionate, din punct de vedere statistic era foarte plauzibil ca mai devreme sau mai târziu unul dintre ele să fie accidentat sau lovit. Argumentația aceasta se bazează însă pe supoziția că în cazul OZN-urilor este vorba despre aparate de zbor din materie palpabilă, care ar putea suferi daune de pe urma influențelor străine sau a unui eșec tehnic. Pe atunci nu exista nici un dubiu că OZN-urile erau asemenea aparate de zbor: doar proveniența le-a mai rămas incertă. A fost pusă la îndoială știrea despre farfuriile zburătoare prăbușite, paradoxal tocmai printr-o publicare ce trebuia de fapt s-o dovedească. În 1950 a apărut cartea scriitorului american Frank Scully intitulată „Behind the Flying Saucers“. A devenit un best-seller atât în SUA, cât și în Europa. Concludent este faptul că autorul nu era numai un editorialist de

succes al revistei din lumea vedetelor „Varieties“, ci concomitent și realizatorul lucrărilor „Fun in Bed“, „More Fun in Bed“ și „Junior Fun in Bed“ (de reținut că nu este vorba despre un manual de sexologie, ci despre un mic breviar distractiv pentru pasionații de pat). Scully a afirmat că în timpul activității sale scriitoricești cunoscuse în Texas un bărbat pe nume Silas Newton care lucra în extracția petrolieră, și care îi povestise pe de altă parte despre un coleg de-al său, dr. Gee. Acesta ar fi știut din proprie experiență că sub supravegherea armatei americane s-ar fi aflat trei OZN-uri, precum și 16 extratereștri morți cu o înălțime de aproximativ un metru. Cu toate acestea nu exista însă material doveditor. Povestea se baza pur și simplu numai pe relatările acelui „dr. Gee“, care afirma despre sine că la cercetările obiectelor zburătoare, autoritățile apelaseră la el în calitate de expert. Lipsa dovezilor nu a împiedicat vânzarea a peste 60000 de exemplare din cartea lui Scully. Urmarea a fost aceea că i-a înlesnit ziaristului J.P. Kahn ca printr-un articol scris doi ani mai târziu, acesta să convingă opinia publică de faptul că povestea era un veritabil rod al imaginației. Cititorii au omis însă că demonstrația lui Kahn abunda în stagnări și inadvertențe. Newton și „dr. Gee“ fuseseră etichetați drept escroci. Că mitul OZN-urilor prăbușite a pierdut mai târziu numeroși adepți, nu se datorează în întregime susceptibilității poveștii lui Scully. Opinia publică s-a îndreptat independent de acest lucru înspre ideea că OZN-urile nu ar fi fabricate de către om, ci ele ar fi produsele unor tehnologii extraterestre. Acum era plauzibil faptul că acestea nu erau condamnate la riscul eșecului tehnic, asemeni aparatelor de zbor pământene. Mitul avea să reînvie abia 25 de ani mai târziu. În aprilie 1976 a apărut în „Official UFO“ (pe atunci o revistă luată foarte în serios) un articol semnat de renumitul cercetător Raymond Fowler și intitulat „Ce se întâmplă cu OZN-urile prăbușite?“ Autorul prezenta un material nou doveditor, care era ieșit din comun: declarația întărită prin jurământ a unui tehnician, în care spunea că el însuși cercetase la 21 mai 1953 epava unui OZN prăbușit în Kingman, în statul american Arizona. S-a stârnit iarăși interesul general pentru aparițiile misterioase. În vreme ce Leonard Stangfield, tot un

expert cunoscut, depunea eforturi pentru aflarea de noi dovezi prin intermediul unor cercetări de proporții, William Moore, Stanton Friedman și Charles Berlitz se concentrau asupra unui caz ce avea să-și dobândească o faimă mondială: așa-numita epavă Roswell. Iată rezumatul evenimentelor: în seara de 2 iulie 1947, un cuplu care ședea în fața casei sale din Roswell/New Mexico a văzut gonind pe cer un obiect strălucitor. Dimineața următoare, un fermier a găsit la aproximativ 120 km distanță în direcția de zbor a fenomenului, bucăți ciudate de epavă pe pășunea lui, iar 250 km mai departe, un inginer și mai mulți arheologi au dat peste mai multe cadavre ciudate. Autoritățile au declarat că ar fi vorba despre un balon meteorologic. Apoi nu s-a mai auzit nimic despre cazul cu pricina până ce a fost preluat de Moore, Friedman și Berlitz.

Există o sumedenie de cazuri similare. Așa se face că pe 7 iulie 1948, observări neobișnuite ale radarului au semnalat faptul că în apropiere de Del Rio/Texas s-ar fi prăbușit un obiect neidentificat la aproximativ 50 km dincolo de granița mexicană. Cu aprobarea guvernului mexican trupele americane au început cercetările. Au găsit un disc metalic și cadavrele carbonizate ale echipajului: ființe mai mult sau mai puțin asemănătoare oamenilor cu o înălțime de aproximativ 1,50 m. Colonelul aviației militare americane Whitcomb care vizionase și el obiectul la locul prăbușirii, a constatat că trupele mexicane stăpâneau între timp situația și că izolau obiectul. Soldații participanți la această intervenție fuseseră evident avertizați că „le va părea rău", dacă vor vorbi cuiva despre cele petrecute. Mulți ani mai târziu, au apărut fotografii făcute aparent membrilor decedați ai echipajului de pe OZN. Ele fac în continuare obiectul unor dispute aprinse. La o dată insuficient cunoscută din anul 1952, un observator radar al aerobazei militare Muroc din California a urmărit pe monitorul său un obiect zburător ce se apropia cu mare viteză de sol. Când s-a constatat că se petrecuse într-adevăr o prăbușire, acesta a fost instruit în felul următor: „dumneavoastră nu ați văzut nimic!" Mai târziu a aflat că într-o regiune apropiată de deșert fusese găsit un OZN cu un diametru de aproximativ 10 m. Era din metal și în mare măsură stins. La bord se aflau cadavrele unor ființe de vreo 1,50 m.

Epava a fost păstrată un timp la baza militară și apoi aparent dusă la o altă aerobază din Dayton/Ohio. Există în perioada cu pricina indicii întemeiate în ceea ce privește transportarea reală a unui obiect de dimensiuni mai mari la această aerobază în condiții de mare secret. În legătură cu același incident se află probabil și un film prezentat la dispoziția înaltelor autorități militare unui grup de experți selecționați, între care se număra și un anume domn T.E. aflat în slujba armatei și a aviației militare în calitate de specialist în radare. Pelicula de cinci minute arăta un obiect argintiu sub formă de disc, care era așezat în nisipul deșertului. În partea superioară se puteau distinge o cupolă și o lucarnă deschisă. În preajma obiectului stăteau vreo 10-15 militari. Comparat cu înălțimea acestora, discul trebuia să aibă un diametru de circa 5-7 metri. În continuare, înregistrările înfățișau cadavrele a trei dintre membrii echipajului: erau mici și asemănători oamenilor, cu capete supradimensionate. Spectatorii au fost rugați să reflecte pe marginea filmului, fără să povestească însă nimănui despre asta. După două săptămâni li s-a explicat că fusese vorba de o falsificare. Explicația aceasta este ciudată, având în vedere faptul că multe indicii demonstrează că filmul fusese prezentat ofițerilor din diferite aerobaze militare. În afară de acest lucru, ar fi fost necesare mult timp și eforturi pentru a înscena aceste înregistrări atât de verosimil. Indiciul cel mai convingător pentru acest proces este declarația acordată în 1973 întărită prin jurământ și semnată cu pseudonimul Fritz Werner. Identitatea martorului este cunoscută. Werner ne asigură că a participat la cercetarea unui OZN prăbușit. Ca inginer aflat în slujba aviației militare în apropiere de Kingman/Arizona în 1953, a fost transportat cu un autobuz cu geamuri fumurii în care a călătorit vreme de cinci ore împreună cu alți 15 colaboratori. I s-a explicat lui și colegilor săi că s-ar fi prăbușit un aparat de zbor strict secret al aviației militare și că fiecare dintre ei trebuia să examineze accidentul respectiv din perspectiva propriei specializări. Potrivit descrierii făcute de Werner, obiectul semăna cu două farfurii adânci întoarse una peste alta, cu un diametru de circa 10 m. Fusese construită dintr-un metal argintiu, iar accesul fusese posibil printr-o lucarnă. Misiunea lui

specială constase în a reconstitui pe baza urmelor viteza de cădere a obiectului. N-a găsit nici un dispozitiv terestru, nici adâncituri sau zgârieturi. Pe o masă dintr-un cort aflat în apropiere a văzut culcată o ființă asemănătoare omului, cu o înălțime de circa 1,30 m. Experților nu numai că li s-a interzis să vorbească cuiva despre incident, dar chiar să și discute între ei. Un meteorolog pe nume Daly, aflat pe atunci tot în slujba aviației militare, declară că în 1953 a fost dus într-un loc necunoscut lui, dar foarte cald și nisipos pentru a examina acolo modul de construcție al unui aparat de zbor argintiu și metalic. Nu văzuse nici un membru al echipajului, dar ajunsese la concluzia că obiectul nu era de proveniență pământeană. Este importantă și declarația soției unui soldat de pază de pe aerobaza militară Wight-Patterson, care jucase un rol în legătură cu incidentele numite până acum. Soția a afirmat că în aceeași perioadă, bărbatul ei văzuse cum cercetătorii examinau cadavrele unor ființe asemănătoare oamenilor, înalte de 1 m și cu niște capete imense. O femeie angajată de asemenea pe platforma Wight-Patterson, a cărei sarcină era catalogarea întregului material aflat în legătură cu OZN-urile care era pus la dispoziția aerobazei, a declarat la rându-i că a văzut cum erau transportate cadavrele a două ființe asemănătoare oamenilor, care aveau 1,50 m înălțime și capete supradimensionate. În martie 1964 a fost anunțată prăbușirea unui OZN plat și rotund pe muntele Chitpec din Mexic. Reprezentanții autorităților vroiau să-l ducă în orașul învecinat, San Cristobal de la Casas – căpetenia tribului Chalula al băștinașilor de acolo, a declarat că ar fi vorba despre un dar dumnezeiesc și al Sfintei Fecioare și nu i-a lăsat astfel să-l ia. La Tarija, regiunea cea mai izolată și îndepărtată a Boliviei, diferiți observatori au vizionat pe 6 mai 1978 un obiect strălucitor care se deplasa pe cerul după-amiezii. Conform descrierii generale, era vorba despre un cilindru metalic, cu o lungime de 7-8 m, care nu era dotat cu ferestre sau alte structuri exterioare, dar care prezenta fără îndoială aspectul unui aparat de zbor. Strâns în urma lui venea încă un obiect zburător, însă de dimensiuni mai reduse. La puține secunde după apariția sa, s-a auzit bubuitura unei explozii puternice, însoțită de un „cutremur" ce-a fost înregistrat de seismografele de pe o arie

de 200000 km^2. După prăbușire s-a observat îndepărtarea aparatului celui mai mic. OZN-ul se deplasa mult prea încet pentru a putea fi considerat un meteorit. Potrivit cercetărilor, era exclusă posibilitatea întoarcerii vreunui satelit pe Pământ. În timp ce presa se hazarda în cele mai mari speculații, autoritățile au dispus interzicerea circulației informației. Reporterii au văzut cum a fost expediat obiectul, declarând că aviația militară americană îl transportase în Statele Unite. NASA a dezmințit a fi implicată în acest incident. Prezentarea făcută aici este reconstituirea unei mulțimi de date contradictorii și are statutul de versiune finală, disponibilă în acest moment. Firește că nu ia însă în considerație decât jumătate din cazurile devenite cunoscute. E drept că materialul nu este foarte convingător, nu poate fi însă ignorat, deoarece acest lucru ar însemna etichetarea unui mare număr de martori fără nici o legătură între ei drept mincinoși.

– Pentru a vă păstra supremația aveți nevoie de armele noastre. Sclavii voștri încep să deschidă ochii! **Lanțurile MARII FINANȚE sunt ruginite!**

– Ce ne cereți în schimbul avantajului vostru tehnologic?

– Nu putem conduce această planetă decât împreună... **Vă propunem o NOUĂ ORDINE MONDIALĂ**

ISBN 973-99335-2-1

LEI 13.10

131.000 lei